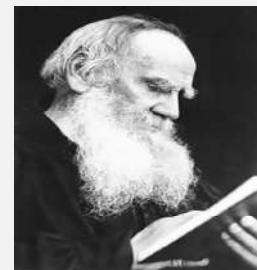

SUPPLEMENTARY**Unit 1****GOD SEES THE TRUTH BUT WAITS****Leo Tolstoy**

9PNT6K

About the author

Leo Tolstoy was born on September 9, 1828, in Tula Province, Russia. He is best known for the novels War and Peace (1869) and Anna Karenina (1877), often cited as pinnacles of realist fiction. He first achieved literary acclaim in his twen-ties with his semi-autobiographical trilogy, Childhood, Boyhood, and Youth and Sevastopol Sketches, based upon his experiences in the Crimean War. Tolstoy's fiction includes dozens of short stories and several novellas such as The Death of Ivan Ilyich (1886), Family Happiness, and Hadji Murad. He also wrote plays and numerous philosophical essays. Tolstoy died on November 20, 1910 in Astapovo, Russia.

Picture related to the short story

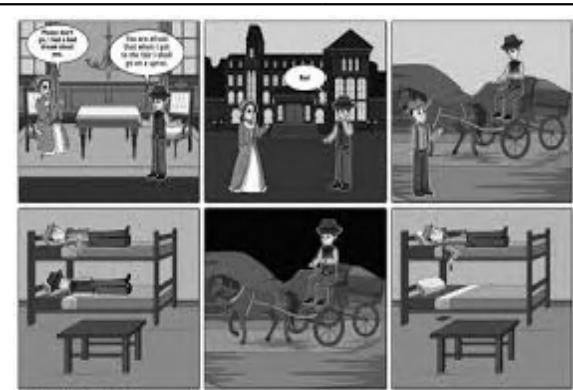
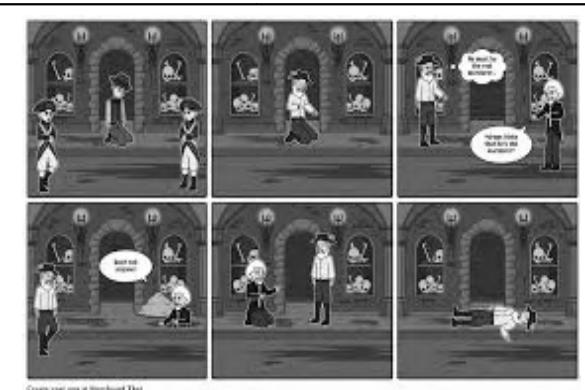
Issac Askionove at the Prison

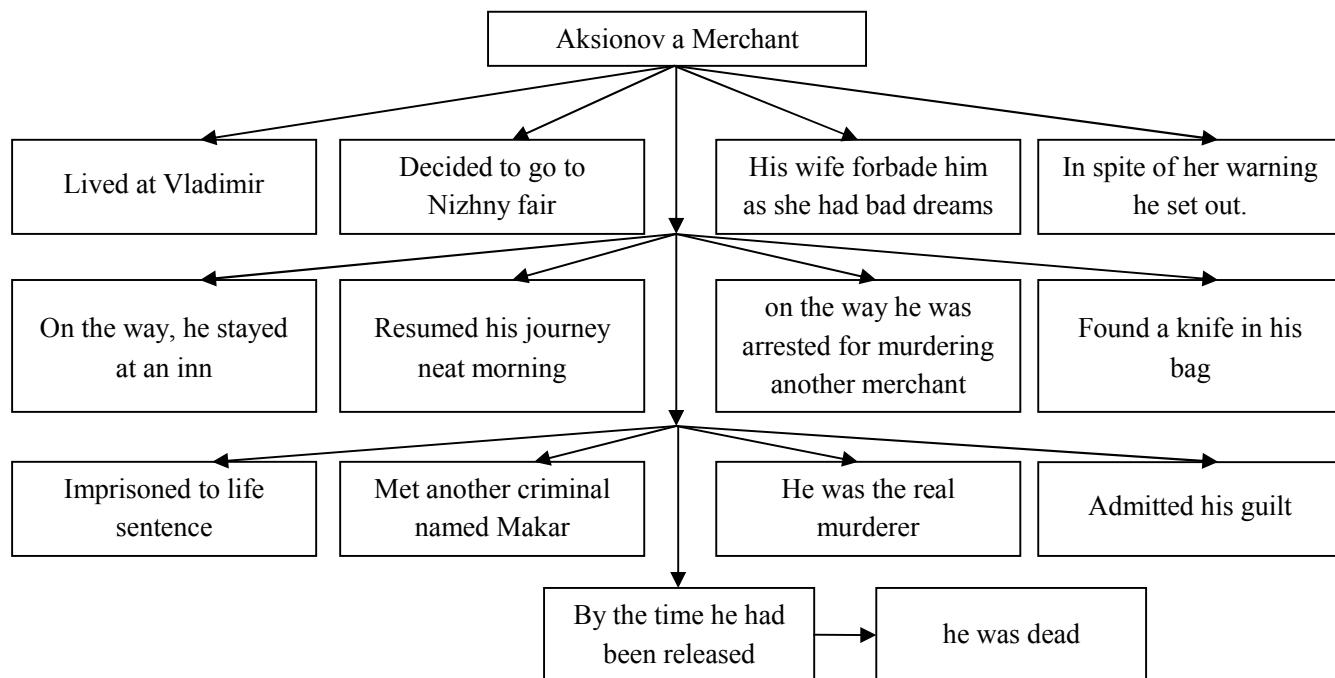
The prisoner

A way to escape

THE MERCHANT STARTS**SERIES OF EVENTS OF THE STORY**

MIND MAP

Pictorial Description

 WARM UP

If you are punished for a prank your classmate played, how would you react to the situation?

If I am punished for a prank my classmate played, I would forgive him after advising in different ways such as how much annoyance, enmity and hatred it injects into one's mind.

While many would seek vengeance or feel sorry for themselves, some may put their trust in God, forgive others for the wrongs done to them and move on in life. What is your take on this? Discuss.

If I take vengeance now, someone will take a turn against me one day. The permanent solution is to forgive others and put our trust in God.

 SUMMARY

In Russia during the nineteenth century, a young, attractive businessman named Ivan Dmitrich Aksionov lived with his wife and children. Although he had been a bit wild in his youth, he had now settled down and lived a responsible life. One day he decided to make a trip to a fair to sell his merchandise. Although his wife had had a bad dream about this trip, Aksionov decided to proceed. On the way, he stopped at an inn, where he met another merchant, a person he knew. They decided to stay at the inn in rooms next to one another.

The next morning, he proceeded on his way. After traveling twenty-five miles, he was stopped by a local police officer, who questioned him closely about the time he had spent at the inn. It turned out that the other merchant had been found with his throat slit open. Aksionov was arrested with the circumstantial evidence-a blood stained knife in his bag, although Aksionov protested his innocence.

Even his wife wondered if he might have been involved, since the circumstantial evidence was so striking. A petition to the Czar for mercy was turned down. Aksionov bade his wife and young children farewell, reflecting that only God can know the truth and that only God can provide true clemency. Aksionov continued to petition the Czar, but eventually he despaired of any earthly mercy, focusing his thoughts on God. After being severely flogged, he was sent to work in the mines in Siberia. During his twenty-six years of imprisonment there, his hair turned white, his happy-go-lucky personality disappeared, and his body began to weaken; he never showed any signs of happiness and he frequently prayed to God.

While imprisoned, he became a boot-maker, thus earning enough money to buy a book called "The Lives of the Saints". He read this book whenever possible. On Sundays he took a prominent role in the religious services, and he sang in the choir of the prison church. The wardens and guards appreciated his humility, and the other prisoners regarded, calling him "Grandfather" and "The Saint." He became their representative when they needed to deal with the authorities, and they trusted him so much that they treated him as a kind of judge, who could settle disputes and disagreements amongst them. Meanwhile, he had no information about his family nor any contact with them. They might all be dead, for all he knew.

When a new shipment of prisoners arrived one day, Aksionov eventually realized that one of the men, Makar, was from his own home town. In response to Aksionov's questions, Makar informed the old man that Aksionov's family was prosperous. Makar seemed to know Aksionov somehow, leading the latter to wonder if Makar knew anything about the murder of the merchant. Makar's reply led Aksionov to suspect that it was Makar who had in fact committed the crime. Tormented by painful memories and by a sense of all the years he had lost, he eventually accused Makar, privately, of having murdered the merchant. Makar ignored the accusation even though Aksionov had caught Makar trying to dig a tunnel to escape the prison. Aksionov could easily have reported this deed to the authorities, but he chose to keep quiet, even after Makar threatened him. When the tunnel was eventually discovered, no one would identify Makar as the culprit who had been doing the digging. Even Aksionov, who was closely questioned by the Governor of the prison because the

Governor knew that his testimony would be honest, denied knowing who had been digging. He did not want Makar to be harshly punished and even began to wonder if he had wrongly suspected Makar of murdering the merchant.

Later that night, Makar came to Aksionov's bed and begged the old man for forgiveness. He confessed that he had indeed killed the merchant and had hidden the bloody knife in Aksionov's belongings. He offered to confess this crime so that Aksionov could be released from prison and go back to his home and family. Makar continued to beg Aksionov for forgiveness, especially since Aksionov had not revealed what he knew about Makar and the tunnel.

Both men were soon weeping, and Aksionov said "God will forgive you! . . . Maybe I am a hundred times worse than you." Having said this, he suddenly felt unburdened and no longer cared about leaving prison. He only desired death. Makar did eventually confess to having killed the merchant, but by the time Aksionov's pardon arrived, he was already deceased.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்படம் தமிழ்
God Sees the Truth, But Waits Leo Tolstoy	கடவுள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! ஆனால் காத்திருக்கிறார்! வியோ டால்ஸ்டாய்.
Here is a story about faith, forgiveness, freedom and acceptance of a young merchant named Aksionov, who was sent to prison for a crime he didn't commit. In the town of Vladimir lived a young merchant named Ivan Dmitrich Aksionov. He had two shops and a house of his own.	இந்தக் கதை நம்பிக்கை, மன்னித்தல், சுதந்திரம் ஏற்றுக் கொள்ளல் ஆகிய அனைத்தும் கொண்ட இளமையான வணிகர் பெயர் அக்ஷேநோவா. அவர்தான் செய்யாத ஒரு குற்றத்திற்காக சிறை பிடிக்கப்பட்டார்.விலாடிமர் என்ற நகரத்தில் இவான் டிமிட்ரிச் அக்ஷேநோவா என்ற இளம் வணிகர் இருந்தார். அவருக்கு இரண்டு கடைகளும் ஒரு வீட்டும் சொந்தமாக இருந்தன.
Aksionov was a handsome, fair-haired, curly-headed fellow, full of fun, and very fond of singing. When quite a young man he had been given to drink, and was riotous when he had had too much; but after he married he gave up drinking, except now and then	அக்ஷேநோவா அழகான, தோற்றமுடைய சுருண்ட முடியுடைய அழகான மனிதன். வேடுக்கையாக பாடுவதில் ஆர்வமுடையவர். மிக இளம் வயதிலேயே குடிக்கும் பழக்கம் உண்டு. அதிகமாக குடித்துவிட்டால் அடங்கமாட்டான். ஆனால் திருமணமான பின் குடிப்பதை விட்டுவிட்டான். எப்போதாவது குடிப்பான்.
Aksionov laughed. "That's a lucky sign," said he. "See if I don't sell out all my goods, and bring you some presents from the fair."	அக்ஷேநோவா சிரித்தான். அது நல்ல அறிகுறி தானே என்றான். இங்கே பார்! நான் எல்லாவற்றையும் விற்கமாட்டேன். உனக்கு ஏதாவது பரிசு வாங்கி வருகிறேன். சந்தையிலிருந்து என்றான்.
So he said good-bye to his family, and drove away. When he had travelled half-way, he met a merchant whom he knew, and they put up at the same inn for the night. They had some tea together, and then went to bed in adjoining rooms.	தனது குடும்பத்திடமிருந்து விடைபெற்று ஓட்டிச் சென்றான் பாதி தூரம் பயணம் செய்த பின் அவனுக்கு தெரிந்த ஒரு வணிகரைச் சந்தித்தான். இவரும் வழிப்போக்கர் தங்கும் ஒரே விடுதியில் அன்றிரவு தங்கினார். இருவரும் சூக்குத்தனர். அப்பறம் அவரவர் அறைக்குச் சென்று படுத்தனர்.
It was not Aksionov's habit to sleep late, and, wishing to travel while it was still cool, he aroused his driver before dawn, and told him to put in the horses. Then he made his way across to the landlord of the inn (who lived in a cottage at the back), paid his bill, and continued his journeyed.	அக்ஷேநோவாவுக்கு நேரம் கழித்துத் தூங்கி பழகவில்லை. எனவே குளிராக இருக்கும்போதே பயணம் செய்துவிட வேண்டும் என நினைத்தேன். இருட்டாக இருக்கும் போதே ஓட்டுநரை எழுப்பிக் குதிரைகளை தயார் செய் என்றனர். அவர் நில சொந்தக்காரர், இடத்துக்கு நடந்து சென்று விடுதி முதலாளி (பின்னால் குடிபிருப்பில் இருந்தார்) யிடம் தொகையைச் செலுத்திவிட்டு பயணத்தை தொடர்ந்தார்.

<p>When he had gone about twenty-five miles, he stopped for the horses to be fed. Aksionov rested a while in the passage of the inn, then he stepped out into the porch, and, ordering a samovar to be heated, got out his guitar and began to play.</p>	<p>அவர் இருபத்தைந்து மைல்கள் சென்று தனது குதிரை உணவருந்த நிறுத்தினார். அக்ஷநோவா சிறிது ஓய்வெடுக்க வழிப்போக்கர் விடுதியில் தங்கினார். பின் தாழ்வாரத்திற்குச் சென்ற சோமவார் (குடிபானம்) கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு தனது கிட்டார் (நரம்பு கருவி) எடுத்துவாசிக்க ஆரம்பித்தார்.</p>
<p>Suddenly a troika drove up with tinkling bells and an official alighted, followed by two soldiers. He came to Aksionov and began to question him, asking him who he was and whence he came. Aksionov answered him fully, and said, "Won't you have some tea with me?" But the official went on cross questioning him and asking him. "Where did you spend last night? Were you alone, or with a fellow-merchant? Did you see the other merchant this morning? Why did you leave the inn before dawn?"</p>	<p>திடீரென, ஒரு மூன்று குதிரை வண்டி மணிஅடித்துக் கொண்டு வந்தது அதில் அதிகாரி ஒருவர், இரண்டு வீரர்கள் பின் தொடர வந்தார். அவர் அக்ஷநோவா அருகில் வந்து கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினார். யார் நீ? எப்போது இங்கு வந்தாய்? அக்ஷநோவா முழுமையாக பதிலளித்தாள். மேலும் என்னுடன் சேர்ந்து டை சாப்பிட மாட்டார்களா? என்றார். இரண்டு வீரர்களும் இவரிடம் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டனர். நேற்று இரவு எங்கு கழித்தீர்கள்? நீங்கள் மட்டுமா? அல்லது உடன் வேறு வணிகர் இருந்தாரா? அந்த வணிகரைக் காலையில் நீங்கள் சந்தித்தீர்களா? ஏன் நீங்கள் விடுதியை விட்டு இருட்டிலேயே கிளம்பி விட்டார்களா?</p>
<p>Aksionov wondered why he was asked all these questions, but he described all that had happened, and then added, "Why do you cross – question me as if I were a thief or a robber? I am travelling on business of my own, and there is no need to question me."</p>	<p>அக்ஷநோவா ஆச்சரியப்பட்டான். ஏன் இவர் இத்தனை கேள்விகள் கேட்கிறார். ஆனால் அவன் நடந்தது முழுவதையும் விளக்கினான். மேலும் ஏன் நீ குறுக்கு கேள்விகள் கேட்கிறாய்? நான் திருடனா அல்லது கொள்ளைக்காரனா? நான் எனது கொள்ள வியாபாரம் சார்பாக பயணித்துக் கொண்டுள்ளேன். அதனால் என்னை கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை.</p>
<p>Then the official, calling the soldiers, said, "I am the police – officer of this district, and I question you because the merchant with whom you spent last night has been found with his throat cut. We must search your things."</p>	<p>அந்த அதிகாரி வீரர்களை அழைத்து நான் இந்த மாவட்டத்தின் காவல் அதிகாரி நான் ஏன் உன்னை கேள்வி கேட்கிறேன்னால் நேற்று இரவு நீ யாருடன் கழித்தாயோ அந்த வணிகர் கழுத்து அறுக்கப்பட்டுள்ளது. நாங்கள் உனது உடைமைகளைத் தேட வேண்டும்</p>
<p>They entered the house. The soldiers and the police – officer unstrapped Aksionov's luggage and searched it. Suddenly the officer drew a knife out of a bag, crying, "Whose knife is this?"</p>	<p>அவர்கள் வீட்டினுள்ளே நுழைந்தார்கள். வீரர்களும் போலிஸ் அதிகாரியும் அக்ஷநோவாவின் சுமையை அவிழ்த்துக் கேட்கிறார். திடீரென்று அதிகாரி, ஒரு கத்தியைப் பையிலிருந்து வெளியே உருவி கத்தினார். யாருடைய கத்தி இது என்று!</p>
<p>Aksionov looked, and seeing a blood-stained knife taken from his bag, he was frightened.</p>	<p>அக்ஷநோவா பார்த்தான். இரத்தம் தோப்புத் தத்தியை பையிலிருந்து எடுத்ததைப் பார்த்து, பயந்து போனான்.</p>
<p>"How is it there is blood on this knife?" Aksionov tried to answer, but could hardly utter a word, and only stammered: "I—don't know--not mine." Then the police – officer said: "This morning the merchant was found in bed with his throat cut. You are the only person who could have done it. The house was locked from inside, and no one else was there. Here is this blood-stained knife in your bag and your face and manner betray you! Tell me how you killed him, and how much money you stole?"</p>	<p>எப்படி இந்தக் கத்தியில் இரத்தம் வந்தது. அக்ஷநோவா பதிலளிக்க முயன்றான். ஆனால் வார்த்தைகள் வரவில்லை. திக்கினான். நான் தெரியவில்லை. நானில்லை, அதன்பின் போலிஸ் அதிகாரி சொன்னார். இன்று அதிகாலை, அந்த வணிகர் தொண்டை அறுபட்ட நிலையில் படுக்கையில் பார்த்தோம். நீ தான் இந்த செயலைச் செய்திருக்க வேண்டும். அந்த வீடு உட்புறமாக பூட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கு வேறு யாரும் இல்லை. இங்கு உனது பையில் இரத்துக் கறை படிந்த கத்தி உள்ளது. உனது முகம், செயல் உன்னை காட்டி கொடுக்கிறது.</p>

	<p>என்னிடம் சொல் எப்படி அவனைக் கொன்றாய் அவளிடமிருந்து எவ்வளவு பணம் கொள்ளையடித்தாய்?</p>
Aksionov swore he had not done it; that he had not seen the merchant after they had had tea together; that he had no money except eight thousand rubles of his own, and that the knife was not his. But his voice was broken, his face pale, and he trembled with fear as though he went guilty.	<p>அக்ஷநோவா உறுதியாக சொன்னான்! நான் இதைச் செய்யவில்லை. நான் அந்த வணிகரை ஒன்றாக டை அருந்தியின் பார்க்கவில்லை. என்னிடம் என் பணம் 8000 ரூபில்ஸ் தவிர வேறு பணமில்லை. அந்தக் கத்தி என்னுடையதல்ல. ஆனால் அவன் குரல் உடைந்தது முகம் வெளிறியது. பயத்தில் நடுங்கினான். இருந்தபோதிலும் குற்றவனர்வுடன் சென்றான்.</p>
The police-officer ordered the soldiers to bind Aksionov and to put him in the cart. As they tied his feet together and flung him into the cart, Aksionov crossed himself and wept. His money and goods were taken from him, and he was sent to the nearest town and imprisoned there. Enquiries as to his character were made in Vladimir. The merchants and other inhabitants of that town said that in former days he used to drink and waste his time, but that he was a good man. Then the trial came on: he was charged with murdering a merchant from Ryazan, and robbing him of twenty thousand rubles.	<p>காவல் அதிகாரி வீரர்களுக்கு கட்டளையிட்டார். அக்ஷநோவாவை கட்டி வண்டியில் போடுங்கள் என்று. கால்களை ஒன்றாகக் கட்டி வண்டியில் போட்டனர். அக்ஷநோவா தன்னைத்தானே அடித்துக் கொண்டு அழுதான். அவனுடைய பணமும், பொருள்களும் எடுத்துக் கொண்டனர். அவனை அருகில் உள்ள நகரத்திற்கு அனுப்பி அங்கே சிறைப்பிடித்தனர். விலாடிமர் நகில் அவனின் குணம் பற்றி விசாரித்தனர். மற்ற வணிகர்களும், அங்கு குடியிருப்போருக்கு முன்னால், அவன் குடிப்பான். நேரத்தை வீணாடிப்பான். ஆனால் அவன் நல்ல மனிதன் என்றனர். அவன் வழக்கு வந்தது. அவன் ரியாசன் வணிகரைக் கொன்றதற்காகவும், இருபதாமிரம் பணத்தை கொள்ளையடித்ததாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டான்.</p>
His wife was in despair, and did not know what to believe. Her children were all quite small; one was a baby at her breast. Taking them all with her, she went to the town where her husband was in jail. At first she was not allowed to see him; but after much begging, she obtained permission from the officials, and was taken to him. When she saw her husband in prison-dress and in chains, shut up with thieves and criminals, she fell down, and did not come to her senses for a long time. Then she drew her children to her, and sat down near him. She told him of things at home, and asked about what had happened to him. He told her all, and she asked, "What can we do now?"	<p>அவன் மனைவி மனமுடைந்தாள். எதை நம்புவது என்று தெரியவில்லை. குழந்தைகள் மிகவும் சிறியவர்கள். ஒரு குழந்தை மார்பில் இருந்தது. குழந்தைகளை அவருடன் அழைத்துக் கொண்டு கணவனைச் சிறைப்பிடித்துள்ள நகரத்திற்கு சென்றாள். முதலில் அவனைப் பார்க்க அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் மிகவும் கெஞ்சி கேட்டு அதிகாரிகளிடம் அனுமதி பெற்றாள். அவனை பார்க்க சென்றாள். அவன் தனது கணவனை சிறைக் கைதி உடையில் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு, மற்ற திருடர்களுடனும், குற்றவாளிகளுடனும் அடைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் தரையில் விழுந்தாள். சுய நினைவிற்கு நீண்டநேரம் வரவில்லை. பின், அவன் தன் குழந்தைகளை இழுத்துக் கொண்டு அவனாருகில் சென்று கீழே அமர்ந்தாள். அவன் வீட்டைப்பற்றிச் சொன்னாள். என்ன நடந்தது என்று அவனிடம் கேட்டாள். அவன் அனைத்தும் சொன்னான் அவன் கேட்டாள் நாம் தற்போது என்ன செய்வது?</p>
We must petition the Czar not to let an innocent man perish."	<p>நாம் கட்டாயம் மனுச் செய்வோம். மன்னனிடம் ஒரு அப்பாவி பாதிக்கப்பட விடக்கூடாது.</p>
His wife told him that she had sent a petition to the Czar, but it had not been accepted.	<p>அவன் மனைவி சொன்னாள் நான் அரசரிடம் புகார் செய்தேன். ஆனால் அவர் அதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்றாள்.</p>
Aksionov did not reply, but only looked downcast.	<p>அக்ஷநோவா பதலளிக்கவில்லை. ஆனால் கீழ்நோக்கி தரையை பார்த்தாள்.</p>
Then his wife said, "It was not for nothing I dreamt	<p>அவன் மனைவி சொன்னாள் இது ஒன்றுமில்லை. உனது</p>

your hair had turned grey.	முடி நரைத்திருப்பது போல் கனவு கண்டேன்.
You remember? You should not have started that day." And passing her fingers through his hair, she said: "Vanya dearest, tell your wife the truth; was it not you who did it?"	உனக்கு ஞாபமிருக்கிறதா? நீ அன்று கிளம்பியிருக்கக் கூடாது. அவன் முடிகளுக்கிடையே விரலை விட்டு கோதினியதை உன் மனைவியிடமாவது சொல். உண்மை என்னவென்று நீயில்லையென்றால் யார் செய்தது?
"So you, too, suspect me!" said Aksionov, and, hiding his face in his hands, he began to weep. Then a soldier came to say that the wife and children must go away; and Aksionov said good bye to his family for the last time	அப்படியானால் நீயும் என்னை சந்தேகிக்கிறாயா? அக்ஷே நோவா சொன்னான். அவன் தன் முகத்தைக் கைகளில் மூடித் தேம்பி அழுதான். வீர்கள் வந்து மனைவியும், குழந்தைகளும் வெளியேறங்கள் என்றனர். அக்ஷேநோவா தனது குடும்பத்திற்குக் கடைசி முறையாகப் போய் வாருங்கள் என்றாள். அக்ஷேநோவா அதற்கு மேல் புகார் எழுதவில்லை. அனைத்து நம்பிக்கையும் போய்விட்டது.கடவுளிடம் பிரார்த்தனை மட்டும் செய்தான்
When they were gone, Aksionov recalled what had been said, and when he remembered that his wife also had suspected him, he said to himself, "It seems that only God can know the truth; it is to Him alone we must appeal, and from Him alone expect mercy."	அவர்கள் சென்றின், அக்ஷேநோவா திரும்ப நினைத்துப்பார்த்தாள், என்ன சொல்வது என்று எப்ப நினைத்தாலும் எனது மனைவியும் என்னை சந்தேகிக்கிறான். தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான். கடவுருக்கு மட்டுமே நடந்த உண்மை என்னவென்று தெரியும். அவனிடம் மட்டுமே நாம் மீண்டும் மனுச் செய்யலாம். அவனிடம் மட்டுமே கருணையை எதிர்பார்க்கலாம்.
And Aksionov wrote no more petitions; gave up all hope, and only prayed to God. Aksionov was condemned to be flogged and sent to the mines. So he was flogged with a knot, and when the wounds made by the knot were healed, he was driven to Siberia with other convicts.	அக்ஷேநோவா சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டு, கண்டிக்கப்பட்டு சரங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டான். அதனால் அவன் சவுக்கால் கட்டப்பட்டான். கட்டப்பட்ட பின் ஆறியவுடன் அவன் சைபீரியாவிற்கு மற்ற குற்றவாளிகளுடன் தூர்த்தப்பட்டான்.
For twenty-six years Aksionov lived as a convict in Siberia. His hair turned white as snow, and his beard grew long, thin, and grey. All his mirth went; he stooped; he walked slowly, spoke little, and never laughed, but he often prayed.	சைபீரியாவின் இருபத்தாறு ஆண்டுகள் மற்ற குற்றவாளிகளுடன் அக்ஷேநோவா வாழ்ந்தான். அவன் முடி பணியைப் போல் நரைத்தது. அவன் தாடி ஒல்லியாக சாம்பல் நிறமாக நீண்டு வளர்ந்திருந்தது. அவனுடைய எல்லா சந்தோஷமும் சென்று விட்டது. அவன் கூனியிருந்தான். மெதுவாக நடந்தான். கொஞ்சமாக பேசினாள் சிரிக்கவேயில்லை. அதனால் அடிக்கடி கடவுளை வணங்கினான்.
In prison Aksionov learnt to make boots, and earned a little money, with which he bought The Lives of the Saints. He read this book when there was light enough in the book when there was light enough in the prison-church he read the lessons and sang in the choir; for his voice was still good.	சிறையில் அக்ஷேநோவா காலனி செய்ய கற்றும் கொண்டான். சிறிது பணம் சம்பாதித்தான் அதைக் கொண்டு அருட்தொண்டர் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகம் வாங்கினான். சிறையில் வெளிச்சம் இருக்கும் போதெல்லாம் படித்தான். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஜெயிலில் உள்ள கிறித்துவ கோயிலில் பாடங்களை வாசிப்பான். இசைக் குழுவில் பாடுவான். இன்னும் அவனது குரல் நன்றாக இருந்தது.
made Aksionov their spokesman, and when there were quarrels among the prisoners they came to him to put things right, and to judge the matter. No news reached Aksionov from his home, and he did	சிறை அதிகாரிகளுக்கு அக்ஷேநோவாவின் அடக்கம் பிடிக்கும். மற்ற கைத்திகள் இவரை மதித்தனர். இவரைத் தாத்தா என்றும், அருட்தொண்டர் என்றும் அழைத்தனர். அவர்கள் ஏதாவது புகார் சிறை அதிகாரிகளிடம்

<p>not even know if his wife and children were still alive. One day a fresh gang of convicts came to the prison. In the evening the old prisoners collected round the new ones and asked them what towns or villages they came from, and what they were sentenced for. Among the rest Aksionov sat down near the newcomers, and listened with downcast air to what was said.</p>	<p>தெரிவிக்க வேண்டுமென்றால் அக்ஷநோவா மூலமாக தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். சிறைக் கைதிகளுக்குள் சண்டை வந்தால் இவரிடம் வந்து தங்கள் நியாயத்தை சொல்லி, நீதி பெற்றனர். அக்ஷநோவா வீட்டிலிருந்து எந்தச் செய்தியும் வரவில்லை. மனைவி, சூழ்ந்தைகள் உயிரோடிருக்கின்றனரா என்று கூட தெரியவில்லை. ஒரு நாள் புதிய குற்றவாளிகளின் கூட்டம் ஒன்று சிறைக்கு வந்தது. மாலையில் வயதான கைதி, புதிய கைதிகளை அழைத்து கேட்டார் எந்த கிராமம் / நகரத்திலிருந்து வருகிறார்கள் என குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளோர்கள் என்றும் கேட்டார். அக்ஷநோவா மற்ற கைதிகளுடன் புதிய சிறைக் கைதிகள் அருகில் அயர்ந்திருந்தார். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று காற்றின் இரைச்சலில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.</p>
<p>The prison authorities liked Aksionov for his meekness, and his fellow-prisoners respected him: they called him "Grandfather" and "The Saint". When they wanted to petition the prison authorities about anything, they always</p>	<p>புதிய கைதிகளில் உயர்ந்த உறுதியான அறுபது வயது மனிதன் சாம்பல்நிற, நன்கு வெட்டப்பட்ட குறுந்தாடியுடன் தாங்கள் எதற்காக கைது செய்யப்பட்டோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.</p>
<p>One of the new convicts, a tall, strong man of sixty, with a closely-cropped grey beard, was telling the others what he had been arrested for. "Well, friends," he said, "I only took a horse that was tied to a sledge, and I was arrested and accused of stealing. I said I had only taken it to get home quicker, and had then let it go; besides, the driver was a personal friend of mine. So I said, 'It's all right.' No,' said they, 'you stole it.' But how or where I stole it they could not say. I once really did something wrong, and ought by rights to have come here long ago, but that time I was not found out. Now I have been sent here for nothing at all.....Eh, but it's lies I'm telling you; I've been to Siberia before, but I did not stay long."</p>	<p>அவன் சொன்னான்! நன்று! நண்பர்களே! நான் ஸ்லெட்ஜ் வண்டியில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரையை மட்டுமே எடுத்தேன். சிறைப்பாத்துத் திருடியதாக குற்றஞ்சாட்டினர். நான் சொன்னேன் நான் குதிரையை வீட்டிற்கு விரைவாகச் செல்ல வேண்டுமென்று தான் எடுத்தேன். பின் குதிரையை போக விட்டுவிட்டேன். மேலும் குதிரையின் ஓட்டுநார் எனது சொந்த நண்பன். அதனால் நான் சொன்னேன். இதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் "இல்லை" என்றனர். அதை "நீ திருடனாய்" ஆனால் எப்படி, எங்கே நான் அதை திருடனேன்? அவர்கள் சொல்லவில்லை. நான் ஒருமுறை உண்மையில் தவறு செய்திருக்கிறேன். நான் இங்கே வந்திருக்க வேண்டும் அப்போது அவர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. தற்போது எதும் செய்யாத போது என்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இது பொய். நான் உண்ணிடம் சொல்கிறேன். நான் சைபீயா இதற்குமுன் வந்திருக்கிறேன். ஆனால் நீண்ட நாட்கள் தங்கியதில்லை. "நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? மற்றொருவன் கேட்டான்".</p>
<p>"From Vladimir. My family are of that town. My name is Makar, and they also call me Semyonich."</p>	<p>விலாடிமியரிலிருந்து வருகிறேன். எனது குடும்பம் அங்குள்ளது. எனது பெயர் மாக்கர் அவர்கள் என்னை சிமியோனிச் என கூப்பிடுவர்.</p>
<p>Aksionov raised his head and said: "Tell me, Semyonic, do you know anything of the merchants Aksionov of Vladimir? Are they still alive?"</p>	<p>அக்ஷநோவா தலையை உயர்த்தி கேட்டான். என்னிடம் சொல் உணக்கு விலாடிமர் வணிகர் அக்ஷநோவா பற்றி ஏதேனும் தெரியுமா? அவர்கள் இன்றும் உயிரோடிருக்கின்றனரா?</p>
<p>"Know them? Of course I do. The Aksionovs are rich, though their father is in Siberia: a sinner like ourselves, it seems! As for you, Gran'dad, how did you come</p>	<p>தெரியுமாவா?. நன்றாக தெரியும். அக்ஷநோவா பணக்காரன் அவர்கள் தந்தை சைபீரியாவல் இருந்த போதிலும் எங்களைப் போல் அவரும் பாவம் செய்தவர் எனத் தோன்றுகிறது. உங்களுக்கு? தாத்தா நீங்கள் எப்படி</p>

here?"	இங்கே வந்தார்கள்?
Aksionov did not like to speak of his misfortune. He only sighed, and said, "For my sins I have been in prison these twenty-six years."	அக்ஷோவா தனது துரதிச்டம் பற்றி பேச விரும்பவில்லை. பெருமுச்சு விட்டார். நான் செய்த பாவம் இந்த சிறையில் இருபத்தாறு ஆண்டுகளாக இருக்கிறேன்.
"What sins?" asked Makar Semyonich.	மலக்கர்சிமியோனிச் என்ன பாவம்? எனக் கேட்பான்.
But Aksionov only said, "Well, well I must have deserved it!" He would have said no more, but his companions told the newcomers how Aksionov came to be in Siberia; how some one had killed a merchant, and had put the knife among Aksionov's things, and Aksionov had been unjustly condemned.	ஆனால் அக்ஷோவா நன்று! நன்று! நான் சொல்கிறேன். இது தகுதியானது தான். அவர் ஏதும் மேற்கொண்டு சொல்லமாட்டார். ஆனால் அவருடன் இருந்தவர்கள் புதியவர்கள் புதியவர்களுக்கு எப்படி அக்ஷோவா சைப்ரியா வந்தார்?. எப்படி யாரோ வணிகரைக் கொண்றனர். கத்தியை அக்ஷோவா பையில் போட்டனர். அக்ஷோவா நீதியில்லாமல் குற்றும்சாட்டப்பட்டார்.
When Maker Semyonich heard this, he looked at Aksionov, slapped his own knee, and exclaimed, "Well, this is wonderful! Really wonderful But how old you've grown, Gran'dad!"	மாக்கர் சிம்யோனிச், இதைக் கேட்டவுடன் அக்ஷோவாப் பார்த்தான். தனது முட்டியில் அடித்துக் கொண்டான். நன்று! இது மிக அற்புதம். உண்மையில் அற்புதம். ஆனால் தாத்தா எப்படி வயதாகி விட்டது உங்களுக்கு.
These words made Aksionov wonder whether this man knew who had killed the merchant; so he said, "Perhaps, Semyonich, you have heard of that affair, or maybe you've seen me before?"	இந்த வார்த்தைகள், அக்ஷோவாவிற்கு ஆச்சரியமளித்தது. ஒருவேளை இவனுக்கு யார் அந்த வணிகரைக் கொண்றது? என்று தெரிந்திருக்கலாம் அதனால் அவன் சொன்னான். ஒருவேளை சிம்யோனிச், நீ அந்த விவகாரம் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது எனக்கு முன் நீ பார்த்து இருக்கலாம். ஒருவேளை நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம் யார் அந்த வணிகரை கொண்றது என்று? கேட்டான் அக்ஷோவா.
"How could I help hearing? The world's full of rumours. But it's a long time ago, and I've forgotten what I heard." "Perhaps you heard who killed the merchant?" asked Aksionov.	எப்படி நான் கேள்விப்பட்டிருக்க முடியும்? இந்த உலகம் முழுவதும் வகுந்தியால் நிரம்பியுள்ளது. ஆனால் இது நீண்டநாட்களுக்கு முன்னர் நடந்தது. நான் என்ன கேள்விப்பட்டேன்? என்பது எனக்கு மறந்து போய் விட்டது. ஒரு வேளை வணிகனை யார் கொண்றது என்று நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம் அல்லவா என்று அக்ஷோவாசை கேட்டான்.
Maker Semyonich laughed, and replied: "I must have been him in whose bag the knife was found! If some one else hid the knife there, 'He's not a thief till he's caught,' as the saying is. How could anyone put a knife into your bag while it was under your head? It would surely have woke you up."	மார்க்கர் சிம்யோனிச் சிரித்து விட்டு பதிலளித்தான். அது யார் பையில் கத்தி இருந்ததோ அவர்கள் தான் யாரும் வந்து கத்தியை அங்கே மறைத்தா? வைத்தார்கள். பிடிபடும் வரை யாரும் திருடர்கள் இல்லை என்று சொல்வார்கள். யாரும் வந்து எப்படி உங்கள் பையில் கத்தியை வைப்பார்கள் அந்தப்பை உங்கள் தலையில் அடியில் இருக்கும் போது அப்படி யென்றால் அது உங்களை கட்டாயம் எழுப்பியிருக்கும்.
When Aksionov heard these words, he felt sure this was the man who had killed the merchant. He rose and went away. All that night Aksionov lay awake. He felt terribly unhappy, and all sorts of images rose in his mind. There was the image of his wife as she was when he parted from her to go to the fair. He saw her as if she were present; her face and her eyes rose before him; he	அக்ஷோவா இதை கேட்டவுடன், இவன்தான் வணிகரை கொண்றவன் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அவன் எழுந்து சென்று விட்டான். அந்த இரவு முழுவதும் அக்ஷோவா முழித்துப் படுத்திருந்தான். அவன் பயங்கர சோகமாக உணர்ந்தான். பழைய நினைவுகள் அவன் மனதில் எழுந்தன. சந்தைக்குச் செல்ல மனைவியை பிரிந்து சென்ற காட்சி, அவன் கண் முன்னால் மனைவி வந்த போது அவன் முகம், அவன் கண்கள் சிவந்தன. பின்

<p>heard her speak and laugh. Then he saw his children, quite little, as they were at that time: one with a little cloak on, another at his mother's breast. And then he remembered himself as he used to be-young and merry. He remembered how he sat playing the guitar in the porch of the inn where he was arrested, and how free from care he had been. He saw, in his mind, the place where he was flogged, the executioner, and the people standing around; the chains, the convicts, all the twenty-six years of his prison life, and his premature old age. The thought of it all made him so wretched that he was ready to kill himself.</p>	<p>குழந்தைகளைப் பார்த்தான். அவர்கள் மிகவும் சிறுவர்கள். அந்த நேரத்தில் ஒருவன் கழுத்தில் பட்டையும், மற்றவன் மார்பில் தன்னைத்தானே நினைத்துப் பார்த்தான். அவன் எப்போதும் இளமையாக, சந்தோஷமாக அவன் நினைத்தான். எப்படி விடுதியின் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து கிடார் வாசித்தோம். எங்கே அவை சிறைப்பிடித்தார்கள். அப்படிக் கவனிப்பில் இருந்து வெளிவந்தான் அவன் மனத்திரயில் கண்டான்; எங்கு சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டு கட்டப்பட்டனர் என்று தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டு மக்களும் சுற்றியிருந்தார்கள். சங்கிலிகள் குற்றவாளிகள் இருபத்தாறு வருடங்களாக சிறையில் அவனுடைய முன் கூட்டியே வந்த முதுமை அவனுடைய அனைத்து நினைவுகளும் அவனை அழுக்கின. அவன் தன்னைத்தானே கொல்ல முயன்றான்.</p>
<p>"And it's all that villain's doing!" thought Aksionov. And his anger was so great against Makar Semyonich that he longed for vengeance, even if he himself should perish for it. He kept repeating prayers all night, but could get no peace. During the day he did not go near Makar Semyonich, nor even look at him.</p>	<p>இது எல்லாமே அந்த வில்லன் செயல் என்று அக்ஷநோவா நினைத்தான். அவன் கோபம் அதிகரித்தது. மாக்கர் சிம்யோனிச் போல் பழி தீர்க்க காத்திருந்தான். அதனால் தானே அழிந்தாலும் சரி. இரவு முழுவதும் பிரார்த்தனை செய்தான். ஆனாலும் மன அமைதி பெறவில்லை பகலில் அவன் மார்க்கர் சிம்யோனிச் பக்கம் செல்லவில்லை; அவனை பார்க்கக் கூட இல்லை.</p>
<p>A fortnight passed in this way. Aksionov could not sleep at night, and was so miserable that he did not know what to do.</p>	<p>இரண்டு வாரகாலம் இதே போல் அக்ஷநோவா உறங்கவில்லை. மிகவும் கவலையாக உணர்ந்தான் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை</p>
<p>One night as he was walking about the prison he noticed some earth that came rolling out from under one of the shelves on which the prisoners slept. He stopped to see what it was. Suddenly Makar Semyonich crept out from under the shelf, and looked up at Aksionov with frightened face. Aksionov tried to pass without looking at him, but Makar seized his hand and told him that he had dug a hole under the wall, getting rid of the earth by putting it into his high-boots, and emptying it our every day on the road when the prisoners were driven to their work.</p>	<p>ஒரு இரவில் சிறையில் அவன் நடக்கும் போது பார்த்தான் பூமியின் சிறுபகுதி உருண்டு தனியாக அடியில் இருந்து வந்தது. சிறைக்கைத்திகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவன் அது என்ன என்று பார்க்க நின்றாள். திடீரென மாக்கர் சிம்யோனிச் வெட்டப்பட்ட அலமாரியின் அடியிலிருந்து வந்தாள் அக்ஷநோவா பார்த்தான் பயந்த முகத்துடன். அக்ஷநோவா அவனை பார்க்காமல் செல்ல முயன்றான். மாக்கர் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து சொன்னான். நான் ஒரு குழி தோண்டியுள்ளேன். சுவற்றுக்குக் கீழே இங்கிருந்து தப்பி செல்ல அதனுள் தனது உயர்ந்த காலணிக்களைப் போட்டு அதை வெளியேற்றினான். தினமும் அந்த பாதையில், கைதிகள் அனைவரும் தினமும் வேலைக்கு சென்ற பின்.</p>
<p>"Just you keep quiet, old man, and you shall get out too. If you blab, they'll flog the life out of me, but I will kill you first"</p>	<p>கிழவனே சிறிது வாயை மூடிக்கொள் உள்ளினால் நீயும் வெளியே போகலாம். நீ அவர்கள் எனது வாழ்க்கையை சாட்டையால் அடித்து அழித்து விடுவார்கள். அதற்கு முன் நான் உன்னை கொன்று விட்டாய். நான் உன்னிடம் ஒன்று சொல்கிறேன். நான் செய்வேன் அல்லது</p>
<p>Aksionov trembled with anger as he looked at his enemy. He drew his hand away, saying, "I have no wish to escape, and you have no need to kill me; you killed me long ago! As to telling of you--I may do so or not, as God shall direct."</p>	<p>அக்ஷநோவா நடுங்கினான் கோபத்தில் தனது எதிரியை பார்த்தான். அவன் கையை இழுத்துக் கொண்டு சொன்னான் எனக்கு தப்பி செல்ல விருப்பமில்லை. நீ கொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. நீ என்னை நீண்ட நாட்கள் முன்பே கொன்று விட்டாய். நான் உன்னிடம் ஒன்று சொல்கிறேன். நான் செய்வேன் அல்லது</p>

<p>Next day, when the convicts were led out to work, the convoy soldiers noticed that one or other of the prisoners emptied some earth out of his boots. The prison was searched and the tunnel found. The Governor came and questioned all the prisoners to find out who had dug the hole. They all denied any knowledge of it. Those who knew would not betray Makar Semyonich, knowing he would be flogged almost to death. At last the Governor turned to Aksionov whom he knew to be a just man, and said: "You are a truthful old man; tell me, before God, who dug the hole?"</p>	<p>செய்யமாட்டேன் கடவுள் என்னை வழி நடத்துவார்.</p> <p>அடுத்த நாள் குற்றவாளிகள் வேலைக்கு வெளியேறிய பின் பாதுகாப்பு வீரர்கள் கண்டுபிடித்தனர். யாரோ ஒரு கைதி அல்லது மற்ற கைதிகள் தரையில் சிறு பகுதியை காலனி கொண்டு வெளியேற்றியுள்ளனர் என்று. சிறை முழுவதும் தேடி ஒரு குடைவு வழி இருப்பதை கண்டனர். தலைமை ஆளுநர் வந்து அனைத்து கைதிகளையும் கேள்வி கேட்டு கடைசியில் யார் குழி தோண்டியது என்று கண்டுபிடித்தனர். எல்லோரும் எதுவும் தெரியாது என மறுத்தனர். யாரும் மாக்கர் சிம்யோனிச்சை காட்டி கொடுக்கவில்லை. அவனை அடித்தே கொன்று விடுவார்கள் எனத் தெரியும். இறுதியாக ஆளுநர் அக்ஷேநோவாவிடம் திரும்பி (அவருக்கு தெரியும் இவள் பொய் சொல்லமாட்டான் என்று) நீ தான் உண்மையான கிழவன். கடவுளின் முன்னால் சொல் யார் குழி தோண்டியது?</p>
<p>Makar Semyonich stood as if he were quite unconcerned, looking at the Governor and not so much as glancing at Aksionov. Aksionov's lips and hands trembled, and for a long time he could not utter a word. He thought, "Why should I screen him who ruined my life? Let him pay for what I have suffered. But if I tell, they will probably flog the life out of him, and may be I suspect him wrongly. And, after all, what good would it be to me?"</p>	<p>மாக்கர் சிம்யோனிச் அதைப்பற்றி கவலைப் படாமல் ஆளுநரை பார்த்தபடி நின்றிருந்தனர். அக்ஷேநோவாவை அதிகம் பார்க்கவில்லை. அக்ஷேநோவா கைகளும், உதுடும் நடுங்கின. நீண்ட நேரம் ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லவில்லை. அவன் நினைத்தான். நான் ஏன் மறைக்க வேண்டும். இவள் தானே என வாழ்க்கையை அழித்தவன். நானும் கஷ்டப்பட்டதற்கு அவன் கொடுக்கப்படும். ஆனால் நான் சொன்னால் அவர்கள் அவனை அடித்து கொன்று விடுவார். ஆனால் நான் தவறாக அவனை சந்தேகப்பட்டிருந்தால், இதனால் எனக்கு என்ன கிடைக்க போகிறது?</p>
<p>"Well, old man," repeated the Governor, "tell me the truth: who has been digging under the wall?" Aksionov glanced at Makar Semyonich, and said, "I cannot say, your honour. It is not God's will that I should tell! Do what you like with me; I am your hands."</p>	<p>நன்று! கிழவனே திரும்ப சொன்னார். ஆளுநர், உண்மையை என்னிடம் சொல் யார் இந்த சுவற்றின் கீழ் குழி தொண்டியது? அக்ஷேநோவா, மாக்கர் சிமியோனிச்சை பார்த்தான். நேர்மையானவரே என்னால் சொல்ல முடியாது. நான் உங்களிடம் சொல்வது கடவுளின் விருப்பம் இல்லை. நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் என்னை செய்து கொள்ளுங்கள் நான் உங்கள் கைகளில்.</p>
<p>However much the Governor! tried, Aksionov would say no more, and so the matter had to be left. That night, when Aksionov was lying on his bed and just beginning to doze, someone came quietly and sat down on his bed. He peered through the darkness and recognized Makar</p>	<p>ஆளுநர் எவ்வளவு முயன்றும் அக்ஷேநோவா ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. அதனால் அந்தப் பொருள் அத்துடன் விடப்பட்டது. அன்று இரவு அக்ஷேநோவா படுக்கையில் படுத்து சிறு தூக்கம் போட துவங்கும் போது யாரோ அமைதியாக வந்து படுக்கை அருகில் அமர்ந்தது தெரிந்தது. அவன் அந்த இருட்டிலும் பார்த்தான் வந்திருப்பது மார்க்கர் என உணர்ந்தான்.</p>
<p>"What more do you want of me?" asked Aksionov. "Why have you come here?" Makar Semyonich was silent. So Aksionov sat up and said, "What do you want? Go away, or I will call the guard!"</p>	<p>நீ இன்னும் என்னிடமிருந்து என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்? அக்ஷேநோவா கேட்டாள். நீ என் இங்கு வந்தாய்? மார்க்கர் சிம்யோனிச் அமைதியாக இருந்தான். அதனால் அக்ஷேநோவா எழுந்து அமர்ந்து சொன்னான் உனக்கு என்ன வேண்டும்? நீ போய்விடு இல்லையென்றால், நான் காவலர்களை கூப்பிடுவேன்.</p>
<p>Makar Semyonich bent close over Aksionov, and</p>	<p>மார்க்கர் சிம்யோனிச் குனிந்து அக்ஷேநோவாவிடம்</p>

<p>whispered, "Ivan Dmitrich, forgive, me!"</p> <p>"What for?" asked Aksionov. "It was I who killed the merchant and hid the knife among your things. I meant to kill you too, but I heard a noise outside, so I hid the knife in your bag and escaped out of the window."</p>	<p>முனுமுனுத்தான். இவன் டிமிட்ரிச் என்னை மன்னித்து விடு. அக்ஷநோவா கேட்டான். எதற்காக? அது நான் தான் அந்த வணிகரைக் கொன்று கத்தியை உனது பொருட்களுடன் மறைத்து வைத்தேன். நான் உன்னையும் கொல்ல நினைத்தேன். ஆனால் வெளிப்புறம் சுத்தம் கேட்டதால் கத்தியை உனது பையில் மறைத்து வைத்து விட்டு, ஜன்னல் வழியாகத் தப்பிச் சென்று விட்டேன்.</p>
<p>Aksionov was silent, and did not know what to say. Makar Semyonich slid off the bed-shelf and knelt upon the ground. "Ivan Dmitrich," said he, "forgive me! For the love of God, forgive me! I will confess that it was I who killed the merchant, and you will be released and can go to your home."</p>	<p>அக்ஷநோவா, அமைதியாக இருந்தான். என்ன சொல்லுதலன்று தெரியவில்லை. மாக்கர் சிம்யோனிச் படுக்கையிலிருந்து நழுவி தரையில் முழங்காலிட்டு "இவன் டிமிட்ரிச்" "என்னை மன்னித்து விடு" கடவுளின் அன்பால் கேட்கிறேன் என்னை மன்னித்து விடு. நான் பாவ மன்னிப்புக் கோருகிறேன். நான்தான் அந்த வணிகரை கொன்றவன். உன்னை விடுதலை செய்து விடுவார்கள் நீ உன் வீட்டிற்கு செஸ்.</p>
<p>"It is easy for you to talk," said Aksionov, "but I have suffered for you these twenty-six years. Where could I go to now?... My wife is dead, and my children have forgotten me. I have nowhere to go..." Makar Semyonich did not rise, but beat his head on the floor. "Ivan Dmitrich, forgive me!" he cried. "When they flogged me with the knot it was not so hard to bear as it is to see you now....yet you had pity on me, and did not tell. For Christ's sake forgive me, wretch that I am!" And he began to sob.</p>	<p>உனக்கு இப்படிச் சொல்ல எளிதாக உள்ளது என்றாள் அக்ஷநோவா. நான் உன்னால் இருபத்தாறு ஆண்டுகள் கஷ்டப்பட்டுவிட்டேன். நான் இப்போது எங்கே போவேன்? எனது மனைவி இறந்து விட்டாள். எனது மகன்கள் என்னை மறந்து விட்டனர். எனக்குப் போக இடமில்லை. மாக்கர் சிம்யோனிச் எழவில்லை. ஆனால் தலையால், தரையை மோதினான். இவான் டிமிட்ரிச் என்னை மன்னித்து விடு என்று அழுதான். அவர்கள் என்னை சுவக்கால் அடித்துக் கட்டியபோது சூட எனக்கு இவ்வளவு கடினமாக இல்லை இப்போது உன்னைப் பார்ப்பது கஷ்டமாக உள்ளது. இன்றும் நீ என்மேல் பரிவு காட்டுகிறார் என்னைப்பற்றி சொல்லவில்லை. கிறிஸ்துவின் பெயரால் என்னை மன்னித்து விடு. கீழ்த்தரமானவன் நான் என்று அழ ஆரம்பித்தான்.</p>
<p>When Aksionov heard him sobbing he, too, began to weep. "God will forgive you!" said he. "Maybe I am a hundred times worse than you." And at these words his heart grew light, and the longing for home left him. He no longer had any desire to leave the prison, but only hoped for his last hour to come. In spite of what Aksionov had said, Makar Semyonich confessed, his guilt. But when the order for his release came, Aksionov was already dead.</p>	<p>அக்ஷநோவா அவன் அழுவதைப் பார்த்து இவனும் அழுதான். கடவுள் உன்னை மன்னிப்பார் என்றான். நான் உன்னை விட நூறுமுறை மோசமானவனாக இருக்கலாம். இந்த வார்த்தைகள் அவன் மனதை இலேசாக மாற்றியது. வீட்டைப் பற்றி ஏக்கம் மறைந்தது. அவருக்கு சிறையை விட்டுச்செல்ல விருப்பம் இல்லை. ஆனால் தனது கடைசி மனித்துளி வந்துவிட்டது என நம்பினார். அக்ஷநோவா என்ன சொன்ன போதிலும், மாக்கர் சிம்யோனிச் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் அவன் விடுதலையாகி வந்த போது அக்ஷநோவா அதற்குமுன் இறந்து விட்டான். அதனுடைய மெலிந்த பிள்ளைகள் குறித்து விளையாடும் தூரத்திலும் அருகிலும் பறவை (முழாடையள) முகமன் பாடியது அன்றைய நாளுக்கு. மேலும் அவர்களுடைய மேய்ச்சலுக்கு சென்று வந்த பசுக்கள் தூங்க சென்றன.</p>

 GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
go on a spree	indulging in something actively in an unrestrained way	porch	portico
samovar	a Russian metal urn for making tea	troika (in olden Russia)	a cart pulled by a team of three horses
stammer	to speak haltingly, fumble for words	betray	fail, let one down
despair	hopelessness	downcast	depressed
flog	to beat with a whip or stick	mirth	cheerfulness
sledge	a vehicle pulled by horses for transportation on snow	wretched	dejected
vengeance	revenge		

 TEXTUAL QUESTIONS

1. Answer the following questions in a sentence or two each, based on your understanding of the story.

a) Why did Aksionov's wife stop him from going to the fair?

Aksinov's wife had had a bad dream about him. So she stopped him from going to the fair.

b) What is the importance of Aksionov's wife's dream?

Aksionov's wife dreamt that Aksionov returned from the town. When he took off his cap, she saw that his hair was quite grey.

c) What made Aksionov leave the inn before dawn?

Aksionov's love of travelling before dawn to get breeze made Aksionov leave the inn before dawn.

d) What were the circumstances that led to Aksionov's imprisonment?

When Aksionov travelled half-way, he met a merchant whom he knew. Both of them stayed in an inn for the night. Next morning, Aksionov got up and moved to the Nizhny fair. On the way, he was questioned by the officials about the murder of the merchant with whom he had spent last night. He was searched and found a blood stained knife in his bag. These are the circumstances that led to his arrest and imprisonment.

e) Why did Aksionov give up sending petitions?

Aksionov's wife suspected Aksionov. Her petition to prove Aksionov's innocence was a failure. So, he gave up sending petitions.

f) Why didn't Makar disclose that he had killed the merchant?

Makar didn't disclose that he had killed the merchant because he would be arrested and imprisoned under the term of life-prisonment.

g) Did Makar feel guilty when he heard Aksionov's story?

Yes, Makar felt guilty when he heard Aksionov's story.

h) What made Aksionov think that Makar was the real murderer?

When Makar Semyonich asked him how anyone could put a knife into his bag, since it was under his head and added that it would surely have woken him up, Aksionov thought that he was the real murderer.

i) What was Aksionov's realization by the end of the story?

When Makar Semyonich sought forgiveness from Aksionov, the latter sobbed and told him that God would forgive him. His longing for home left him. He no longer had any desire to leave the prison. He waited for his last hour. Finally he surrendered everything and himself to God.

j) Why did Aksionov's wife suspect him of involvement in the murder?

When Aksionov's wife stopped him from moving out to Nizhny Fair, he did not heed to her words. The blood-stained knife was also found in his bag by the officials. When she requested him to tell her the truth, he didn't reveal the whole process. These things made his wife suspect him of his involvement in the murder.

2. Answer the following questions in three or four sentences each.

a) Did the police officer have sufficient evidence to convict Aksionov?

Yes, the police officer had sufficient evidence to convict Aksionov.

b) What impact did the book "The Lives of Saints" have on Aksionov?

Soon after he bought 'The Lives of the saints', he read the lessons from it on Sundays, in the prison-church. He was respected for his meekness by his fellow-prisoners. They called him 'Grandfather' and 'The Saint'. Aksionov was their spokesman in dispute to the officials. He was the judge to settle the dispute.

c) Pick out the clues that convey that Makar Semeyonich recognized Aksionov.

The following phrases are the clues to convey that Makar Semeyonich recognized Aksionov

(i) 'Forgive me! For the love of God, forgive me'.

(ii) When they flogged me with the knot it was not so hard to bear as it is to see you now..... yet you had pity on me

PARAGRAPH QUESTIONS

3. Answer the following questions in a paragraph of about 150 words each.

a) Compare and contrast the main characters, Aksionov and Makar Semeyonich, in the story.

In this short story, Ivan Dmitrich Aksionov plays the vital role of the protagonist who is accused of a murder of a merchant. In course of the story, we discover that Ivan is a dynamic character who changes physically and spiritually. At the beginning of the story, he is described as fair-haired, full of fun and fond of singing. In the second part of the story, he is described as his hair turned white as snow and his beard grew long and grey. He developed himself spiritually to a great extent and he became a transformed person.

Makar is the antagonist of this short story. He joins only at the middle of the second part. He is a tall and strong man in his sixties. He is presented as a vicious man. Ivan didn't put Makar into trouble. But Makar twice put Ivan into conflicts; firstly in the murder and secondly while digging a secret tunnel for escape. Ivan did never threaten Makar but the latter twice scared him for life; one at the murder and another at the time of digging the secret tunnel. Makar transformed himself from bad to a good person. Ivan transformed himself from fear to anger and forgiveness.

b) How did Aksionov react when in wife suspected him?

When Aksionov's wife suspected him, he had his face in his hands and started weeping. When he said good-bye to his family for the last time, he recalled what had been said earlier. When he remembered that his wife also had suspected him, he told himself that only God could know the truth. It was to Him alone they must appeal and from Him alone expect mercy. Aksionov wrote no more petitions. He gave up all hope and only prayed to God.

c) Describe the life of Aksionov in prison.

When he was imprisoned, he became a boot-maker. And thus he earned enough money to buy a book called 'The Lives of the Saints'. Often he read that book. On Sundays, he took a prominent role in the religious services. He sang in the choir of the prison church. The wardens and guards appreciated his humility. Other prisoners regarded him with respect. They called him 'Grandfather' and 'the Saint'. He became their representative when they needed to deal with the authorities. They treated him as a kind of judge who could settle disputes.

d) Why did Aksionov decide not to reveal the truth about Makar Semeyonich?

Aksionov continued to petition the Czar, but finally he despaired of any earthly mercy focusing his thoughts instead on God. He transformed himself into a religious person. He never showed any signs of happiness and he frequently prayed to God. He bought a book called 'The Lives of the Saints'. On Sundays he took a prominent role in the religious services. He was called 'Grandfather' and 'The Saint; by his fellow-prisoners. This kind of religious mind awarded him a sense of forgiving others too, When he came to know about Makar being the murderer and the secret tunnel being dug by Makar. Aksionov wept and forgave him. Thus, he chose to keep quiet, even after Makar threatened him. When the Governor questioned him closely, he did not disclose the truth to him. Till the end of his life, he lived a pious man and kept quiet in disclosing the truth to anybody else.

e) Discuss the meaning and importance of the saying "God sees the truth but waits". (PTA 5)

God knows everything but waits for the time make it out. Ivan Dmitrich Aksionov lived with his wife and children in Vladimir of Russia during the nineteenth century. Though he had been a bit wild in his youth as a drunkard, later he settled in life as a responsible husband and father.

One day he wanted to go to a fair to sell his merchandise. Though his wife had had a bad dream about his trip, he decided to proceed. On the way, he stayed with his merchant friend at an inn. After his moving for about twenty-five miles in the next day early morning, he was arrested with a circumstantial evidence by a local police officer. His wife too suspected him of his involvement in the murder. Even the czar rejected their petitions.

He was flogged and sent to the mines in Siberia. He knew nothing about his family. During his twenty-six years of imprisonment there, his health disappeared. He became a 'Saint', 'Grandfather', 'Judge' to his fellow-prisoners.

A new convict Makar was brought to the jail. From his talk with him, he knew that Makar was the real murderer of the merchant. Aksionov kept quiet, when he found Makar digging a secret tunnel to escape from jail. Aksionov did not reveal the truth to the Governor. Thus Makar trusted him and sought Godly forgiveness from Aksionov.

When the truth was known to the higher officials, Aksionov was released. But, time had already swallowed his soul to the doom. Till the end, God sees the truth of who the real murderer was, but waits

for the time to reveal it out. Before his death, he came to know who the real murderer was. So, the society and the soul of Aksionov might be pacified in their respective minds. Now, no longer Aksionov is a murderer and he has become a real saint in the minds of us too.

f) Forgiveness is the best form of revenge. Substantiate the statement with reference to the story.

(PTA 2)

In this world, revenge will take revenge only. It will mar the whole social bond. So if one deals with wrong doings on earth, one has to be forgiven, not to be revenged. Ivan Dmitrich Aksionov lived in Vladimir of Russia during the nineteenth century with his wife and children. Though he had been a bit wild in his youth as a drunkard, later he settled in life as a responsible husband and father.

One day he wanted to go to a fair to sell his merchandise. Though his wife had had a bad dream about his trip, he decided to proceed. On the way, he stayed with his merchant friend at an inn. After his moving for about twenty-five miles in the next day early morning, he was arrested with a circumstantial evidence by a local police officer. His wife too suspected him of his involvement in the murder. Even the czar rejected their petitions. He was flogged and sent to the mines in Siberia. He knew nothing about his family. During his twenty-six years of imprisonment there, his health disappeared. He became a ‘Saint’, ‘Grandfather’, ‘Judge’ to his fellow-prisoners.

A new convict Makar was brought to the jail. From his talk with him, he understood that Makar was the real murderer of the merchant. He found Makar digging a secret tunnel to escape from jail but he did not reveal the truth to the Governor. Thus Makar trusted him and sought Godly forgiveness from Aksionov. When the truth came to be known to the higher officials, Aksionov was released. But, time had already swallowed his soul to the doom.

All through the story, Aksionov kept quiet and forgave Makar then and there. He could have taken revenge against him. But, being a God-fearing man, he knew to forgive others. This kind of nature made him leave this world peacefully. His children too can live peacefully on earth. Only by forgiveness, Makar too realised his sin and sought for repentance. So forgiveness is the best form of revenge.

COMMON PARAGRAPH

HIGH LEVEL PARAGRAPH

Topic	: God sees the Truth, But waits.
Author	: Leo Tolstoy
Genre	: Short Story
Theme	: Misfortune never comes alone

Characters

Ivan Dmitrich Aksionov- a merchant, and his wife

Makar alias Semyonich

Introduction

This story was written by Leo Tolstoy. He is best known for the novels “War and Peace” and “Anna Karenina”. He also wrote plays and numerous philosophical essays. This story is about faith, forgiveness,

freedom and acceptance of a young merchant named Aksionov, who was sent to prison for a crime he didn't commit.

Aksionov

Aksionov was a handsome merchant. He was fond of singing. One summer he was going to the Nizhny fair. At that time, his wife warned him not to move because she had a bad dream. But Aksionov ignored her warning and started leaving.

Travelling

When Aksionov travelled half way, he met a merchant whom he knew and both of them stayed in the same inn. The next morning he got up early and resumed his journey.

A bolt from the blue

When Aksionov had gone about 25 miles, he stopped for the horses to be fed. He rested awhile on his way. Suddenly two soldiers began to question him and he responded to them positively. Further the police officer asked him where he had spent all the night. Finally he declared that the merchant with whom he had spent last night had been found with his throat cut. They also found a blood-stained knife in Aksionov's bag. Finally Aksionov was arrested.

Miserable life in prison

Aksionov was imprisoned. Even his wife suspected him. This made him disappointed. In prison, Aksionov learnt to make boots and earned some money. He bought a book entitled "The Lives of the Saints" and read it. In the church, he sang hymn. The prison authorities liked him very much for his gentleness. He was called a 'Grandfather' and "The Saint". No one from his home came and saw him.

Arrival of new convicts

One day a gang of convicts came to prison. One of the new convicts was a tall and strong man of sixty. He introduced himself as Makar Semyonich from Vladimir. Aksionov asked him about his family. He got an evasive reply. Makar persuaded Aksionov to get rid of the prison by digging a hole under the wall. But Aksionov refused.

The confession

In the mean time, the digging was found out by prison authorities. The Governor asked Aksionov who had been digging under the wall. But Aksionov did not utter a word about Makar. That night Makar asked him to forgive, since he was the one who killed the merchant and hid the knife in his bag.

The reaction

Aksionov was silent. He said that he had suffered for him these twenty years. Makar said that he would confess and make him free for which Aksionov declined because he had no place to go.

Conclusion

Makar Semyonich confessed his guilt. When the order for his release came, Aksionov was already dead.

AVERAGE PARAGRAPH

Topic	: God sees the Truth, But waits.
Author	: Leo Tolstoy
Genre	: Short Story
Theme	: Misfortune never comes alone

The story “God Sees the Truth, But Waits” was written by Leo Tolstoy. Aksionov was a handsome merchant in Vladimir. One summer he had a plan to go to Nizhny Fair. But his wife forewarned him not to go as she had a bad dream. But Aksionov declined and commenced his journey. On the way he stayed in an inn with a merchant whom he knew. The next morning he moved earlier. A little later, while he was resting, a police officer came and enquired him. Finally Aksionov was arrested for murdering his friend. A knife was found in his bag.

In the prison, he learnt to make boots. He behaved gently. The jail authorities liked him very much. One day a gang of new convicts came. One among them was Makar Semyonich from Vladimir. He recognized Aksionov. He asked him to escape from the prison by digging a hole. But Aksionov refused. One night Makar confessed that it was he who murdered the merchant and hid the knife in his bag. He informed this to the authorities but before that Aksionov died.

SLOW LEARNERS

Topic	: God sees the Truth, But waits.
Author	: Leo Tolstoy
Genre	: Short Story
Theme	: Misfortune never comes alone

- Aksionov was a rich merchant of Vladimir.
- One summer he was moving to Nizhny fair
- On the way, he stayed in an inn with a merchant whom he knew very well.
- The next morning he was arrested for murdering the merchant.
- He was imprisoned for the crime he didn't commit.
- In the prison, he behaved meekly. Every one admired him.
- One day another convict named Makar came.
- He recognized Aksionov and confessed that he only murdered the merchant.
- He asked Aksionov to escape from the prison but to which he refused.
- Finally Makar confessed his guilt to the authorities.
- But before that Aksionov died in the prison.

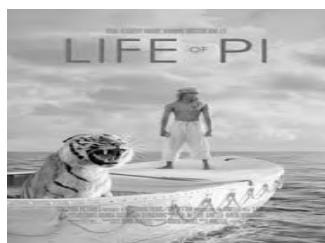

About the author

Yann Martel was born in Spain to French Canadian parents. Martel's father worked as a diplomat and the family moved to Costa Rica, France, Mexico and Canada during Martel's childhood. He grew up speaking both French and English. Martel studied philosophy at Trent University in Ontario, and later spent a year in India visiting religious sisters and zoos. His first three books received little critical or popular attention but with the publication of Life of Pi in 2001, Martel became internationally famous and he was awarded the Man Booker Prize in 2002.

Pictures related to the lesson

227 Thrilling days

WITH BENGAL TIGER

TREKKING IS A SORT OR ADVENTURE

Pi PATEL after ship wrecking

RICHARD PARKER - BENGAL TIGER

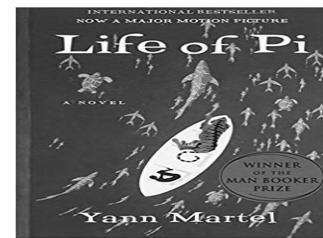
PI with other creatures

Pi waiting to return the shore

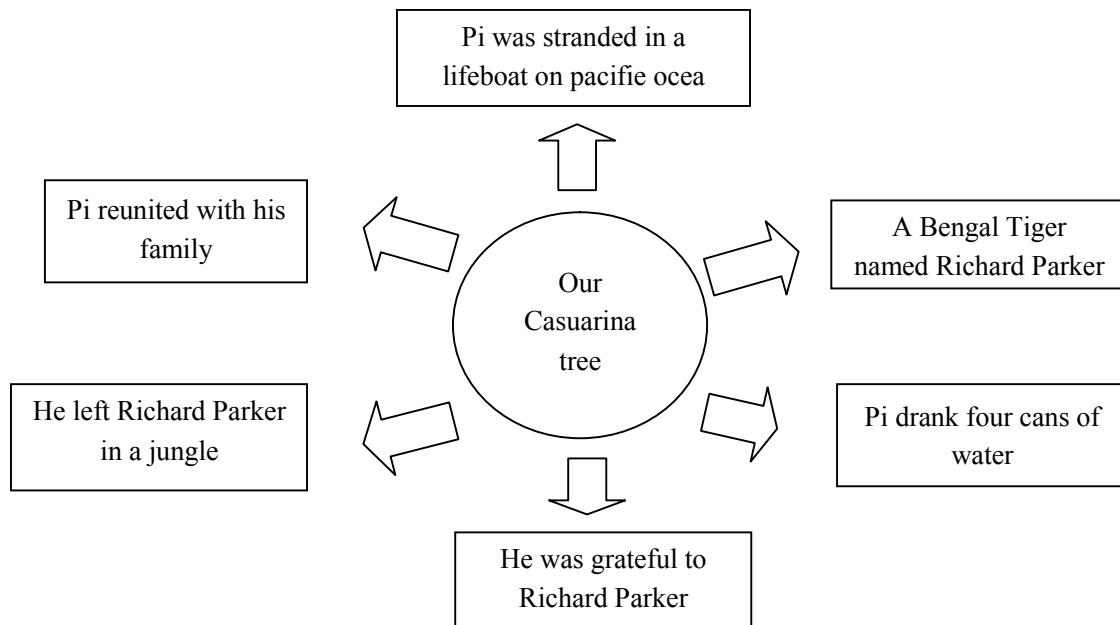

Drinking water amidst salt water

The real incident

MIND MAP

Pictorial Description

WARM UP

Choose the ten most essential items from the box below and complete the table.

Share your list with your friend.

Non-Perishable Food	News Paper	Bean Bags
Tab	Flashlights	Whistle to Signal For Help
Aid Kit	Fruits	Can Opener
First Aid	Maps	Shampoo
Goggles	Head Phones	Utensils
Candles	Soap	Camera
Money	Local	Matches
Tube Tent / Bivvy Bag	Goggles	Radio
Lighter	Deodorant	Matches
Umbrella	Water Bottles	Books
Tooth Brush and Toothpaste	Slippers	Batteries
	Mobile Phone	Charger
		Knife
		Mouth Wash
		Umbrella
		Warm Blanket

First-Aid Kit

warm blanket

tooth brush and tooth paste

candles

Umbrella

non perishable food

water bottles

money

can opener matches

SUMMARY

“Life of Pi” tells us the fantastical story of Pi Patel, a sixteen-year-old South Indian boy. He survives with a tiger for 227 days after a shipwreck on a lifeboat in the Pacific ocean. Pi, born Piscine Molitor Patel, grows up in the South Indian city of Pondicherry, where his father runs the zoo.

Thanks to government upheaval that has long been distressing Pi’s father, the Patels decide to close the Pondicherry Zoo and move to Canada when Pi is sixteen. Pi, his mother, father, and brother Ravi board the Tsimtsum along with the zoo’s animal inhabitants (who are on their way to be sold around the world).

An unexplained event causes the Tsimtsum to sink, and Pi is the only human to make it onto the lifeboat and survive. Along with Pi, the lifeboat contains a hyena, a zebra, Orange Juice the orangutan, and Richard Parker the tiger. The hyena kills and devours both the zebra and Orange Juice, before Richard Parker kills the hyena. Pi is left alone on a lifeboat with an adult male tiger.

There is no land in sight and the ocean is shark-infested. So Pi builds a raft which he attaches to the lifeboat, to keep himself at a safer distance from Richard Parker. Eventually, however, life on the raft proves too exhausting, and Pi realizes that if Richard Parker gets hungry enough, he will swim to it and kill Pi. So Pi decides that he must tame Richard Parker. Using a whistle, seasickness, and a turtle-shell shield, Pi manages to assert his authority over Richard Parker and delineate his own territory on the lifeboat, where he is comparatively safe from the tiger.

While at sea, Pi and Richard Parker face many challenges, traumas, tragedies, and miraculous occurrences. They never have sufficient food and fresh water, and the constant exposure is highly painful. A severe storm, which they miraculously survive, destroys the raft. Pi manages to capture and kill a bird. They are almost crushed by an oil tanker, which then passes by without seeing them.

Pi and Richard Parker eventually land on the Mexican beach. Richard Parker immediately runs off into the jungle without acknowledging Pi, which Pi finds deeply hurtful. Pi is found, fed, bathed, and taken to a hospital. There, two Japanese men come to question Pi about what caused the Tsimtsum to sink. He tells his story, which they do not believe, so he offers them a more plausible version, with the animal characters replaced by other humans, which casts doubt on the original story.

After recovering in Mexico he went to Canada, where he spent a year finishing high school and then studied Religion and Zoology at the University of Toronto. At some point, he got married, and he now has two children. He still thinks of Richard Parker, and is still hurt by his final desertion.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்பாடம் தமிழ்
<p>Here is an abridged version of the famous Canadian fantasy adventure novel titled Life of Pi by Yann Martel published in 2001. The protagonist is Piscine Molitor "Pi" Patel, an Indian boy from Pondicherry. He survives 227 days after a shipwreck while stranded on a lifeboat in the Pacific Ocean with a Bengal tiger named Richard Parker.</p>	<p>இங்கே ஒரு கனடாநாட்டு சாகசங்கள் நிறைந்த கற்பனையான ஒரு கதை “பையின் வாழ்க்கை” என்ற தலைப்பில் யான் மார்ட்டல் என்பவர் 2001ல் வெளியிட்டார். இதன் கதாநாயகன் நீச்சல் தொட்டியுடன் சூடிய விடுதியின் காப்பாளர் பை பாட்டேல் பாண்டிச்சேரியில் இருந்து வந்த ஒரு இந்தியப் பையன் உயிரைப் பாதுகாக்கும் படகில் பசிபிக் பெருங்கடல் ரிச்சர்டு பார்க்கர் என்னும் பெயருடைய வங்காளநாட்டு புலியுடன். அவன் 227 நாட்களை செலவிட்டான்</p>
<p>I was alone and orphaned, in the middle of the Pacific, hanging on to an oar, an adult tiger in front of me, sharks beneath me, a storm raging about me. Had I considered my prospects in the light of reason, I surely would have given up and let go of the oar, hoping that I might drown before being eaten. But I don't recall that I had a single thought during those first minutes of relative safety. I didn't even notice daybreak. I held on to the oar, I just held on, God only knows why?</p>	<p>நான் அங்கே தனியாக அநாதை போல் பசிபிக் பெருங்கடலின் நடுவில் தூடுப்பில் நான் தொங்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு வயதான் புலி, என் முன்னால் சுறாக்கள் எனக்கு அடியில் என்னை நோக்கி ஒரு புயல் வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் காரணத்தினால் நான் எனது எதிர்காலத்தை வெளிச்சமாக ஒரு ஓளியாக நினைத்தேன் காரணத்தோடு நினைத்தேன். நான் கட்டாயம் எனது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நினைப்பை விட்டு விட்டு துடுப்பைப் பற்றிக்கொண்டு போக வேண்டும் என்று நம்பினேன். நான் சாப்பிடப்படுவதற்கு முன் மூழ்கிப் போய்விடவேண்டும். ஆனால் நான் அதை நினைவுபடுத்த விரும்பவில்லை. எனக்கு ஒன்று மட்டும் நினைவில் இருந்தது. உறவினர்களின் பாதுகாப்புக்கு எனக்கு ஒரு இடைவேளாகூட நான் கவனிக்கவில்லை. நான் துடுப்பைப் பற்றிக்கொண்டு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். எனைந்று கடவுளுக்கு மட்டுமே தெரியும்.</p>
<p>The elements allowed me to go on living. The lifeboat did not sink. Richard Parker kept out of sight. the sharks prowled but did not attack. The waves splashed me but did not pull me off. I watched the ship as it disappeared with much burbling and belching. Lights flickered and went out. I looked about for my family, for survivors, for another lifeboat, for anything that might bring me hope. There was nothing. Only rain, marauding waves of black ocean and the flotsam of tragedy. The darkness melted away from the sky. The rain stopped, I could not stay in the position I was in forever. I was cold. My neck was sore from holding up my head and from all the craning I had been doing. My back hurt from leaning against the lifebuoy. And I</p>	<p>நாட்கள் கப்பல் உடைந்தினின் உயிருடன் இருந்தான். என்னை உயிருடன் வாழ உறுப்புகள் அனுமதித்தன. உயிர்காக்கும் படகு மூழ்கவில்லை. ரிச்சர்டு பார்க்கர் எனது பார்வைக்கு அப்பால், சுறாக்கள் பலமானவை. ஆனால் என்னைத் தாக்கவில்லை. அவைகள் என்மீது அடித்தன ஆனால் என்னை இழுத்துச் செல்லவில்லை. என் கண்முன்னால் கப்பல் மூழ்குவதைப் பார்த்தேன். மிகுந்த குழப்பத்தோடும், ஏக்கத்தோடும். விளக்குகள் பளிச்சிட்டு மறைந்தன. நான் என் குடும்பத்தை பற்றி, உயிரோடு இருப்பவர்களை பற்றி மற்ற உயிர்காக்கும் படகுகள் பற்றி ஏதாவது எனக்கு ஒரு நம்பிக்கையைக் கொடுக்குமாறு பார்த்தேன். ஆனால் எதுவுமில்லை. ஒரே மழை கரு கடலை அவைகள் சூறையாடினா. அச்சத்துடனும், சோகத்துடனும் காத்திருந்தேன். இருட்டு வானத்திலிருந்து விலகி, மழை நின்றது. அதே நிலையில் என்னால்</p>

needed to be higher up if I were to see other life boats.	தொடர்ந்து இருக்க முடியவில்லை. நான் நடுங்கினேன். எனது கழுத்து வலித்தது என்னால் கழுத்திலிருந்து தலையை தூக்கி பிடிக்க முடியவில்லை. கண்டப்பட்டு தூக்கிபிடித்தேன். உயிர்காக்கும் மிதவையிலிருந்து எனது முதுகு காயமாகி பின்னோக்கி விளைந்தது. நான் என்னை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். ஏதேனும் மற்ற உயிர் காக்கும் படகுகள் இருக்கிறதா எனப்பார்க்க
In the morning I could not move. I was pinned by weakness to the tarpaulin. Even thinking was exhausting. I applied myself to thinking straight. At length, as slowly as a caravan of camels crossing a desert, some thoughts came together. I thought of sustenance for the first time. I had not had a drop to drink or a bite to eat or a minute of sleep in three days. Finding this obvious explanation for my weakness brought me a little strength. Richard Parker was still on board. In fact, he was directly beneath me.	காலையில் என்னால் அசைய முடியவில்லை. நான் தார்ப்பாயின் மேல் பலவீணத்தால் சுருண்டிருந்தேன் என்னால் யோசிக்கக் கூட முடியவில்லை. எனக்கு நானே நாம் சரியாக யோசிக்க வேண்டுமென நினைத்தேன் நீளமாக பாலைவனத்தில் ஓட்டகங்களில் மெதுவாக கூண்டுவண்டியில் பயணிப்பது போல் சில நினைவுகள் என்னுடன் வந்தன. முதன்முதலாக உயிர்வாழ்வது பற்றி யோசித்தேன். இந்த மூன்று நாட்களில் எனக்கு அருந்த ஒரு சொட்டு நீரில்லை. சாப்பிட ஒரு துண்டு கூட இல்லை ஒரு நிமிடம் கூட தூங்க முடியவில்லை எனது பலவீணத்திற்கான காரணத்தை வெளிப்படையாக என்னால் தேட முடிந்ததே எனக்கு சிறிது சக்தியை கொடுத்தது. ரிச்சர்பார்க்கர் இன்னமும் பலகையில் இருந்தது. உண்மையில் அது எனக்கு நேர் அடியில் இருந்தது நம்பமுடியாத ஒரு செயல் ஆணால் உண்மை என்று ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.
Incredible that such a thing should need consent to be true, but it was only after much deliberation, upon assessing various mental items and points of view, that I concluded that it was not a dream or a delusion or a misplaced memory or a fancy or any other such falsity, but a solid, true thing witnessed while in a weakened, highly agitated state. The truth of it would be confirmed as soon as I felt well enough to investigate. How I had failed to notice for two and a half days a 450-pound Bengal tiger in a lifeboat twenty-six feet long was a conundrum I would have to try to solve later, when I had more energy. The feat surely made Richard Parker the largest stowaway, proportionally speaking, in the history of navigation. From tip of nose to tip of tail he took up over a third of the length of the ship he was on.	ஆணால் இந்த முடிவிற்கு வருவதற்குமுன் கவனமாகப் பலவற்றை கருத்தில் கொண்டு பல்வேறு மனத்தில் உள்ளவைகளை மதிப்பீடு செய்து பார்த்ததில் நாம் பார்க்க வேண்டிய புள்ளி ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து, நான் முடிவுக்கு வந்தேன். இது ஒரு கணவு அல்ல; அல்லது மாயை அல்ல; அல்லது தவறாக ஞாபகம் அல்ல; அது ஒரு ஆடம்பரமல்ல; அல்லது எந்தாக பொய்யுமல்ல; ஆணால் திடமான உண்மையானது. பலவீணமான ஒரு நிலையில் உண்மையால் கிளர்ச்சி நிலையில் போது உண்மைதார் சாட்சி இதன் உண்மைநிலை உறுதிப்படுத்தப்பட்ட எனக்கு நன்றாகி நான் ஆராய முயல்வேன் நான் எப்படி $2\frac{1}{2}$ நாட்கள் கவனிக்க தவறினேன். 450 பவுண்டு உங்களை புலியும் உயிர்காக்கும் படகில் 26 அடி நீளம் என்பது புதின், நான் இதை சரி செய்ய முயன்றேன் பின்னால். எனக்கு புது தெம்பு வந்தவுடன் இந்த சாதனை, கப்பலில் கட்டணமில்லாமால் ஏறி ஒளிந்திருப்பவர் மிகப்பெரிய ரிச்சர்டு பார்க்கர்.. கடற்பயணத்தில் இது ஒரு புது வரலாறு. முக்கிண் நுனியிலிருந்து வாலின் துணை வரை அது கப்பலின் மூன்றில் ஒரு பங்கு அகலத்தை எடுத்துக் கொண்டது.
You might think I lost all hope at that point. I did. And as a result I perked up and felt much better. We see that in sports all the time, don't we? The tennis challenger starts strong but soon loses confidence in	நீங்கள் நினைக்கலாம், நான் அந்த புள்ளியில் அனைத்து நம்பிக்கையையும் இழந்துவிட்டேன் என்று. அதன் முடிவாக நான் இடையில் சிறிது பரவாயில்லாமல் உணர்ந்தேன். நாம் எப்போதும் விளையாட்டில் பார்த்திருக்கிறோம் இல்லையா? பூப்ந்து போட்டியாளர்கள் உறுதியாக துவங்குவர். ஆணால்

his playing. The champion racks up the games. But in the final set, when the challenger has nothing left to lose, he becomes relaxed again, insouciant, daring. Suddenly he's playing like the devil and the champion must work hard to get those last points. So it was with me. To cope with a hyena seemed remotely possible, but I was so obviously outmatched by Richard Parker that it wasn't even worth worrying about. With a tiger aboard, my life was over. That being settled, why not do something about my parched throat?

சீக்கிரம் தன் விளையாட்டில் தன்னம்பிக்கையை இழுந்துவிடுவார் வெற்றிகொண்டவார் விளையாட்டை தட்டிச்செலவார். ஆனால் கடைசிச் சுற்றில் போட்டியாளர் இழுக்க ஏதும் இருக்காது. மறுபடியும் அவர் ஓய்வாக, அக்கறையற்று எதிர்கொள்வார். திடீரென்று அவன் பேயைப்போல் விளையாடுவான். வெற்றியின் கடைசிப் புள்ளியைப் பெற கடினமாக உழைக்க வேண்டும். அது என்னிடன் இருந்தது கழுதைப்புலியை சமாளிக்க ஒரளாவு என்னால் முடியும். ஆனால் நான் வெளிப்படையாகவே சொல்கிறேன். ரிச்சர்டு பார்க்களும் ஓப்பிட்டால், நான் பொருத்தமற்றவன். நான் கவலைப்பட இதில் ஒன்றுமில்லை புலியுடன் வெளிநாட்டில் எனது வாழ்க்கை முடியப் போகிறது. ஒரு வழியாக அது முடிந்தது எனது வறண்ட தொண்டைக்கு ஏதாவது செய்ய முடியவில்லை ஏன்?

I believe it was this that saved my life that morning that I was quite literally dying of thirst. Now that the word had popped into my head I couldn't think of anything else, as if the word itself were salty and the more I thought of it, the worse the effect. I have heard that the hunger for air exceeds as a compelling sensation the thirst for water. Only for a few minutes, I say. After a few minutes you die and the discomfort of asphyxiation goes away. Whereas thirst is a drawn-out affair. Look: Christ on the Cross died of suffocation, but His only complaint was of thirst. If thirst can be so taxing that even God Incarnate complains about it, imagine the effect on an ordinary human. It was enough to make me go raving mad. I have never known a worse physical hell than this putrid taste and pasty feeling in the mouth, this unbearable pressure at the back of the throat, this sensation that my blood was turning to thick syrup that barely flowed. Truly, by comparison, a tiger was nothing, and so I pushed aside all thoughts of Richard Parker and fearlessly went exploring for fresh water.

நான் நம்பினேன், இந்தக் காலையில் இது எனது வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றியது. நான் தாகத்தினால் எப்படியும் சாகப்போகிறேன். இப்போது, அந்த வார்த்தை எனது தலையை வெடிக்க வைக்கத்து. என்னால் வேறு எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. அந்த வார்த்தை ஒரு வேளை உப்பாக இருந்தால். நான் மேலும் அதைப்பற்றி யோசித்தேன். அதன் விளைவு, மேலும் மோசமானது. நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். காற்றுக்கான பசி அதிகமாகி அது என்னை வற்புறுத்தும் உணர்வு போல் தண்ணீருக்காக தாகமாக்கியது. ஒரு சில மணித்துளிகள் மட்டுமே நான் சொல்கிறேன். சிலமணி நேரம் கழித்து நீ இறந்து விடுவாய்! போதிய ஆக்ஸிஜன் பற்றாக்குறையால் உபாதை ஏற்பட்டு போய்விடுவாய்! தாகம் ஒருதலிருக்க முடியாத அலுவல் இங்கேபார். இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மூச்சுத்தினர்லால் தான் இறந்தார். ஆனால் எனது ஒரே புகார் தாகம்தான். ஒருவேளை தாகம் தணிந்தாலும் கூட கடவுளாக அவதாரம் எடுத்தவரால் கூட தாகத்தைபற்றி புகார் சொன்னால் என்றால் சாதாரண மனிதனின் மீது தாகம் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் பற்றி கற்பண செய்து பாருங்கள். இது என்னை பைத்தியம் பிடிக்க செய்துவிடும் போலிருந்தது இதுவரை நான் இது போன்ற ஒரு உடல்நிலை மோசமான உணர்வைக் கண்டதில்லை. வாந்திவருவது போன்ற கெட்ட சுவை வாயில் பசை போன்ற உணர்வு தொண்டையின் பின்னால் அங்கமுடியாத அழுத்தம் இந்த உணர்வு எனது இரத்தத்தை கெட்டியான திரவம் போன்று மாற்றுவதாக அரிதாகவே ஒடியது உண்மையில் எனது ஒப்பீடு ஒரு புலி ஒன்றுமில்லை அதனால் நான் புலி எனது அனைத்து உணர்வுகளையும் தூரதளிவிட்டேன் யயில்லாமல் நான் தூய நீர் தேடி சென்றேன்.

The diving rod in my mind dipped sharply and a spring gushed water when I remembered that I was on a genuine, regulation lifeboat and that such a lifeboat was surely outfitted with supplies. That seemed like a

நீர்முழுக்கித் தண்டு, எனது நினைவில் கூர்மையாக மூக்கியது. அதிலிருந்து தண்ணீர் பீறிட்டது எனக்கு நன்கு ஞாபகமிருக்கிறது. நான் உயிர்காக்கும் படகில் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருவர் உயிர்வாழ்வதற்கு தேவையான

perfectly reasonable proposition. What captain would fail in so elementary a way to ensure the safety of his crew?	அனைத்தும் அதிலிருக்கும் எல்லாமும் சரியான விகிதத்தில் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கப்பல் தலைவன் தன்னுடன் பயணிக்கும் கூட்டத்திற்கு அதைத் தவறாமல் வைத்திருப்பான்.
What ship chandler would not think of making a little extra money under the noble guise of saving lives? It was settled. There was water aboard. All I had to do was find it, which meant I had to move. I made it to the middle of the boat, to the edge of the tarpaulin. It was a hard crawl. I felt I was climbing the side of a volcano and I was about to look over the rim into a boiling cauldron of orange lava. I lay flat. I carefully brought my head over. I did not look over any more than I had to. I did not see Richard Parker. The hyena was plainly visible, though. It was back behind what was left of the zebra. It was looking at me.	கப்பல் தலைவன் எப்போதும் உயிர்களைக் காக்க அடிப்படைத் தேவைகளை எடுத்து வைப்பதை அதிகப்படியான செலவு என எண்ணமாட்டார். இது முடிவானது எப்படியும் அக்கறையில் தண்ணீர் இருக்கும். நான் தற்போது அதைத் தேடவேண்டும். பொருள் என்னவென்றால் நான் தற்போது நகரவேண்டும். நான் கப்பலின் நடுவிலிருந்து தார்ப்பாயின் கடைசிவரை தேடினேன். இது மிகவும் கடினமான சுற்றாக இருந்தது. நான் எரிமலையின் விளிம்பில் ஏறுவது போல் உணர்ந்தேன். நான் எரிமலையின் விளிம்பிலிருந்து உள்ளே ஆரங்க நிறத்தில் எரிமலைக் குழம்பை பார்ப்பது. போல் இருந்தது. தவறினால் விழுந்துவிடுவேன். நான் கவனமாக எனது தலையை மேலே தூக்கினேன். நான் இதுவரை மேலே பார்க்கவேயில்லை. நான் ரிச்சர்டு பார்க்கரை பார்க்கவில்லை. கழுதைப்புலி நன்கு தெரிந்தது. அது வரிக்குதிரையின் பின்னால் இருந்தது. வரிக்குதிரை மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது கழுதைப்புலி என்னைப் பார்த்தது.
I was no longer afraid of it. It wasn't ten feet away, yet my heart didn't skip a beat. Richard Parker's presence had at least that useful aspect. To be afraid of this ridiculous dog when there was a tiger about was like being afraid of splinters when trees are falling down. I became very angry at the animal. "You ugly, foul creature," I muttered. The only reason I didn't stand up and beat it off the lifeboat with a stick was lack of strength and stick, not lack of heart. Did the hyena sense something of my mastery? Did it say to itself, "Super alpha is watching me – I better not move"? I don't know. At any rate, it didn't move. In fact, in the way it ducked its head it seemed to want to hide from me. But it was no use hiding. It would get its just dessert soon enough.	நான் இப்போது பயப்படவில்லை. பத்தடி தூரம் கூட இருக்காது. எனது இதயம் துடிப்பை நிறுத்தவில்லை புலியின் வருகை எனக்கு உதவியாக இருக்கும். இந்த கேலிக்குரிய நாய்க்கு பயப்படுவதா? நீண்ட கூர்மையான மர ஈட்டிக்குப் புரிதட பயப்படும் மரங்கள் விழும் போது நான் தற்போது அதன்மீது கோபம் ஆணேன். அழுக்கான், தீய உயிரினமே என முறைத்தேன். ஓரே காரணம். என்னால் எழுந்து நின்று அதை அடிக்க முடியாது இந்த உயிர்காக்கும் படகில் குச்சி இல்லை. உடலில் தெழில்லை. அதற்குமேல் இதயமில்லை. கழுதைப்புலி என்னை வெற்றிபெறுமா? அது சொல்லிக்கொள்ளுமா? அதிசய தொடக்கம் என்னை கவனிக்கிறது. இப்போது நகர்வது சரியில்லையா? எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் எப்படியும் அது நகராது உண்மையில் அது தனது தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொள்வதிலிருந்து அது என்னிடமிருந்து ஒளிந்துகொள்ள நினைக்கிறது. ஆனால் ஒளிந்து கொள்வதால் ஒன்றும் பயனில்லை. அது தனது உணர்வை சீக்கிரம் எடுத்துக்கொள்ளும்.
Richard Parker also explained the animals' strange behavior. Now it was clear why the hyena had confined itself to such an absurdly small space behind the zebra arid why it had waited so long before killing it. It was fear of the greater beast and fear of touching the greater beast's food. The strained, temporary peace between Orange Juice and the hyena, and my reprieve, were no doubt due to the same reason; in the face of such a superior predator, all of us were prey, and	ரிச்சர்டு பார்க்கர் ஒரு மிருகத்தின் விநோதமான நடத்தை பற்றி விளக்கியிருக்கிறது. எனக்கு இப்போது இளங்கியது என் கழுதைப்புலி, வரிக்குதிரையின் முன்னே இப்படி முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று! அதைக் கொல்லும் முன் நீண்ட நேரம் வறண்ட முகத்துடனும் காத்திருக்கிறது. பெரிய மிருகத்தைக் கொல்லும் முன் உள்ள பயம் அந்த உணவைத் தோடுவதற்கு உள்ள பயம் வழத்தெடுத்த தற்காலிகமான ஆரங்க நிறச் சாறு திரவத்தின் மீதான அமைதியான இடைவெளி!

<p>normal ways of preying were affected. It seemed the presence of a tiger had saved me from a hyena-surely a textbook example of jumping from the frying pan into the fire.</p>	<p>சந்தேகமேயில்லை வேறு காரணங்களில்லை! மேலான இரையின் முகத்தில் எல்லாமும் உணவே சாதாரண உணவுக்கான வழிகள் அடைப்பட்டுள்ளன. ஒரு வேளை ரிச்சார்டுபார்க்கர் வந்தால் மட்டுமே நான் கழுதைப்புலியிடமிருந்து தப்பமுடியும் சாதாரணமாக புத்தகத்தில், சொல்வார்களே! உறுக்கும் சட்டியிலிருந்து தப்பி நெருப்பில் விழுந்ததை போல் இருந்தது</p>
<p>But the great beast was no behaving like a great beast, to such an extent that the hyena had taken liberties. Richard Parker's passivity, and for three long days, needed explaining. Only in two ways could I account for it: sedation and seasickness. Father regularly sedated a number of the animals to lessen their stress.</p>	<p>ஆனால் மிகப்பெரிய மிருகம் அதுபோலவே மிகப் பெரிய மிருமாக நடந்து கொண்டது. கழுதைப்புலி கொஞ்சம் அதிகமாக சுதந்திரம் எடுத்துக்கொண்டது. ரிச்சார்டுபார்க்கர் அமைதியாக முடங்கியிருந்தது மூன்று நாட்களுக்கு. எனக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. இரண்டு வழிகள் தான் இதற்குகாரணம். எண்ணினேன் மயக்கம் குடல், குமட்டல். அப்பா வழக்கமாக மிருகங்களின் மன அழுத்தத்தை குறைக்க அவைகளுக்கு மயக்க மருந்து கொடுப்பார்.</p>
<p>Might he have sedated Richard Parker shortly before the ship sank? Had the shock of the shipwreck – the noises, the falling into the sea, the terrible struggle to swim to the lifeboat – increased the effect of the sedative? Had seasickness taken over after that? These were the only plausible explanations I could come up with. I lost interest in the question. Only water interested me.</p>	<p>அப்படி புலிக்கும் கொடுத்திருக்கலாம், கப்பல் மூழ்கும் சிறிது நோத்திற்கு முன்? கப்பல் உடைந்த அதிர்ச்சி — சப்தங்கள், கடலில் விழுந்தது, பயங்கரமாக, கண்டப்பட்டு நீந்தி உயிர்காக்கும். படகுக்கு வந்தது போன்றவை அதனுடைய மயக்கத்தை அதிகரித்திருக்கலாம். அதன்பின் குடல், குமட்டல் அதற்கு வந்திருக்கலாம். இவைதான், உண்மையான விளக்கமாக இருக்க முடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இந்தக் கேள்வியேல் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. எனக்கு தண்ணீர் மீது மட்டுமே விருப்பம்.</p>
<p>I took stock of the lifeboat. It was three and a half feet deep, eight feet wide and twenty – six feet long, exactly. I know because it was printed on one of the side benches in black letters. It also said that the lifeboat was designed to accommodate a maximum of thirty-two people. Wouldn't that have been merry, sharing it with so many? Instead we were three and it was awfully crowded.</p>	<p>நான் ஒருமுறை உயிர்காக்கும் படகில் நோட்டம்விட்டேன். அது 3 ½ அடி அழும் 8 அடி அகலம் 26 அடி நீளம் கொண்டது. எனக்கு தெரியும் ஏனென்றால் இது ஒரு அமரும் பல்கையில் மேல் கருப்பு எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அது மேலும் சொன்னது உயிர்காக்கும் படகு 32 பேர் தங்கும் அளவுக்கு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்று அவ்வளவு பேர் இல்லை மகிழ்ச்சியாக பங்கு போட்டுகொள்ள. மாறாக நாங்கள் மூன்று பேர் மட்டும் ஆணாலும் அது மிகமோசமாக நிரம்பியிருந்தது.</p>
<p>It seems orange --- is the color of survival because the whole inside of the boat and the tarpaulin and the life jackets and the lifebuoy and the oars and most every other significant object aboard was orange. Even the plastic, headless whistles were orange. The words Tsimtsum and panama were printed on each side of the bow in stark, black, roman capitals. I did not grasp all these details – and many more – right away. They came to my notice with time and as a result of necessity. I would be in the direst of dire straits, facing a bleak future, when some small thing, some detail, would transform itself and appear in my</p>	<p>உயிர்வாழும் எங்கும் ஆரஞ்ச் வண்ணமாக இருந்தது. ஏனென்றால் படகின் உட்புறம் தார்பாலின் உயிர்காக்கும் சட்டை, படகு தடுப்பு, அனைத்தும் எல்லாபொருட்களும் வெளிநாட்டில் ஆரஞ்சதான் நெகிழிகள். தலையில்லாத ஊதிகள் கூட ஆரஞ்ச தான் சிம்சம் மற்றும் பணமா என்ற வார்த்தைகள் வளையில் இரண்டு பக்கங்களிலும் கட்டைகளிலும் கருப்பாக ரோமன் பெரிய எடுத்துக்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. என்னால் அதை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மேலும் நிறைய இருந்தது. அவை, எனது பார்வைக்குத் தேவையின் போது சரியாக வந்தன. நான் கொடுமையிலும், கொடியநீர்சந்திகள், கடும்குளிரும் இனி வரும் காலங்களில் எதிர்நோக்க</p>

mind in a new light. It would no longer be the small thing it was before, but the most important thing in the world, the thing that would save my life. This happened time and again. How true it is that necessity is the mother of invention, how very true. And what if the supplies were at the bow, beneath the tarpaulin? I turned and crawled back. I felt like a dried-out lizard. I pushed down on the tarpaulin. It was tautly stretched. If I unrolled it, I would give myself access to what supplies might be stored below. But that meant creating an opening onto Richard Parker's den.

There was no question. Thirst pushed me on. I unrolled it a little. Immediately I was rewarded. The bow was like the stern; it had an end bench. And upon it, just a few inches from the stem, a hasp glittered like a diamond. There was the outline of a lid. My heart began to pound. I unrolled the tarpaulin further. I peeked under. The lid was shaped like a rounded – out triangle, three feet wide and two feet deep. At that moment I perceived an orange mass. I jerked my head back. But the orange wasn't moving and didn't look right. I looked again. It wasn't tiger. It was a life jacket. There were a number of life jackets at the back of Richard Parker's den. A shiver went through my body. Between the life jackets, partially, as if through some leaves, some leaves, I had my first, unambiguous, clear-headed glimpse of Richard Parker. It was his haunches I could see, and part of his back. Tawny, striped and simply enormous. He was facing the stern, lying flat on this stomach. He was facing the stern, lying flat on this stomach. He was still except for the breathing motion of his sides. I blinked in disbelief at how close he was. He was right there, two feet beneath me. Stretching, I could have pinched his bottom. And between us there was nothing but a thin tarpaulin, easily got round.

"God preserve me!" No supplication was ever more passionate yet more gently carried by the breath. I lay absolutely motionless. I had to have water, I brought my hand down and quietly undid the hasp. I pulled on

வேண்டும். சில சிறிய பொருட்கள், சில விரிவான மாற்றங்கள் என் மனதில் தோன்றும். ஒரு புது ஒளியில் முன்னர் போல் இது மிகச்சிறியதாக இனி நீண்டநேரம் இருக்காது. இந்த உலகில் மிகமுக்கியமானது, எனது உயிரை காப்பாற்றுவது. அது மீண்டும் தகுந்த காலத்தில் நடந்தது. எவ்வளவு உண்மையானது இந்த வார்த்தைகள். தேவையே கண்டுபிடிப்பின் தாய்". மிகச் சிறிய ஒருவேளை அடிப்படை தேவையான பொருட்கள், வளைவில் தார்பாயின் அடியில் இருக்குமோ? நான் திரும்பி ஊர்ந்து சென்றேன். நான் உலர்ந்த பல்லிபோல் நெளிந்தேன். தார்பாயைக் கீழே தள்ளினேன். அது விறைப்பாக கைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அதை சுருட்டுனால், தான் தெரியும் என்னைன் பொருட்கள் அடியில் சேமித்து உள்ளார்கள் எனத் தெரியும். அது ரிசார்டு பார்க்கா இருக்கும். மறைவு இடத்தை நேரடியாக திறந்து அதனுள் செல்லும்படி உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

கேள்வியே இல்லை அங்கே. என்னை தாகம் தள்ளியது. நான் அதை சிறிது விலக்கிப் பார்த்தேன். உடனே எனக்குப் பரிசு கிடைத்தது கப்பலின் முகப்பு, பின் பகுதிபோல் இருந்தது. அதன் முடிவில் அமர பலகை இருந்தது. அதன்மேல் சிறிது விரற்கடை தொலைவில் தண்டில் பூட்டு வைரம் போல் மின்னியது. அது முடியில் முடிவில் இருந்தது. எனது இதயம் பலவேகமாக அடித்தது. நான் மேலும் தார்பாயை சுருட்டினேன் அதனடியில் எட்டிப் பார்த்தேன் மூடி வட்டவடிவமாக வெளியே முக்கோணமாக மூன்று அடி அகலம். இரண்டு அடி ஆழத்தில் அந்த கணத்தில் நான் மனதால் உணர்ந்தேன் ஆரஞ்சு கலவில் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. நான் எனது கழுத்தைப் பின்னே இழுத்தேன். ஆனால் ஆரஞ்சு நகரவில்லை சரியாகவும் தெரியவில்லை. அது புலி அல்ல; அது ஒரு உயிர்க்கவசம். ரிச்சார்டு பார்க்கார் மறைவிடத்திற்குப் பின்னால் நிறைய உயிர்க்கவசம் இருந்தது. எனது உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. உயிர்க்கவசத்தில் இடையில் பாதி இலைகளின் வழியே நான் முதன் முதல் தெளிவாக உண்மையில் ரிச்சார்டு பார்க்கரைப் பார்த்தேன். நான் பார்த்தது அதன் இருப்பு மேலும் பின்புறத்தின் ஒரு பகுதி; பழுப்பு மஞ்சலான கோடுகள் சிறியதாக நிறைய இருந்தது. அவன் படகின் பின் பகுதியைப் பார்த்து வயிறை அடியில் வைத்து சரிந்து படுத்திருந்தது. அவன் இன்னமும் மூச்சவிடும் அசைவு பக்கவாட்டில் தெரிந்தது. நான் என்னை நம்புமுடியாமல் கண்சிமிட்டினேன் எவ்வளவு அருகில் புலி. இடுக்கலாம், அதன் அடியில் கிள்ளாலாம். எங்களுக்கு இடையில் ஏதுமில்லை ஆனால் சிறிய தார்பால் மட்டும் அது எளிதில் சுருட்டலாம்.

கடவுளே என்னை காப்பாற்றி தாழ்மையான வேண்டுதல் இல்லை உணர்ச்சிவயப்பட்டேன். இன்னமும் சீராக மூச்ச விட்டுக்கொண்டிருந்தது. நான் சத்தமில்லாமல் படுத்தேன். எனக்குத் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும். நான் எனது

the lid. It opened onto a locker, I looked down between my legs. I thought I would faint for joy. The open locker glistened with shiny new things. Oh, the delight of the manufactured good, the man made device, the created thing! That moment of material revelation brought an intensity of pleasure – a heady mix of hope, surprise, disbelief, thrill gratitude, all crushed into one – unequalled in my life by any Christmas, birthday, wedding, Diwali or other gift-giving occasion. I was positively giddy with happiness.

My eyes immediately fell upon what I was looking for. Whether in a bottle, a tin can or a carton, water is unmistakably packaged. On this lifeboat, the wine of life was served in pale golden cans that fit nicely in the hand. Drinking Water said the vintage label in black letters. HP Foods Ltd. were the vintners. 500 ml were the contents. There were stacks of these cans, too many to count at a glance.

With a shaking hand I reached down and picked one up. It was cool to the touch and heavy. I shook it. The bubble of air inside made a dull glub glub glub sound. I was about to be delivered from my hellish thirst. My pulse raced at the thought. I only had to open the can. I paused. How would I do that?

I had a can – surely I had a can opener? I looked in the locker. There was a great quantity of things. I rummaged about. I was losing patience. Aching expectation had run its fruitful course. I had to drink no – or I would die. I could not find the desired instrument. But there was no time for useless distress. Action was needed. Could I prise it open with my fingernails? I tried. I couldn't. My teeth? It wasn't worth trying. I looked over the gunnel. The tarpaulin hooks. Short, blunt, solid. I kneeled on the bench and leaned over. Holding the can with both my hands, I

கையை கீழே கொண்டுவந்து சுத்தமில்லாமல் பூட்டைத் திறந்தேன் நான் மூடியை இழுத்தேன். அது ஒரு பெட்டகத்தினுள் திறந்தது நான் எனது கால்களுக்கிடையில் பார்த்தேன்; நான் நினைத்தேன் சந்தோஷத்தில் நான் மயக்கம் போட்டுவிடுவேன் போலிருந்தது. பாதுகாப்பு பெட்டகம் திறந்து பளபளப்பாக புதிய பொருட்கள் மின்னின ஒரு அருமையான இயந்திரத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள், மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கருவி, உருவாக்கப்பட்டவை அந்தகணத்தில் இயந்திரப் புரட்சி எனக்கு மிக அதிக சந்தோஷத்தை கொடுத்தது. எனக்கு படபடப்படுவன் நம்பிக்கையும், ஆச்சரியம், நம்பிக்கையின்னையை, சிலிரப்பு நன்றியுணர்வு அனைத்து ஒன்றையொன்று சார்ந்து ஒரே நேரத்தில் - இது மேல் என் வாழ்க்கையில் சரி நிகரான சந்தோஷத்தை கொடுத்தது இல்லை. கிறிஸ்துமஸ், பிறந்தநாள், திருமணவிழா, தீபாவளி வேறு எந்த பரிசுளிப்பு விழாவும் இதுபோல் இல்லை. எனக்கு மயக்கமாகவும். சந்தோஷமாகவும் நேர்மறையாகவும் தோன்றியது.

எனது கண்கள் உடனே நான் எதை தேடினேனோ அதன்மீது விழுந்தது. புட்டியில் தகர குவளை, அட்டைப் பெட்டி ஏதாவது ஒன்றில் தண்ணீர் பழுதில்லாமல் பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறதா? இந்த உயர்காக்கும் படகில் திராட்சை ரசம் வெளியிய தங்க நிற கைக்கு அடக்கமான குவளையில் பரிமாறப்பட்டது. குடிதண்ணீர் என்று பெரிய எழுத்தில் பழங்கால அடையாளச்சீட்டில் இருந்தது. உணவுக் கம்பெனி அடையாளசீட்டிருந்தனர். 500 மி.லி அதில் அடங்கியிருந்தது. குவளைகள் நிறைய அடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரே பார்வையில்லப்பட்டது.

கைகள் நடுங்க நான் கீழே இறங்கி ஒன்றை எடுத்தேன். தொட குளிராகவும், கனமாகவும் இருந்தது. நான் குலுக்கினேன். உள்ளே உள்ள நீர்க்குமிழிகள் கிளப் கிளப் என மெலிதாக சுத்தமிட்டன. நான் எனது நரக தாகத்திற்கு விருந்திடபோனேன். எனது நாடித்துடிப்பு எகிறியது அந்த நினைப்பில். நான் அந்த குவளையின் மூடிவைத்தான் திறந்திருப்பேன். நான் நிறுத்தினேன் அதை நான் எப்படி செய்தேன்?

குவளையை எடுத்தேன். ஆமாம் எங்காவது குவளை திறப்பான் இருக்கும். நான் பெட்டகத்தில் பார்த்தேன். அதில் நிறைய அளவில் பொருட்கள் இருந்தன. நான் அதை ஆராய்ந்தேன். நான் பொறுமையிழுந்தேன். வலி நிறைந்த எதிர்பாப்பு தனது வெற்றியை தேடி ஒடியது நான் இப்போது குடிக்க வேண்டும் அல்லது செத்து விடுவேன் நான் விருப்பப்பட்ட கருவி எனக்குக் கிடைக்கவில்லை ஆனால் எனக்கு நேரமில்லை தேவையில்லாத அதைத் தேட செயல் தேவைப்பட்டது. நான் எனது விரல் நகங்களால் நெம்பித் திறக்க முயன்றேன். எனது பற்கள். அதை நம்புவதில் மதிப்பில்லை. குடைவில் தேடினேன். தார்பாலின்

sharply brought it up against a hook. A good dint. I did it again. Another dint next to the first. By dint of dinting, I managed the trick. A pearl of water appeared. I licked it off. I turned the can and banged the opposite side of the top against the hook to make another hole. I worked like a fiend. I made a larger hole. I sat back on the gunnel. I held the can up to my face. I opened my mouth. I tilted the can.

கொக்கிகள் சிறியதாக வளைந்து திடமாயிருந்தன. நான் பலகையில் முழங்காவிட்டு அதன்மேல் சாய்ந்தேன். இரண்டு கையிலும் பாட்டிலை பிடித்திருந்தேன். நான் கொக்கிக்கு எதிராக மேலே தூக்கினேன். நல்ல முயற்சி. மற்பு முயன்றேன். இரண்டாவது. முன்போல் இல்லை தன்னர் முத்துக்கள் தோன்றின. நான் நக்கினேன் நான் குவளையை திருப்பி எதிர்பறும் கொக்கியில் மோதினேன். இன்னொரு ஓட்டபோட நான் பிசாசு போல வேலை பார்த்தேன். பெரிய ஓட்டை போட்டேன். நான் அந்த குகையின் (மீனின்) பின்னால் அமாந்தேன். நான் எனது முகத்திற்கு நேராக குவளையை தூக்கினேன். நான் எனது வாயைத் திறந்தேன். நான் குவளையை சாய்த்தேன்.

My feelings can perhaps be imagined, but they can hardly be described. To the gurgling beat of my greedy throat, pure, delicious, beautiful, crystalline water flowed into my system. Liquid life, it was. I drained that golden cup to the very last drop, sucking at the hole to catch any remaining moisture. I went, "Ahhhhh!" tossed the can overboard and got another one. I opened it the way I had the first and its contents vanished just as quickly. That can sailed overboard too, and I opened the next one. Which, shortly, also ended up in the ocean. Another can was dispatched.

எனது உணர்ச்சியைக் கற்பனை செய்ய முடியாது ஆனால் கஷ்டப்பட்டு விளக்க முடியும். எனது பேரவைப்பட்ட தொண்டையின். தன்னர் குடிக்கும் சத்தம், சுத்தமான, சுவையான, அழகிய, ஸ்பாடகம் போன்ற தன்னர் எனது உடம்பிற்குள் சென்றது. குரவ வாழ்க்கை இது அந்த தங்க குவளையின் கடைசி சொட்டுவரை வடிந்தேன். ஓட்டையில் உறிஞ்சினேன். கடைசி ஈரப்பதம் எதும் இருக்கிறதா என்று ஆஹா நான் அந்த குவளையை சுழற்றி எறிந்தேன். பலகையின் மேல் அடுத்ததை எடுத்தேன். முதலாவதை எப்படி திறந்தேனோ அதேபோல் திறந்தேன். அதிலிருந்தது விரைவில் மறைந்தது. அந்த குவளையும் படகுபோல் நீந்தியது. பின் அடுத்ததை திறந்தேன். அது சீக்கிரமாக முடிந்து கடலுக்கு சென்றது. அடுத்த குவளை எறியப்பட்டது.

I drank four cans, two liters of that most exquisite of nectars, before I stopped. You might think such a rapid intake of water after prolonged thirst might upset my system. Nonsense! I never felt better in my life. Why, feel my brow! My forehead was wet with fresh, clean, refreshing perspiration. Everything in me, right down to the pores of my skin, was expressing joy.

நான்கு குவளைகள் குடித்தேன். இரண்டு லிட்டர் எனக்கு தேன்போல் அழகாக இனித்தது நான் நிறுத்தும் முன்னால் நான் எப்படி விரைவாக குடித்திருப்பேன் என்று நினைத்துப்பாருங்கள் நீண்ட தாகத்திற்கு பின்னால் எனது உடலமைப்பு மிகவும் சோர்ந்திருந்தது. முட்டாள் தனம் நான் இதை விட நன்றாக எனது வாழ்க்கையில் உணர முடியாது. ஏன் எனது புருவ முன் நெற்றி ஈரமாக, புதிய, சுத்தமான புதுதெழுப்புன் வியர்வையை உணர்கிறது. எல்லாமே என்னுள் எனது தோலில் உள்ள நுண்டுளைகள் கூட சந்தோஷத்தை வெளியிட்டன.

A sense of well being quickly overcame me. My mouth became moist and soft. I forgot about the back of my throat. My skin relaxed. My joints moved with greater ease. My heart began to beat like a merry drum and blood started flowing through my veins like cars from a wedding party honking their way through town. Strength and suppleness came back to my muscles. My head became clearer. Truly, I was coming back to life from the dead. It was glorious. I tell you to be drunk on alcohol is disgraceful, but to be drunk on water is noble and ecstatic basked in bliss and plentitude for

ஒரு புத்துணர்வு எண்ணில் விரைவில் வந்தது. எனது வால் ஈரப்பதமாகவும், மென்மையாகவும் மாறியது நான் எனது தொண்டையின் பின்னால் நடப்பதை மறந்தேன். எனது தோல் ஓய்வு பெற்றது. எனது இணைப்புகள் எளிதாக அசைக்க முடிந்தது எனது இதயம் மத்தளம் போல் அடித்தது. இரத்தம் நாம்புகளின் வழியே ஒட ஆரம்பித்தது திருமணவிழாவில் இருந்து கார்கள், மகிழுந்துகள் பறப்பட்டு ஒலித்துக்கொண்டே நகரின் வழியாக சௌல்வதுபோல் சக்தியும், மிருதுவான தன்மையும் மீண்டும் எனது தசைகளுக்கு வந்தது எனது தலை சுத்தமானது. உண்மையில் இறப்பிலிருந்து நான் மீண்டு வாழ்க்கைக்குள் வந்தேன். இது அற்புதமானது. ஆனால் தன்னர் குடித்தது

several minutes. I had water rations to last me 124 days. Never had simple arithmetic brought such a smile to my face. It was Richard Parker who calmed me down. It is the irony of this story that the one who scared me witless to start with was the very same who brought me peace, purpose, I dare say even wholeness.

I had to tame him. It was at that moment that I realized this necessity. It was not a question of him or me, but of him and me. We were, literally and figuratively, in the same boat. We would live – or we would die – together. He might be killed in an accident, or he could die shortly of natural causes, but it would be foolish count on such an eventuality. More likely the worst would happen: the simple passage of time, in which his animal toughness would easily outlast my human frailty. Only if I tamed him could I possibly trick him into dying first, if we had to come to that sorry business.

But there's more to it. I will come clean. I will tell you a secret: a part of me was glad about Richard Parker. A part of me did not want Richard Parker to die at all, because if he died I would be left alone with despair, a foe even more formidable than a tiger. If I still had the will to live, it was thanks to Richard Parker. He kept me from thinking too much about my family and my tragic circumstances. He pushed me to go on living. I hated him for it, yet at the same time I was grateful. I am grateful. It's the plain truth: without Richard Parker, I wouldn't be alive today to tell you my story. I left Richard Parker in a jungle and waited for a ship. It pained me to see the animal without even turning his head to have a last glimpse. A ship did find me and I am now reunited with my family.

உன்னதமான களிப்பூட்டும் வகையில், குளிர்காய்வதற்கும், பேரின்பம் மற்றும் நிறைந்தவளம் அனைத்தையும் பெற்றுபோல், பலநிமிடங்கள் இருந்தது. அந்த தண்ணீரை நான் 124 நாட்கள் பங்கிட்டு குடித்தேன். எப்போதும் சிறிய எளிய கணக்குகள் எனது முகத்தில் இவ்வளவு சிரிப்பை வரவழைத்து இல்லை. ரிச்சர்டுபார்க்கர் என்னை மீண்டும் அமைத்திநிலைக்கு கொண்டுவந்தது இது ஒரு வஞ்சப்புகழ்ச்சி அணி, இந்தக் கதையில் என்னை பயமாக, அறிவற்ற நிலைக்கு கொண்டு சென்றது யாதென்றால் அதே நபர்தான், அமைதி, நோக்கம் மேலும் தெரியமாக சொல்வேன் முழுமையையும் எனக்குள் கொண்டுவந்தது ரிச்சர்பார்க்கர்.

நான் அவனைப் பணியவைக்க வேண்டும். நான் அந்த நோடியில், அதன் அவசியத்தை உணர்ந்தேன். இது எனது கேள்வி, புலியுடையதோ அல்ல ஆனால் அவனுடையது என்னுடையது. நாங்கள் இருவரும். எழுத்துப் பூர்வமாக மற்றும் அடையாள பூர்வமாக ஒரே படகில் நாங்கள், ஒன்றாக வாழ்வோம்; அல்லது ஒன்றாக இறப்போம்; அவன் விபத்தில் கொல்லப்படலாம் அல்லது இயற்கை காரணத்தினால் விரைவில் இறக்கலாம், ஆனால் அவ்வாறு என்னுவது முட்டாள்தனமானது. இறுதியில், அதே போல் கெட்டது நடந்துத ஒரு சிறிய காலத்தில், அதனுடைய மிருகத்திற்குரிய கடினத்தன்மையால் எனது மனித தன்மையின் பலவீனத்தினால் ஜெயித்தது நான் அதை பணியவைத்தால் மட்டுமே ஏதேனும் தந்திரம் செய்து அதை முதலில் சமாளிக்க முடியும் நாம் அந்த கேவலமான வியாபாரத்திற்கு தான் வரமுடியும்.

ஆனால் அதற்குமேல் நான் தெளிவாக வந்தேன். நான் ஒரு இரகசியத்தை சொல்கிறேன். என்னுள் ஒருபகுதி ரிச்சர் பார்க்கரைப்பற்றி சந்தோஷப்பட்டது. எனக்குள் ஒரு பகுதிக்கு ரிச்சர்டு பார்க்கரை பிடிக்கவில்லை. அது இறக்க வேண்டுமென என்னியது. ஏனென்றால் அது இறந்துவிட்டால் நான் தனியாக விடப்படுவேன் மேலும் விரக்தியில் இருப்பேன் எதிரி மிகவும் மிகவும் வல்லமை யிக்கவன். புலியைவிட இன்றும் எனக்கு உயிர்வாழ ஆசையிருந்தால் நான் ரிச்சர்டு பார்க்கருக்கு நன்றிசொல்ல வேண்டும். அது என்னை எனது குடும்பத்தைப் பற்றியும், எனது மோசமான சூழ்நிலை பற்றியும் நான் நினைப்பதிலிருந்து தடுத்து நிறுத்தியது. அது என்னை வாழ போ என தள்ளியது. நான் அதன்மீது வெறுப்பாக இருந்தேன். ஆனால் அதே நேரம் நான் அதற்கு நன்றியுடையவளானேன். நான் நன்றியுடன் இருக்கிறேன். அதுதான் நிதர்சனமான உண்மை. ரிச்சர்டு பார்க்கர் இல்லாமல் நான் உயிரோடு இருந்திருக்க முடியாது இன்று உங்களுக்க என் கதையை சொல்ல. நான் ரிச்சர்டு பார்க்கரை காட்டிற்குள் விட்டுவிட்டு கப்பலுக்காக காத்திருந்தேன். அந்த மிருகத்தை பார்க்க எனக்கு வலித்தது என்னை பார்த்து கூட தலையைக் கூட

	திருப்பாமல் கடைசியாக ஒரு பார்வை கூட இல்லாமல் சென்றது. ஒரு கப்பல் என்னை கண்டுபிடித்தது. நான் இப்பொழுது எனது குடும்பத்துடன் மீண்டும் சேர்ந்துவிட்டேன்.
--	--

GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
Incredible	Unbelievable	Conundrum	A riddle
Asphyxiation	Death due to lack of oxygen.	Putrid	Rotting
Guise	Customary way of speaking or acting	Cauldron	A large bowl or spread pot
Splinters	A long sharp fragment of material often wood	Plausible	Apparently valid, lively
Unambiguous	Clear	Supplications	A humble request/prayer
Glistened	Shone	gunnel	A small shaped marine fish
Gurgling	A kind of sound when water is drunk fast		

1. Answer the following questions in a sentence or two each, based on your understanding of the story.

a) Describe the pathetic condition of Pi in the middle of the ocean.

Pi was alone and orphaned in the middle of the Pacific Ocean. He was hanging to an oar. An adult tiger was in front of him. Sharks were beneath him. A storm was raging about him.

b) Who was Richard Parker?

Richard Parker was a Bengal tiger.

c) Richard Parker's survival seemed incredible to Pi. Why?

Richard Parker's survival seemed incredible to Pi because such a thing should need consent to be true, but it was only after much deliberation, upon assessing various mental items and points of view.

d) Why was the great beast not behaving naturally?

The great beast was not behaving naturally due to sedation and seasickness.

e) Why was Pi not afraid of the hyena?

Pi felt that coping with a hyena seemed remotely possible than the great beast Richard tiger. So he was not afraid of the hyena.

f) Describe Pi's struggle to find drinking water.

Pi explores the lifeboat looking for water. He discovers a locker containing emergency supplies under the end of the lifeboat under the tarpaulin, where Richard Parker has his den. He opens the locker carefully and assesses the contents and greedily drinks some canned water.

g) What was Pi's reaction when he discovered drinking water?

When Pi discovered drinking water, his pulse raced at the thought of quenching his thirst. He felt that he was about to be delivered his hellish thirst. Aching expectation had run its fruitful course. He had to drink or he would die.

h) Why did Pi want to tame Parker?

Pi realized that taming Parker was a necessity at the moment. They were in the same boat. They would live or die together. Only if he tamed the tiger, he could possibly trick it into dying first.

i) What saved Pi's life?

Richard Parker kept him from thinking too much about his family and his tragic circumstances, he had been saved. This attitude of Richard Parker saved Pi's life.

j) How did Pi reunite with this family?

Pi left Richard Parker in a jungle and waited for a ship which reunited him with his family.

2. Answer the following questions in about 50 words.

a) How did the presence of Richard Parker help Pi?

Richard made him keep on thinking too much about his family and his tragic circumstances. He pushed him to go on living. Without Richard, Pi would not be alive. Thus the presence of Richard Parker helped Pi.

b) Describe the lifeboat.

The life boat was three and a half feet deep, eight feet wide and twenty – six feet long. The life boat was designed to accommodate a maximum of thirty two people. It took stock of the life boat. The size of the life boat was printed on one of the benches in black letters.

c) How did Pi feel after drinking water?

Pi felt a sense of well being after drinking water. His mouth became moist and soft. His skin relaxed and his joints moved with greater ease. His heart began to beat like a merry drum and blood started flowing through his veins. Strength and suppleness returned to his muscles. He felt that he was coming back to life from the dead.

d) Did Pi want Richard Parker to die? Answer, giving reasons.

No, Pi did not want Richard Parker to die. The reason is thus followed. If the tiger died, he would be left alone with despair. Pi considered to be an enemy stronger than a tiger.

PARAGRAPH QUESTIONS

3. Answer in a paragraph.

a) How did the presence of Richard Parker influence the attitude of Pi? (PTA 6)

At the beginning, Pi was scared of the presence of the Bengal tiger Richard Parker. He didn't notice for two and a half days, 450 pound Bengal tiger in a lifeboat. From the tip of the nose to the tip of the tail, the tiger took up over a third of the length of the ship. On seeing this, Pi lost hope of surviving. But the great beast was not behaving like a great beast to such an extent that the hyena had taken liberties. Richard Parker's passivity for three long days was not natural. It may be on account of sedation and seasickness. Pi's father used to sedate a number of animals to lessen their stress. He had also sedated Richard Parker shortly before the sinking of the ship. Pi's thirst for water overpowered his fear of Richard Parker and he went about exploring for fresh water. His search for water took him dangerously close to Richard Parker. Nothing could stop him. He succeeded in the search. Pi returned to life. Later he understood that it was Richard Parker who helped him survive for 227 days. He realized that Parker who scared him earlier brought him peace, purpose and wholeness.

b) Water is the elixir of life. Substantiate the statement with reference to the story of 'Life Of Pi'.

(PTA 1)

Water is the elixir of life. It is also the elixir of immortality. It grants the drinker eternal life. It is said to cure all diseases. Our health is truly dependent on the quantity and quality of water we drink. When Pi was dying of thirst, he forgot his fear of Richard Parker. His thirst overpowered his fear of Richard Parker and he went about exploring for fresh water. A little later, he got success in search and returned to life and

senses, after drinking the water, the elixir of life. His mouth became moist and soft. His joints moved with great ease. Blood started flowing through his veins and his heart began to beat like a merry drum. He was coming back to life from the dead. Thus we have to recognize the amazing gifts of water to us, not just take it for granted since water is the divine amrita i.e. the elixir of life.

- c) If you were lost at sea for as long as Pi was, what is the one item you would want with you? Write a diary entry in which you identify the item and explain why it is the one thing you would want with you.**

5th July 2019

Monday 9 p.m.

Dear Diary,

I made a voyage to Mauritius with my friends last month. The ship was quite spacious and had all the facilities. After six hours of travel, we had a bad experience of shipwreck. We were stranded in the middle of the ocean. Our ship was sinking gradually. So we jumped into the sea in order to save our lives. We had one item which was very much essential at that moment. It was nothing but our life boat. We got into our life boat with water bottles. We were stranded for more than 20 hours without getting any help from anyone. Finally we were able to go to a nearby island in our lifeboat. From there, we contacted our higher officials who came to rescue our lives and to us to our destination. Therefore, we should be thankful to the captain of the ship who arranged the lifeboat and guided us to go ashore. Really it was an unforgettable bad experience in our lives.

HIGH LEVEL PARAGRAPH

Topic	: Life of Pi
Author	: Yann Martel
Genre	: Real Incident
Theme	: Surviving over a harrowing ship wreck

This is the story of a young boy who survives a harrowing ship wreck for 227 days in a life boat with a large Bengal tiger named Richard Parker. When Pi is a teen aged boy, his family determines to sell the animals and immigrate to Canada on a Cargo named Tsimtsum. A terrible storm occurs during the voyage. He finds himself on a life boat with the company of a badly wounded zebra, a vizeoan hyena and a matronly orangutan named Orange Juice.

The boy realizes how to survive the elements while a drift in the life boat Richard parker will certainly eat him. He is very thirsty. He has mentioned how Christ faced discomfort before being crucified. Hence he sets about finding a way to get water. He discovered provisions stored in the life boat including biscuits, water, water purifiers, a whistle and a handbook for swimming at sea. After drinking water, he felt refreshed. Richard Parker was inactive due to sedation and seasickness.

Finally, Pi could realize that Richard Parker was also responsible for his survival. So, he was grateful to Richard Parker. Pi and Richard Parker arrive in Mexico. Richard runs into the wild. He is never seen again. Finally Pi is brought into custody, given food and questioned for some time by two officials.

AVERAGE PARAGRAPH

Topic	: Life of Pi
Author	: Yann Martel
Genre	: Real Incident
Theme	: Surviving over a harrowing ship wreck

Yann Martel wrote a short story “Life of Pi”. The short story is about a 16 year old boy’s incredible survival at sea with a tiger for 227 days.

Pi was stranded in the middle of Pacific ocean due to shipwreck. He was hanging onto the oar in a lifeboat. He was surrounded by sharks, a male tiger and a storm. He was not affected by them. He experienced pain because of static condition.

He was watchful. He was wearied because he had no water, food and sleep for three days. There was a large tiger called Richard Parker in the life boat. So, Pi lost hope of survival. But sea sickness and sedation made the tiger inactive.

Pi was very thirsty. He thought of dying by thirst. After finding water, he drank for cans of water. Then, he regained his strength. He relied on water for 124 days. Pi hated Richard Parker initially. Later he was grateful to Richard Parker because the tiger pacified. After leaving the tiger in a jungle, Pi reunited with his kith and kin.

SLOW LEARNERS

Topic	: Life of Pi
Author	: Yann Martel
Genre	: Real Incident
Theme	: Surviving over a harrowing ship wreck

- “Life of Pi” is the story of a young man.
- He was stranded on the pacific on a life boat.
- He was accompanied by a Bengal tiger named Richard Parker.
- He was without food and water for three days.
- He looked far and wide for water.
- He became weak. He found water and drank it. He was refreshed.
- He returned to life with the help of Richard Parker.
- So, he was grateful to Richard Parker.
- Richard Parker was left in a jungle.
- Finally Pi reunited with his family.

4. Sequence the following incidents logically to write the summary of the story ‘Life of Pi’.

- As he looked around, he was shocked to find Richard Parker on board.
- His search for water took him dangerously close to Richard Parker but nothing could stop him – neither Richard Parker nor the hyena.
- Pi left Richard Parker in a jungle and reunited with his family.
- Pi came back to life and his senses after drinking the elixir of life.
- He understood that it was Richard Parker who helped him survive for 227 days.
- He was pinned by weakness having had no food, water or even sleep for nearly three days.
- Strangely his thirst overpowered his fear of Richard Parker and he went about exploring for fresh water.
- A little later, he succeeded in his search, when he found stacks of cans of drinking water.
- Pi was stranded in the Pacific on a lifeboat.
- Then, he realized that Parker who scared him earlier brought him peace, purpose and wholeness.

Ans : 9,1,6,2,7,8,4,10,5,3

Unit 3

SUPPLEMENTARY THE HOUR OF TRUTH

Percival Wilde

About the author

Percival Wilde (1887 – 1953) was an American author and playwright. He wrote novels, short stories and one-act plays. He also authored a textbook on the theatre arts. Native to New York City, Wilde graduated from Columbia University in 1906, and worked for a time as a banker. He began writing plays in 1912. Wilde's plays were especially popular in the Little Theatre Movement. Percival Wilde chose to portray the values of life in his plays, throwing light on a specific trait of an individual. His one-act play *The Hour of Truth* is a testimony to his craftsmanship where the three classical unities of time, place and action are observed. The climax of the play develops rapidly and ends with a pleasant surprise.

Picture related to the play

Jesfer

Offer

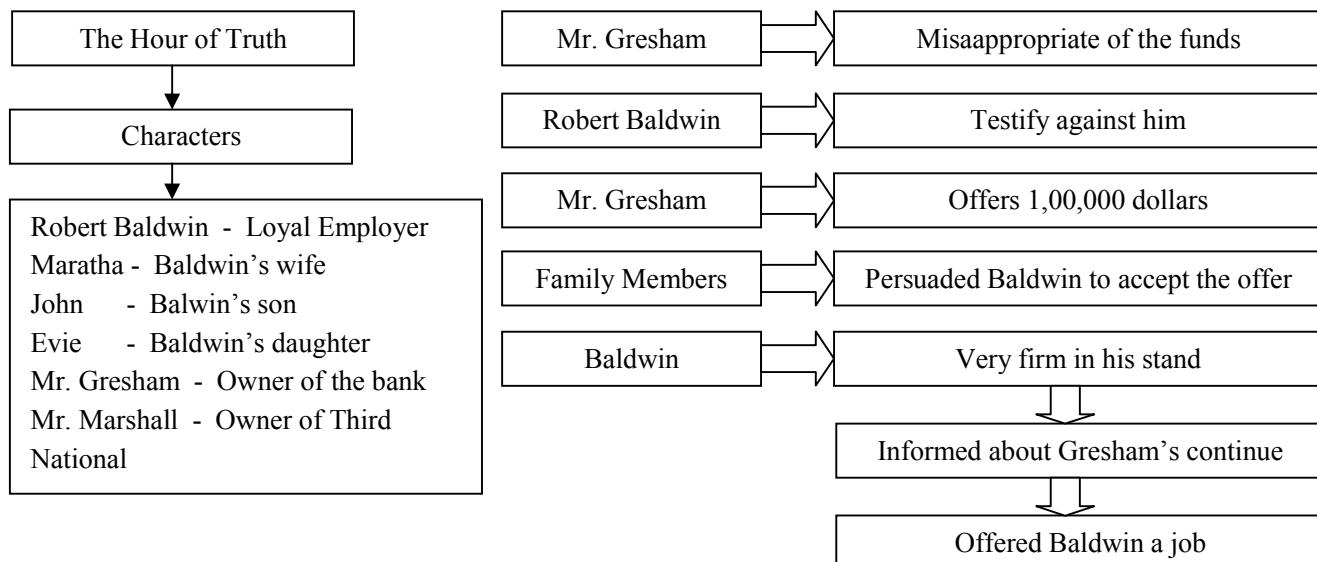

Misappropriation

Imprisoned

MIND MAP

Pictorial Description

WARM UP

a) We judge people around us, based on their qualities and actions. We brand some people as good and some bad.

What qualities, do you think, characterize a gentleman?

Some of them may be merely external and some others internal

Well dressed, courteous

Appearance, cleanliness

Personal hygiene, attitude and aptitude

b) When we see a few coins scattered on the ground, we would probably pick them up on the sly or walk away ignoring them. What if it was an envelope full of 2000 bills? How are people likely to react in such a situation?

Discuss with a partner and share your views.

Myself : Hi Ram How are you?

Ram : Hi Prem I am fine How about you?

Myself : Fine Ram. If anyone finds an envelope full of 2000 bills how would he or she react?

Ram : Nowadays people would like to own it rather than handing over it to the police officials concerned.

Myself : What make them reacting so?

Ram : Everyone would like to earn without doing hard work.

Myself : You are wrong. There are people who do really work hard.

Ram : Yeah I agree with you. but there are a few only.

Myself : Ok Ram. You are absolutely right. See you later.

Ram : Bye Prem.

SUMMARY

Percival Wilde's novel "The Hour of Truth" is an intense psychological study of the corrupting influence of money on people. The reason for this is that the plot explores greed from different points of view and, although all individuals are tempted by greed at one point or another in life. This particular story shows how easily people forget their morals and upbringings when money is close by.

This story is positive in that the bad get punished, and the good get rewarded. However, the battle between self and society is intensified in the characters - Mr. Robert Baldwin, secretary of a powerful bank and president Mr. John Gresham.

Mr. Baldwin represents an everyday American man who works for a living and whose salary may not be as good as he wished to support his family. His family, in turn, also represents the typical American family with its views on morality, and a hope for the American Dream.

Everything changes when we find out that Mr. Gresham, Robert's boss, is accused of appropriating the bank's money. It hurts the clients of the bank. As Mr. Gresham is arrested, we immediately lose confidence in his character. Mr. Gresham was a good boss to Mr. Baldwin. To see him as a thief leaves a bad taste in the reader's rapport with him, making the reader realize how badly money can influence people.

As a result of the arrest, Gresham begs Mr. Baldwin to simply say three words during his examination on trial regarding Mr. Gresham's transactions "I don't remember". As a reward, he is ready to offer him one hundred thousand dollars: An amazing amount of money at the time of the story.

Once again, money changed everything, only not with Mr. Baldwin. It is his family who suddenly changes from being virtuous, respectable, and incapable to allow Robert to tell a lie. When they hear about the bribe (which Gresham calls a payment), they insist that Robert should consider saying "just those three words". This is another instance where we may find it shocking how money can overturn family values.

Robert Baldwin's refusal to accept the offer made Gresham confess his crime.

The end of the story is positive because Robert Baldwin's honesty landed him a job in another bank. His reputation as a decent and dignified man was spread out by Mr. Gresham, who realizes what a good man Robert is.

However, with the exception of Baldwin, we do not find any other positive dynamics in the story. Money only brings with it isolation, punishment, deception, frustration, and the possibility of endless shame.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்பாடம் தமிழ்
<p>It is rather a hot and sultry Sunday afternoon, and the sun overhead and the baked clay under foot are merciless. In the distance, lowering clouds give promise of coming relief. And at the parlour window of a trim little cottage the Baldwin family is anxiously awaiting the return of its head.</p> <p>John, Baldwin's son, an average young man of twenty-seven, is smoking a pipe as philosophically as if this day were no whit more momentous than any other. But Martha, his mother, has made little progress in the last half-hour; and Evie, Baldwin's daughter, takes no pains to conceal her nervousness. There is a tense pause. It seems as if none of them likes to break the silence. for the tenth time in ten Mints EVIE goes to the window and looks along the sultry road.</p>	<p>அது ஒரு வெப்பமான, புழக்கமான ஞாயிற்றுக்கிழமை மதியவேளை தலைக்கு மேல் குரியனும், காலுக்கு கீழே களிமண்ணும் இரக்கமற்று சுட்டனர். தூரத்தில் மேகக்கூட்டம் கீழிறங்கி சுத்தியம் செய்தது நிவாரணம் தருவேன் என்று! அழகிய வீட்டின் முன்னறையில் உள்ள ஜன்னலில் பால்டுவின் குடும்பம் ஆர்வத்துடன் காத்திருந்தது தலைவன் திரும்புவதற்கு.</p> <p>ஜான், பால்டுவின்ஸ் மகன், 27 வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞர். வெண்குழலில் புகைத்துக் கொண்டு தத்துவார்த்தமாக இந்த நாள் போன்ற அற்பான நாள், இனிவராது என நினைத்தான். ஆனால் மார்த்தா, அவன் அம்மா, சிறிது முன்னேறியிருந்தனர். அரைமணி நேரத்தில் மேலும் ஈவ், பால்டுவின்ஸ் மகள் எந்தவித வலியையும், பதட்டத்தையும் வெளியில் காட்டாமல் இருந்தார். அங்கே ஒரு இறுக்கம் நிலவியது. அந்த அமைதியை யாரும் உடைக்க விரும்பவில்லை. பத்து நிமிடத்தில் பத்தாவது முறையாக ஈவ் ஜன்னல் பக்கம் சென்று புழக்கமான ரோட்டை பார்த்தாள்.</p>
<p>THE SCENE: At Baldwin's MARTHA: It's time he was home. EVIE: Yes, mother. MARTHA: I do hope he hasn't forgotten his umbrella; he has such a habit of leaving it behind him. EVIE: Yes, Mother</p>	<p>காட்சி : பால்டுவின் - வீடு மார்த்தா : இது அவர் வீட்டிற்கு வரும் நேரம் �வ் : ஆமாம் அம்மா மார்த்தா : அவர் தனது குடையை மறக்காமல் எடுத்து வர வேண்டும். அவருக்கு எப்போதும் குடையை விட்டுவிட்டு வரும் பழக்கம் உள்ளது. �வ் : ஆமாம் அம்மா</p>
<p>MARTHA: It might rain. Don't you think so Evie? EVIE: (after a pause)Mother (There is no answer.) Mother! [Mrs. Baldwin turns slowly] What does Mr. Gresham want with him? Has he done anything wrong? MARTHA: (proudly) your father? No, Evie. EVIE: Then why did Mr. Gresham send for him?</p>	<p>மார்த்தா : மழை வரும். நீ அப்படி நினைக்கவில்லையா? �வ்? �வ் : அம்மா அம்மா : (மிலஸ் பால்டுவின் மெதுவாக திரும்பி) மிலஸ். கிரேசம்க்கு இவரிடம் என்ன வேண்டும்? இவர் ஏதும் தவறு செய்து விட்டாரா? மார்த்தா : உன் அப்பாவா? இருக்காது ஈவ். �வ் : பின் என் மிலஸ் கிரேஷ் இவரை தேடுகிறார்?</p>
<p>MARTHA: He wanted to talk to him. EVIE: What about? Mr.Gresham has been arrested; they're going to try him tomorrow. What can he want</p>	<p>மார்த்தா : அவர் இவரிடம் பேச நினைப்பார். �வ் : எதைப்பற்றி மிலஸ் கிரேஷ் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டுள்ளார். நானை அவரை விசாரிக்கலாம்.</p>

<p>with Father?</p> <p>MARTHA: Your father will have to give evidence.</p>	<p>அவர் அப்பாவி என்ன வேண்டுவார்?</p> <p>மார்த்தா : உன் அப்பா அவருக்கு அத்தாட்சி கொடுக்கலாம்.</p>
<p>EVIE: But he's going to give evidence against Mr. Gresham. Why should Mr. Gresham want to him?</p> <p>MARTHA: I don't know, Evie, you know, your father doesn't say much about his business affairs. (she pauses) I didn't know there was anything wrong with the Bank until I saw it in the papers. Your father wouldn't tell me to draw my money out - he thought it wasn't loyal to Mr. Gresham. (Evie nods) I did it of my own accord - against his wishes-when I suspected...</p>	<p>ஈவ் : ஆனால் அவர் மிஸ்டர் கிரேஷம் மிற்கு எதிராக சாட்சி சொல்வார். ஏன் மிஸ்டர் கிரேஷம் இதுவரை பார்க்க விரும்புகிறார்.</p> <p>மார்த்தா : எனக்குத் தெரியவில்லை. ஈவ் உனக்கு தெரியாதா? உன் அப்பா என்னிடம் வியாபார விஷயங்களை என்னிடம் அதிகம் பேசுமாட்டார். எனக்குத் தெரியவில்லை வங்கியில் ஏதாவது தவறு நடந்து விட்டதா எனத்தெரியவில்லை. எனக்கே செய்தித்தான் பார்த்துதான் தெரிந்தது. உனது அப்பா பணம் எடுக்க என்னிடம் சொல்லவில்லை. அவர் நினைத்திருக்கலாம் அது மிஸ்டர் கிரேஷமிற்கு பணிவுள்ளதாக இருக்காது என்று — அதை நானாகவே செய்தேன். அவர் விருப்பத்திற்கு எதிராக. இப்போது நான் சந்தேகிக்கிறேன்.</p>
<p>EVIE: (after a pause) Do you think that Father had anything to do with – with... (she does not like to say it)</p> <p>MARTHA: With the wrecking of the Bank? You know him better than that, Evie.</p> <p>EVIE: But did he not know what was going on?</p> <p>MARTHA: (after a pause) Evie, I don't believe your father ever did a wrong thing in his life – not if he knew it was wrong. He found out by accident – found out what Mr. Gresham was doing.</p>	<p>ஈவ் : நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? அப்பா ஏதேனும்.</p> <p>செய்திருப்பார் அதனுடன் என்று</p> <p>மார்த்தா : வங்கி திவால் ஆனது உடனா? உனக்கு நன்கு தெரியும் என்னைவிட ஈவ்</p> <p>ஈவ் : ஆனால் அவருக்கு என்ன நடக்கிறது என தெரியவில்லை</p> <p>மார்த்தா : ஈவ் நான் நம்பவில்லை உனது அப்பா ஏதேனும் வாழ்க்கையில் தவறு செய்திருப்பார் என்று அவருக்கு தெரியவில்லையென்றால், அது அவர் தவறு அவர் ஒரு விபத்து போல் கண்டுபிடித்தார். கண்டுபிடித்தார் மிஸ்டர் கிரேஷம் என்ன செய்தார் என்று</p>
<p>EVIE: How do you know that?</p> <p>MARTHA: I don't know it. I suspect it something he said. You see, Evie, he can't have done anything wrong. They haven't indicted him.</p>	<p>ஈவ் : உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது.</p> <p>மார்த்தா : எனக்கு தெரியவில்லை. நான் சந்தேகிக்கிறேன் அவர் ஏதெனும் சொல்லியிருக்கலாம். இங்கேபார் ஈவ் அவர் ஏதும் தவறு செய்திருக்கமாட்டார். அவர்கள் ஏதும் சுட்டிக்காட்டவில்லை அவருக்கு.</p>
<p>EVIE: (slowly) No. They didn't indict him because they want him to testify against Mr. Gresham. That's little consolation, Mother.</p> <p>(John enters)</p> <p>JOHN : Look here Mother, what dies Gresham want with the governor?</p> <p>EVIE: I've just been asking that.</p> <p>MARTHA: I don't know, John.</p> <p>JOHN: Didn't you ask him?</p>	<p>ஈவ் : இல்லை. அவர்கள் ஏதும் சுட்டிக்காட்டவில்லை அவரிடம். ஏனென்றால், அவர்கள் மீண்டும் அவரை சோதிக்க நினைத்தனர் மிஸ்டர் கிரேஷம்க்கு எதிராக அதுதான் சிறிது ஆறுதல் அம்மாஜான் நுழைந்தார்.</p> <p>ஜான் : இங்கே பாருங்கள் அம்மா! கிரேஷம் என்ன விரும்புகிறவர் கவர்னருடன்?</p> <p>ஈவ் : நானும் அதைத்தான் கேட்கிறேன்</p> <p>மார்த்தா : எனக்கும் தெரியவில்லை ஜான் ஜான் : நீ கேட்கவில்லையா?</p>
<p>MARTHA: Yes, I asked him. He didn't say, John (anxiously), I don't think he knew himself.</p> <p>JOHN: [after an instant's thought] I was talking to the assistant cashier yesterday.</p> <p>EVIE: Donovan?</p>	<p>மார்த்தா : ஆம் நான் கேட்டேன். அவர் சொல்லவில்லை ஜான் (ஆவலாக) அவருக்கு இது தெரியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை</p> <p>ஜான் : நான் நேற்று துணை காசாளருடன் பேசினேன்</p> <p>ஈவ் : டொனேவான்.</p>

<p>JOHN: Yes, Donovan, I saw him up at the Athletic Club. He said that nobody had any idea that there was anything wrong until the crash came. Donovan had been there eight years. He thought he was taken care of for the rest of his life. He had got married on the strength of it. And then, one morning, there was a sign up on the door. It was like a bolt out of a clear sky.</p>	<p>ஜான் : ஆம் டொனோவான் நான் அவரை விளையாட்டு மன்றத்தில் பார்த்தேன். அவர் சொன்னார் யாருக்கும் எந்த யோசனையும் இல்லை எதுவும் தவறு என்று அந்த விபத்து வரும் வரை டெனோவான் அங்கு எட்டு வருடமாக இருக்கிறார். அவர் நினைக்கிறார் தனது வாழ்வின் மீதி வருடங்களைப் பாதுகாப்பாக கழிக்க வேண்டும் என்று அவர் அந்த நம்பிக்கையில் தான் திருமணம் செய்து செய்துகொண்டார். ஒரு நாள் காலையில் கதவருகில் ஒரு ஒளி தோன்றியது அது ஒரு ஆணி தெளிவானவானத்தில் தோன்றியது போல் இருந்தது.</p>
<p>EVIE: And father?</p> <p>JOHN: He says the governor must have known. He'll swear nobody else did. You see, Father was closer to Gresham than anyone else. That puts him in a nice position, doesn't it?</p>	<p>ஈவீ : அப்பாவுமா?</p> <p>ஜான் : அவர் சொன்னார்! கவர்னருக்குத் தான் தெரியும் அவர் சத்தியம் செய்கிறார். வேறு யாரும் செய்திருக்க முடியாது. இங்கே பார். அப்பா கிரேஷ்மிற்கு நெருக்கமானவர் மற்ற யாரையும் விட அது அவரை உயிய இடத்தில் வைத்து உள்ளது இல்லையா?</p>
<p>MARTHA: What do you mean, John?</p> <p>JOHN: Father is the only witness against John Gresham—and me named after him! John Gresham Baldwin, at your service!</p> <p>MARTHA: Your father will do his duty, John, no matter what comes of it.</p> <p>JOHN: (shortly) I know it. And I'm not sure but what is right. (They look at him inquiringly) There's John Gresham, grown rich in twenty years, and the governor pegging along as his secretary at sixty dollars a week!</p>	<p>மார்த்தா : நீ என்ன சொல்கிறாய் ஜான்?</p> <p>ஜான் : அப்பா மட்டுமே கிரேஷ்மிற்கு எதிரான சாட்சி ஜான் நான் அவருக்கு பின்னால் பெயரிட்டுள்ளேன். ஜான் கிரேஷ் பால்குவின் உங்களுக்கு கடமைப்பட்டுள்ளோம்.</p> <p>மார்த்தா : உனது அப்பா அவர் கடமையை செய்வார் ஜான் எது வந்தாலும் கவலையில்லை.</p> <p>ஜான் : எனக்குத் தெரியும் எனக்கு சரியாக தெரியவில்லை எது சரியென்று ஜான் கிரேஷ் இருபது வருடங்களாக வசதியாக வளர்ந்துவிட்டார். மேலும் ஆளுநர் அவளை தனது செயலாராக்கிக்கொண்டு ஒரு வாரத்திற்கு அறவதுடால்ல தருகிறார்.</p>
<p>MARTHA: Your father never complained.</p> <p>JOHN: No; that's just the pity of it. He didn't complain. Well, he'll have his chance tomorrow. He'll go on the stand and when he's through, they'll put John Gresham where he won't be able to hurt anybody for a while. Wasn't satisfied with underpaying his employees; had to rob his depositors! Serves him jolly well right!</p> <p>(There is the click of a latchkey outside. Evie makes for the door.)</p> <p>JOHN: Hullo, Dad!</p> <p>BALDWIN: How are you, my boy? (He shakes hands with John.) Evie...</p>	<p>மார்த்தா : உனது அப்பா எப்போதும் புகார் கூறியதில்லை ஜான் : இல்லை, அது ஒரு பரிதாபம் மட்டுமே. அவர் புகார் கூறியதில்லை. நன்று அவருக்கு நாளை அந்த சர்ந்தர்ப்பம் கிடைக்கலாம். நாளை அவர் நீதிமன்றம் செய்யலாம் அப்போது அதன்வழியாக ஜான் கிரேஷ்மை சிறையிடலாம் அவர் யாரையும் சிறிதும் காயப்படுத்தாமல் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்த வேலையாட்களுக்கு சம்பளம் குறைக்கலாம் பணமளித்தவர்களுடைய காசை திருடியிருக்கலாம். அவர்களுக்கு உதவி மகிழ்ச்சியாக சரியாக இருக்கலாம்.</p> <p>ஜான் : வாருங்கள் அப்பா</p> <p>பால்டுபின் : எப்படி இருக்கிறாய் மகனே (மற்றால்லோரிடமும் கேட்கிறார்)</p>
<p>JOHN: Well Dad? Don't you think it's about time you told us something?</p> <p>BALDWIN: Told you something? I don't understand, John.</p> <p>JOHN: People have been talking about you – saying things-</p>	<p>ஜான் : நன்றாக இருக்கிறோம். இப்பொழுதான் சரியான நேரம் நீங்கள் எங்களிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்ல என்று நினைக்கவில்லையா?</p> <p>பால்டுபின் : எல்லாவற்றையும் சொல்லவா? எனக்கு புரியவில்லை ஜான்</p> <p>ஜான் : மக்கள் உங்களைப்பற்றி பேசுகிறார்கள் ஏதோதோ சொல்கிறார்கள்.</p>

<p>BALDWIN: What kind of things, John?</p> <p>JOHN: You can imagine; rotten things. And I couldn't contradict them.</p> <p>BALDWIN: Why not, John?</p> <p>JOHN: Because I didn't know.</p> <p>BALDWIN: Did you have to know? Wasn't it enough that you knew your father?</p> <p>JOHN: [after a pause] I beg your pardon, Sir.</p>	<p>பால்டுவின் : எதுமாதிரி பேசுகிறார்கள் ஜான்?</p> <p>ஜான் : நீங்கள் கற்பனை செய்ய முடியும் (அழுகிய பொருட்கள்) கெட்ட செயல்கள் ஆணால் என்னால் முரண்பட்ட அவற்றை சொல்ல முடியாது.</p> <p>பால்டுவின் : ஏன் முடியாது ஜான்</p> <p>ஜான் : ஏனென்றால் எனக்கு தெரியாது</p> <p>பால்டுவின் : உனக்கு தெரியாது நினைக்கிறாயா? உன் அப்பாவை பற்றி உனக்கு தெரிந்தது போதாதா?</p> <p>ஜான் : என்னை மன்னியுங்கள்</p>
<p>BALDWIN: It was only a day before the smash - up that I found out that Gresham was doing. (He pauses. They are listing intently.) I told him he would have to make good. He said he couldn't...</p> <p>EVIE: And what happened?</p> <p>BALDWIN: I told him he would have to do the best he could - and the first step would be to close the bank. He didn't want to do that.</p>	<p>பால்டுவின் : நேற்று ஒரே நாளில் அனைத்தும் நொருங்கி விட்டது. கிரேஷம் செய்தது என்னவென்று தெரியும் நான் அவரிடம் சொன்னேன் நல்லதை செய்யுங்கள் என்று அவர் சொன்னார் முடியாதென்று.....</p> <p>எவ் : அப்பறும் என்ன நடந்தது?</p> <p>பால்டுவின் : நான் சொன்னேன் என்னமுடியுமோ அந்த நல்லதை செய்யுங்கள் என்று — அதற்கு முதற்படியாக வங்கியை மூடுங்கள் அவருக்கு அது பிழக்கவில்லை</p>
<p>MARTHA: But he did it.</p> <p>BALDWIN: I made him do it. He was angry-very angry, but I had the whip hand.</p> <p>EVIE: The papers didn't mention that.</p> <p>BALDWIN: I didn't think it was necessary to tell them.</p> <p>MARTHA: But you let your name rest under a cloud meanwhile.</p>	<p>மார்த்தா : ஆணால் முடிவிட்டாரே</p> <p>பால்டுவின் : நான் மூட செய்தேன். அவருக்கு கோபம் - மிக கோபம் - ஆணால் என்னிடம் சாட்டை உள்ளது. (ஆதாரம்)</p> <p>எவ் : செய்தித்தாள் அப்படி குறிப்பிடவில்லை</p> <p>பால்டுவின் : அப்படி சொல்லவுது அவசியம் என்று நான் நினைக்கவில்லை</p> <p>மார்த்தா : ஆணால் உனது பெயர் மேல் கெட்ட அபிப்ராயம் வந்துள்ளதே</p>
<p>BALDWIN: It will be cleared tomorrow, won't it? (He pauses) Today Gresham sent for me. The trial begins in twenty-four hours. I'm the only witness against him. He asked – you can guess what...</p> <p>JOHN: (indignantly) He wanted you lie to save his skin, eh? Wanted you to perjure yourself?</p> <p>BALDWIN: That wouldn't be necessary, John. He just wanted me to have an attack of poor memory. If I tell all I know, John Gresham will go to jail – no power on earth can save him from it. But he wants me to forget a little – just the essential things. When they question me I can answer, "I don't remember". They can't prove I do remember. And there you are.</p> <p>JOHN: It would be a lie, Dad!</p>	<p>பால்டுவின் : அது நானை சரியாகிவிடும் இல்லையா? இன்று கிரேஷ் என்னை கூப்பிட்டார். விசாரணை 24 மணிரேம் நடைபெற்றது நான் மட்டுமே அவருக்கு எதிரான சாட்சி அவர் கேட்டார் - என்னவென்று உண்ணால் ஊகிக்க முடிகிறதா.</p> <p>ஜான் : (கோபமாக) அவர் தோலை நீங்கள் காப்பாற்ற பொய் சொல்ல சொன்னாரா? பொய் சத்தியம் உங்களை செய்ய சொன்னாரா?</p> <p>பால்டுவின் : அது முக்கியமல்ல ஜான் அவர் என்னை ஞாபகமில்லை என்று சொல்ல சொன்னார். நான் எனக்கு தெரிந்ததை சொன்னால் ஜான் கிரேஷம் ஜெயிலுக்கு செல்ல வேண்டும் - எந்த சக்தியாலும் அதிலிருந்து அவரை காப்பாற்ற முடியாது. ஆணால் அவர் என்னை சிறிது மறக்க வேண்டினார் - முக்கியமானவற்றை மட்டும். அவர்கள் கேள்வி கேட்டால் நான் சொல்ல வேண்டும் “எனக்கு ஞாபகமில்லை” அவர்களால் எனக்கு தெரியும் என்று நிறுபிக்க முடியாது அங்கே தான் நீநிற்கிறாய்.</p> <p>ஜான் : அதுவும் பொய் தான் அப்பா</p>
<p>BALDWIN: (smiling) Of course, But it's done every day. And they couldn't touch me – any more than they</p>	<p>பால்டுவின் : ஆம் இதுதான் நடக்கிறது தினமும். அவர்களால் என்னை தொடர்முடியாது. ஆணால் அவர்கள்</p>

<p>could convict him.</p> <p>MARTHA: (quivering with indignation) How dared he- how dared he ask such a thing?</p> <p>EVIE: What did you say, Father?</p> <p>BALDWIN: (smiling, and raising his eyes to John's) Well son, what would you have said?</p>	<p>அவரை குற்றவாளியென தீர்மானிக்கலாம்.</p> <p>மார்த்தா : எவ்வளவு தெரியம் அவர்களுக்கு எவ்வளவு தெரியம் உங்களை இப்படி கேட்க?</p> <p>எவ் : நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள் அப்பா?</p> <p>பால்டுவின் : நன்று மககே. நீயாக இருந்தால் என்ன சொல்லியிருப்பாய்?</p>
<p>JOHN: I'd have told him to go to the devil.</p> <p>BALDWIN: I did...but I didn't use your words, John, he's too old a friend of mine for that. However, I didn't mince matters any. He understood what I meant.</p> <p>EVIE: And what did he say then?</p>	<p>ஜான் : நானாயிருந்தால் நரகத்திற்கு செல் என்று சொல்லியிருப்பேன்</p> <p>பால்டுவின் : நானும் ஆனால் உன் போல் வார்த்தை உபயோகிக்கவில்லை. ஜான் அவர் எனது நீண்டநாள் நண்பர் இருந்தபோதிலும் நான் நறுக்கென்று சொல்லவில்லை அவர் புரிந்திருப்பார் நான் என்ன சொல்கிறேனென்று</p> <p>எவ் : அதன்பின் அவர் என்ன சொன்னார்?</p>
<p>BALDWIN: There wasn't much to say. You see, he wasn't surprised. He's known me for thirty - five years. And well (with simple pride) anybody who's known me for thirty five years doesn't expect me to haggle with my conscience. If it had been anybody else than Gresham, I would have struck him across the face. But john Gresham and I were boys together. We worked side by side. And I've been in his employ ever since he started in for himself. He is desperate- he doesn't know what he is doing-or he wouldn't have offered me money.</p> <p>JOHN: (furious) Offered you money, Dad?</p>	<p>பால்டுவின் : அதிகம் பேசவில்லை. இங்கேபார் அவர் அதிக அதிர்ச்சியடைவில்லை. அவருக்கு என்னை 35 வருடங்களாக தெரியும். யாரையும் விட அவருக்கு 35 வருடங்களாக நன்கு தெரியும். எனவே பொய்சொல்ல என் உணர்வு ஒத்துழைக்காது எனத் தெரியும் கிரேஷம் தவிர்யாராக இருந்தாலும் முகத்திலுத்த மாதிரி சொல்லியிருப்பேன் ஆனால் நானும் ஜான் கிரேஷமும் சிறுவயதிலிருந்து ஒன்றாக உள்ளோம். ஒன்றாக வேலை செய்தோமது. நான் அவரிடம் ஆரம்பமுதல் வேலை பார்த்து வருகிறேன். அவருக்கு நம்பிக்கையில்லை — அவருக்கு என்ன செய்கிறோம். என்று தெரியவில்லை — அல்லது அவர் எனக்கு பணம் கொடுப்பதாக சொல்லியிருக்க பட்டால்.</p> <p>ஜான். : பணம் கொடுத்தாரா... அப்பா?</p>
<p>BALDWIN: He'd put it aside, ready for the emergency. If they don't convict him, he'll hand it over to me. The law can't stop him. But if I live until tomorrow night, they will convict him! (He sighs) God knows I want no share in bringing about his punishment. (He breaks off; Evie pats his hand silently.) Young man and old man, I've worked with him or for him the best part of my life. I'm loyal to him the - I've always been loyal to him- but when john Gresham ceases to be an honest man, John Gresham and I part company! (There is a pause.)</p> <p>MARTHA:(weeping softly) Robert! Robert!</p> <p>BALDWIN: I've got only a few years to live, but I'll live those as I've lived the rest of my life. I'll go to my grave clean!</p>	<p>பால்டுவின் : எல்லாவற்றையும் அவர் ஒதுக்கிவிட்டு அவசரத்திற்கு தயாராகிவிட்டார். அவரை குற்றவாளி என்று கண்டுபிடிக்காவிட்டால் அவர் அதை என்னிடம் ஒப்படைத்திருப்பார். சட்டம் அவரை தடுத்திருக்காது. நான் நாளை இரவு வரை உயிரோடிருந்தால் அவர் குற்றவாளி என நிருபிக்க முடியும். கடவுளுக்கு தெரியும் அவருக்கு தண்டனை கொடுப்பதில் எனக்கு பங்கில்லையென்று. இளைஞரே முதியோரே நான் அவரோடு என் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி வேலை செய்தேன். நான் அவருக்கு விசுவாசமானவன் - என்றும் விசுவாசமானவன் ஆனால் ஜான் கிரேஷமும் உயர்ந்த மனிதன் என்னால், நானும் ஜான் கிரேஷமும் தனியாக செல்வோம்.</p> <p>மார்த்தா : ராபர்ட், ராபர்ட்</p> <p>பால்டுவின் : நான் இன்னும் சிறிது காலமே உயிரோடிருப்பேன் நான் மீறி நாங்களையும் எப்படி வழிந்தேனோ அதேபோல் சுத்தமானவனாக வாழ்ந்து கல்லறைக்கு சுத்தமானவனாக செல்வேன்.</p>
<p>JOHN: Dad... What did Gresham offer you?</p> <p>BALDWIN: (simply) A hundred thousand dollars.</p>	<p>ஜான் : அப்பா கிரேஷமும் உங்களுக்கு என்ன கொடுத்தார்</p> <p>பால்டுவின் : நூற்றாயிரம் டாலர்ஸ் ஒரு லட்சம் டாலர்ஸ்</p>

<p>EVIE: What!</p> <p>MARTHA: Robert!</p> <p>BALDWIN: He put it aside for me without anybody knowing it. It's out of his private fortune, he says. It's not the depositors' money – as if that made any difference.</p> <p>EVIE: (as if hypnotized) He offered you a hundred thousand dollars?</p>	<p>எவ் : என்ன</p> <p>மார்த்தா : ராபர்ட்</p> <p>பால்டுவின் : அவர் அதை யாருக்கும் தெரியாமல் கொடுத்தார். அது என்னுடைய சொந்த பணம் என்று சொன்னார். அது பணம் போட்டவர்களின் தொகை அல்ல - இதில் ஏதும் வித்தியாசமில்லை.</p> <p>எவ் : நூறாயிரம் டாலர் கொடுத்தாரா?</p>
<p>BALDWIN: (smiling at her amazement) I could have had it for the one word 'yes' – or even for nodding my head – or a look of the eyes.</p> <p>JOHN: How-how do you know he meant it?</p> <p>BALDWIN: His word is good.</p> <p>JOHN: Even now?</p>	<p>பால்டுவின் : நான் அவரிடம் ஒரே ஒரு வார்த்தை சரி என்று சொல்லியிருந்தாலோ அல்லது தலையசைத்திருந்தாலோ அல்லது ஒரு பார்வை பார்த்திருந்தாலோ என்னிடம் கொடுத்திருப்பார்.</p> <p>ஜான் : எப்படி - எப்படி தெரியும் அவர் அதுதான் சொன்னார் என்று?</p> <p>பால்டுவின் : அவர் வார்த்தையில் நல்லது ஜான் : இப்போதுமா?</p>
<p>BALDWIN: He never lied to me, John. (He pauses.) I suppose my eyes must have shown something I didn't feel. He noticed it. He unlocked a drawer and showed me the hundred thousand.</p> <p>JOHN: In cash?</p> <p>BALDWIN: In thousand-dollar bills. They were genuine. I examined them.</p> <p>EVIE: (slowly) and for that he wants you to say, 'I don't remember'.</p>	<p>பால்டுவின் : அவர் எப்போதும் என்னிடம் பொய் சொல்ல பட்டார் ஜான். ஒருவேளை எனது கண்கள் ஏதேனும் காட்சியதா என்று தெரியவில்லை. அவர் அதை பார்த்துவிட்டு மேஜை இழுப்பறையை திறந்து நூறாயிரம் டாலரை காட்சினார்.</p> <p>ஜான் : ரூபாயாகவா?</p> <p>பால்டுவின் : நூறாயிரம் டாலர் ரூபாய்கள். அவை உண்மையானவை. நான் சோதித்தோம். அவைகளை எவ் : அதற்காக நீங்கள் சொல்ல வேண்டியது "எனக்கு ஞாபகமில்லை"</p>
<p>BALDWIN: Just that: three words only.</p> <p>JOHN: But you won't?</p> <p>BALDWIN: (shaking his head) Those three words would choke me if I tried to speak them. For some other man, perhaps, it would be easy. But for me? All of my past would rise up and strike me in the face. It would mean to the world that for years I had been living a lie: that I was not the honorable man I thought I was. When John Gresham offered the money, I was angry. But when I rejected it, and he showed no surprise, then I was pleased. It was a compliment, don't you think so?</p> <p>JOHN: (slowly) Rather an expensive compliment.</p> <p>BALDWIN: Eh?</p> <p>JOHN: A compliment which cost you a hundred thousand dollars.</p> <p>BALDWIN: A compliment which was worth a hundred thousand dollars. I've never had that much money to spend in my life, John, but if I had, I couldn't imagine a</p>	<p>பால்டுவின் : மூன்று வார்த்தைகள் மட்டுமே.</p> <p>ஜான் : ஆனால் நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்கள்</p> <p>பால்டுவின் : அந்த மூன்று வார்த்தை என்னை அசைத்து விட்டது. என்னால் அதை சொல்ல வாய் திறக்க முடியவில்லை. மற்றவர்களுக்கு என்றால் இது எளிமையாக இருக்கும். ஆனால் எனக்கு? என்னுடைய கடந்த காலம் எழுந்து நின்று என் முகத்தில் அடித்து விட்டது. இந்த உலகம் நான் பொய்யோடு இவ்வளவு காலம் வாழ்ந்ததாக நினைக்கும். நான் இவ்வளவு காலம் சிறந்த மனிதனாக வாழவில்லை என நான் நினைக்கிறேன். ஜான் கிரேவுன் பணம் கொடுத்தவுடன் எனக்கு கோபம் வந்தது. நான் மறுத்தவுடன் அவர் அதற்கு அதிர்ச்சியடையவில்லை. கெஞ்சி கேட்டார். இது உங்களுக்கு அன்பளிப்பு அப்படி ஏன் நினைக்கக் கூடாது.</p> <p>ஜான் : இருந்தாலும் இது விலையுயர்ந்த பரிசு</p> <p>பால்டுவின் : ஆம்.</p> <p>ஜான் : பரிசுத்தொகை நூறாயிரம் டாலரா?</p> <p>பால்டுவின் : பரிசுத்தொகை நூறாயிரம் டாலர்கள். நான் எனது வாழ்க்கையில் இவ்வளவு அதிக பணம் செலவழித்தது இல்லை. ஜான் ஆனால் அதை</p>

<p>finer way to spend it.</p>	<p>பெற்றிருந்தால் கூட அதை செலவு செய்ய சிறந்த வழி எனக்கு தெரியாது.</p>
<p>JOHN: (slowly) Yes. I suppose so. MARTHA: (after a pause) Will the depositors lose much, Robert? BALDWIN: (emphatically) The depositors will not lose a cent. We were able to save something from the wreck, Gresham and I. It was more than I had expected – almost twice as much – and with what Gresham has it will be enough. EVIE: Even without the hundred thousand? (Baldwin does not answer.)</p>	<p>ஜான் : ஆம் நானும் அப்படிதான் நினைக்கிறேன். பார்த்தா : பணம் போட்ட (கணக்கு வைத்திருப்ப)வர்களுக்கு அதிக இழப்பா ராபர்ட்? பால்டுவின் : பணம் போட்டவர்களுக்கு ஒரு பைசா கூட நஷ்டம் கிடையாது. கிரேஷமும் நானும் சேர்ந்து அழிவிலிருந்து அவர்களை காப்பாற்றுவோம். இது நான் எதிர்பார்ப்பதை விட ஏற்குறைய இரண்டு மடங்கு மேலும் கிரேஷமிடம் என்ன இருக்கிறதோ அதுவே போதும். எவ் : மேலும் நாறாயிரம் இல்லாமலா?</p>
<p>JOHN: (insistently) Without the money that Gresham had put away for you? BALDWIN: Yes, I didn't know there was the hundred thousand until today. Gresham didn't tell me. We reckoned without it. EVIE: Oh! JOHN: And you made both ends meet? BALDWIN: Quite easily. [He smiles] Mr. Marshall is running the reorganization; Mr. Marshall of the Third National. He hasn't the least idea that it's going to turn out so well. (There is a pause) JOHN: They're going to punish Gresham, aren't they? BALDWIN: I'm afraid so.</p>	<p>ஜான் : பணம் இல்லாமல் அந் கிரேவும் உங்களை வெளியேற்றி விட்டார். பால்டுவின் : ஆம். எனக்கு தெரியவில்லை நாறாயிரம் இன்ற வரை இருக்கிறதா என்று? கிரேவும் என்னிடம் சொல்லவில்லை. நாங்கள் அது இல்லாமல் கணக்கிட்டோம். எவ் : ஒ. ஜான் : நீங்கள் இருமுனைகளும் சந்திக்க வைத்தீர்களா? பால்டுவின் : அது மிக எளிது. மிஸ்டர் பார்ஷல் மறுசீரமைப்பு செய்ய ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார். மிஸ்டர் மார்ஷல் மூன்றாவது நாட்டவர். அவரிடம் ஏதாவது ஒரு யுக்தி இல்லாமலா இருக்கும். எனவே நல்ல மாற்றம் கடைசியில் இருக்கும். ஜான் : அவர்கள் கிரேவுமை தண்டிக்க போகிறார்கள் இல்லை யார்? பால்டுவின் : நானும் அப்படித்தான் பயப்படுகிறேன்.</p>
<p>JOHN: What for? BALDWIN: Misappropriating the funds of the... JOHN: (interrupting) Oh, I know that. But what crime has he committed? BALDWIN: That's crime, John. EVIE: But if nobody loses anything by it? BALDWIN: It's a crime nevertheless. JOHN: And they're going to punish him for it! EVIE: (timidly) Would it be such an awful thing, Father, if you let him off?</p>	<p>ஜான் : எதற்கு? பால்டுவின் : மற்றவர் பணத்தை தவறான வழியில்.. ஜான் : ஒ எனக்கு தெரியும். ஆனால் அவர் என்ன குற்றம் செய்தார்? பால்டுவின் : அது குற்றம் ஜான். எவ் : ஆனால் யாருக்கும் எதுவும் இதனால் நஷ்டமில்லையே? பால்டுவின் : எப்படியானாலும் இது குற்றமே. ஜான் : அவர்கள் எப்படியும் அவரை தண்டிக்க போகிறார்கள். எவ் : இது மிகவும் கொடுமொன்று அப்பா நீங்கள் அவரை விட்டுவிடுங்கள்.</p>
<p>BALDWIN: (smiling) I wish I could, Evie. But I'm not the judge. EVIE: No, but... You're the only witness against him. BALDWIN: (nonplussed) Evie! JOHN: She's right, Governor. BALDWIN: You too John? JOHN: It's going to be a nasty mess if they put John</p>	<p>பால்டுவின் : நானும் அதைத்தான் விரும்புகிறேன் எவ் ஆனால் நான் நீதிபதியல்ல. எவ் : இல்லை. ஆனால்...நீங்கள் மட்டுமே அவருக்கு எதிரான சாட்சி. பால்டுவின் : எவ் ஜான் : அவர் சரியே ஆளுநர். பால்டுவின் : நீயுமா? ஜான்</p>

<p>Gresham in jail - with your own son named after him! It's going to be pleasant for me! John Gresham Baldwin!</p> <p>MARTHA: (after a pause) Robert, I'm not sure I understood what you said before. What did Mr. Gresham want you to do for him?</p> <p>BALDWIN: Get him off tomorrow.</p>	<p>ஜான் : ஜான் கிரேஷம் அவர்கள் சிறையிலடைப்பது ஒரு மோசமான செயல். உங்கள் மகனுக்கும் அதே பெயர் தான். அது எனக்கு சந்தோஷமே. ஜான் கிரேஷம் பால்டுவின்.</p> <p>மார்த்தா : ராபர்ட் எனக்கு சரியாக தெரியவில்லை. நீங்கள் முன்னால் சொன்னது புரியவில்லை. மிஸ்டர் கிரேவும் நீங்கள் அவருக்காக என்ன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார்?</p> <p>பால்டுவின் : நானை அவரை விடுவிக்க சொன்னார்.</p>
<p>MARTHA: You could do that?</p> <p>BALDWIN: Yes.</p> <p>MARTHA: How?</p> <p>BALDWIN: By answering 'I don't remember' when they ask me dangerous questions.</p> <p>MARTHA: Oh! And you do remember?</p> <p>BALDWIN: Yes, nearly everything.</p> <p>JOHN: No matter what they ask you?</p> <p>BALDWIN: I can always refresh my memory. You see, I have notes.</p>	<p>மார்த்தா : அதை செய்யுங்களேன்.</p> <p>பால்டுவின் : சரி</p> <p>மார்த்தா : எப்படி</p> <p>பால்டுவின் : "எனக்கு ஞாபகமில்லை" என்று பதிலளித்து அவர்கள் என்னை பயங்கரமான கேள்விகள் கேட்கும் போது.</p> <p>மார்த்தா : ஓ ஆனால் ஞாபகமிருக்கிறதா?</p> <p>பால்டுவின் : ஆம். ஏற்குறைய எல்லாமே.</p> <p>ஜான் : அவர்கள் என்ன கேட்டாலும் சரி.</p> <p>பால்டுவின் : நான் எப்போதும் எனது ஞாபகசக்தியை புத்துயிர்படி செய்து கொள்வேன். உனக்கு தெரியுமா நான் குறிப்பு எழுதி வைத்துள்ளேன்.</p>
<p>JOHN: But without those notes you wouldn't remember?</p> <p>BALDWIN: What do you mean, John?</p> <p>JOHN: As a matter of fact, you will have to rely on your notes nearly altogether, won't you?</p> <p>BALDWIN: Everybody else does the same thing.</p> <p>JOHN: Then it won't be far from the truth if you say, 'I don't remember'?</p> <p>MARTHA: I don't see that Mr. Gresham is asking so much of you.</p> <p>BALDWIN: Martha!</p> <p>MARTHA: Robert! I'm as honourable as you are ...</p> <p>BALDWIN: That goes without saying, Martha.</p>	<p>ஜான் : அந்த குறிப்பு இல்லாமல் உங்களுக்கு ஏதும் ஞாபகம் வராதா?</p> <p>பால்குவின் : என்ன சொல்கிறாய் ஜான்</p> <p>ஜான் : உண்மையில் அந்த குறிப்பு இல்லாமல் உங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்ல தெரியாதா?</p> <p>பால்குவின் : எல்லோரும் ஒரே மாதிரி செய்கிறீர்கள்.</p> <p>ஜான் : எனக்கு ஞாபகமில்லை என்று சொல்வது உண்மையிலிருந்து நீண்ட தூரமில்லை.</p> <p>மார்த்தா : மிஸ்டர் இரேவும் அதிகமாக ஒன்றும் உங்களிடம் கேட்டதாக தோன்றவில்லை.</p> <p>பால்குவின் : மார்த்தா</p> <p>மார்த்தா : ராபர்ட் நானும் உன் போல் நேர்மையானவர்தான்.</p> <p>பால்குவின் : அது சொல்லாமல் புரிகிறது மார்த்தா.</p>
<p>MARTHA: It doesn't seem right to me to send an old friend to jail. Robert, I've been thinking. The day John was baptized, when Mr. Gresham stood sponsor for him, how proud we were! And when we came home from the church you said - do you remember what you said Robert?</p> <p>BALDWIN: No. What was it?</p>	<p>மார்த்தா : அது எனக்கு சரியென்று படவில்லை (உங்கள் பழைய நண்பரை சிறைக்கு அனுப்புவது நானும் யோசிக்கிறேன்). ஜானுக்கு பெயர் வைத்த நானை மிஸ்டர் கிரேஷம் உபயதாரராக அவனுக்கு நின்றார். நாம் எவ்வளவு பெருமைப்பட வேண்டும். நாம் தேவர் ஆலயத்திலிருந்து திரும்பி வீட்டிற்கு வந்த பின் நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள் ஞாபகமிருக்கிறா ராபர்ட்?</p> <p>பால்குவின் : இல்லை என்ன அது?</p>
<p>MARTHA: You said, Martha may our son always live up to the name which we have given him! Do you remember that? BALDWIN: Yes - dimly.</p>	<p>மார்த்தா : நீங்க சொன்னீர்கள். மார்த்தா நம் மகன் எப்போதும் இப்பெயரோடு வாழ்வாள் நாம் அது அவனுக்கு கொடுத்துள்ளோம்? ஞாபகம் இருக்கிறதா?</p>

	<p>பால்குவின் : ஆம் - மங்கலாக.</p> <p>ஜான் : ஒ மங்கலாக மட்டுமே ஆளுநர். மார்த்தா : இது மிகவும் சோகமானது. ரொம்ப சோகம். அந்த பெயர் ஜான் கிரேஷம் நம் மகனுடையது பெயர். அது உன் வரியாக வந்தது ராபர்ட்.</p> <p>பேல்டுவின் : மார்த்தா நீ என்னை ஜாம் கிரேஷம் கொடுத்த லஞ்ச பணத்தை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறாயா?</p> <p>ஈவ் : ஏன் இதை நீங்கள் லஞ்ச பணம் என்று சொல்கிறீர்கள் அப்பா?</p> <p>பால்குவின் : ஏன் உண்மையில்? கிரேஷம் இதற்கு அழகிய பெயர் வைத்துள்ளார். அவன் சொன்னாள். இவ்வளவு வருடங்களுக்கும் எனக்கு குறைவான சம்பளம் கொடுத்துள்ளனாம். ஒரு வாரத்திற்கு 60 டாலர் விபத்து வருவதற்கு முன்னால் பெற்றேன்.</p>
<p>JOHN: (impatiently) Yes, Yes?</p> <p>BALDWIN: He said a hundred thousand represented the difference between what he had paid me and what I had actually been worth to him.</p> <p>MARTHA: That's no less than true, Robert. You've worked for him very faithfully.</p>	<p>ஜான் : ஆம் ஆம்</p> <p>பால்குவின் : அவன் சொன்னாள் நூற்றாயிரம் என்பது ஏற்கனவே பெற்ற சம்பளத்திற்கும் உண்மையின் நான் அவனுக்கு நான் எவ்வளவு பயனுள்ளவனாக இருந்தேன் என்பதற்கும் உள்ள வித்தியாச தொகையாம்.</p> <p>மார்த்தா : அது உண்மைக்கு மாற்று இல்லையே ராபர்ட் நீ அவர்களுக்கு வெகு உண்மையாக உழைத்துள்ளாய்.</p>
<p>BALDWIN: He said that if he had paid me what he should have, I would have put by more than a hundred thousand by now.</p> <p>JOHN: That's so, isn't it, Dad?</p> <p>BALDWIN: Who knows? I never asked him to raise my salary. When he raised it, it was of his own accord. (There is a pause. He looks around.) Well, what do you think of it, Evie?</p>	<p>பால்குவின் : அவன் சொன்னான் அவன் எனக்கு கொடுத்தால் அவன் என்ன வைத்திருக்கிறானோ நான் நூற்றாயிரத்திற்கும் மேலேயே தற்போது போடுவேன்.</p> <p>ஜான் : அப்படியானால் உண்மையாகவா அப்பா?</p> <p>பால்குவின் : யாருக்கு தெரியும். நான் எப்போதும் எனது சம்பளத்தை கூட்டி கொடுக்க கேட்டதில்லை. எப்போதாவது அவன் உயர்த்தினால் அது அவனாகவே செய்வான்.</p>
<p>EVIE: (hesitantly) If you go on the stand tomorrow...</p> <p>BALDWIN: Yes?</p> <p>EVIE: - And they put John Gresham in jail, what will people say?</p> <p>BALDWIN: They will say I have done my duty, Evie, no more and no less.</p> <p>EVIE: Will they?</p>	<p>ஈவ் : நானை நீங்கள் விசாரணைக்கு செல்வீர்களா'</p> <p>பால்குவின் : ஆம்</p> <p>ஈவ் : ஜான் கிரேஷமை சிறையில் போட்டால் மக்கள் என்ன சொல்வார்கள்?</p> <p>பால்குவின் : அவர்கள் சொல்வார்கள் நான் எனது கடமையைச் செய்தேன் என்று ஈவ் கூட்டியோ குறைத்தொ இல்லை.</p> <p>ஈவ் : அப்படியா சொல்வார்கள்?</p>
<p>BALDWIN: Why, what should they say?</p> <p>EVIE: I don't think so. Of course, but other people might say that you had turned traitor to your best friend.</p> <p>BALDWIN: You don't, mean that, Evie?</p> <p>EVIE: When they find out that they haven't lost any money when John Gresham tells them that he will pay back every cent-then they won't want him to go to jail.</p>	<p>பால்குவின் : ஏன் வெறு என்ன சொல்வார்கள்?</p> <p>ஈவ் : நான் அப்படி நினைக்கவில்லை இருக்கலாம். ஆனால் மற்ற மக்கள் நீங்கள் உங்கள் சிறந்த நண்பருக்கு துரோகியாக மாறிவிட்டதாக சொல்வார்கள்.</p> <p>பால் : நீ அப்படி நினைக்காதே ஈவ்?</p> <p>ஈவ் : அவர்கள் எந்த பணத்தையும் இழுக்கவில்லை என்று தெரிந்துகொண்டால் - ஜான் கிரேஷம் நாள் ஓவ்வொரு</p>

<p>They'll feel sorry for him.</p> <p>BALDWIN: Yes, I believe that. I hope so.</p>	<p>சென்ட் பணத்தையும் திருப்பி கொடுத்துவிடுவேன் சொன்னால் அதன்பின் அவர்கள் அவர் சிறைக்கு செல்வதை விரும்ப மாட்டார்கள். அவர்கள் செய்கைக்கு மன்னிப்பு கேட்பார்கள்.</p> <p>பால்குவின் : நானும் அப்படித்தான் நம்புகிறேன். அப்படியே நம்புகிறேன்.</p>
<p>JOHN: And they won't feel too kindly disposed towards the man who helps put him in jail.</p> <p>MARTHA: They'll say you went back on an old friend, Robert.</p>	<p>ஜான் : அவர்கள் நமக்கு உதவி செய்த வரை சிறையில் போட்டுவிட்டார்களே என உணர்த்துதல் மிகவும் அன்பானவரை அகற்றப்பட்டதற்கு உங்களை அன்பானவர் என நினைக்கமாட்டார்கள்</p> <p>மார்த்தா : அவர்கள் சொல்வார்கள் உனது பழைய நண்பரோடு செல்லுங்கள் என்று உங்களை சொல்வார்கள்.</p>
<p>JOHN: When you pull out your notes in court, to be sure of sending him to jail! (He breaks off with a snort.)</p> <p>EVIE: And Mr. Gresham hasn't done anything really wrong.</p> <p>JOHN: It's technicality, that's what it is. Nobody loses a cent. Nobody wants to see him punished.</p> <p>EVIE: Except you, Father.</p> <p>JOHN: Yes, and you're willing to jail the man after whom you named your son!</p>	<p>ஜான் : நீங்கள் உங்கள் குறிப்புகளை நீதிமன்றத்தில் வெளியில் எடுக்கும்போது அவரை சிறைக்கு அனுப்புவது உறுதியாகிவிடும்.</p> <p>எவ் : மிஸ்டர் கிரேஷம் உண்மையில் எந்த தவறும் செய்யவில்லை.</p> <p>ஜான் : இது ஒரு சிறிய நுட்பம். என்ன அது யாரும் ஒரு சென்ட் கூட இடிக்கமாட்டார்கள். யாரும் அவரை தண்டிப்பதை விரும்பமாட்டார்கள்.</p> <p>எவ் : உங்களைத் தவிர அப்பா</p> <p>ஜான் : ஆம். நீங்கள் தான் உங்கள் மகனுக்கு பெயர் வைத்தவரையே சிறைக்கு அனுப்ப ஆர்வமாக உள்ளீர்கள்</p>
<p>MARTHA: I believe in being merciful, Robert.</p> <p>BALDWIN: Merciful?</p> <p>MARTHA: Mr. Gresham has always been very good to you. (There is another pause. Curiously enough, they do not seem to be able to meet each other's eyes.) Ah, well! What are you going to do now, Robert?</p> <p>BALDWIN: What do you mean?</p> <p>MARTHA: You have been out of work since the bank closed.</p> <p>BALDWIN: (shrugging his shoulders) Oh, I'll find a position.</p>	<p>மார்த்தா : நான் நம்புகிறேன் ராபர்ட் கருணையுடன் இருங்கள்.</p> <p>பால் : கருணையுடன்?</p> <p>பார் : மிஸ் கிரேஷம் எப்போதும் உங்களுடன் நல்லவராக உள்ளார். ஆம் நன்று. நீங்கள் இப்போது என்ன செல்லப் போகிறீர்கள் ராபர்ட்?</p> <p>பால் : என்ன சொல்கிறாய்</p> <p>மார் : வங்கியை மூடிவிட்டால் உங்களுக்கு வேலை இருக்காது.</p> <p>பால் : ஓ எனக்கொரு வேலை தேடிக்கொள்வேன்.</p>
<p>MARTHA: (shaking her head) At your age?</p> <p>BALDWIN: It's the man that counts.</p> <p>MARTHA: Yes, you said that a month ago.</p> <p>JOHN: I heard from Donovan...</p> <p>BALDWIN: (quickly) What did you hear?</p> <p>JOHN: He's gone with the Third National, you know.</p> <p>BALDWIN: Yes; he's helping with the reorganization.</p> <p>JOHN: They wouldn't take you on there...</p>	<p>மார் : இந்த வயதிலா?</p> <p>பால் : மனிதரை தான் பார்க்க வேண்டும்.</p> <p>மார் : ஆம் நீங்கள் தான் போன மாதம் சொன்னார்கள்.</p> <p>ஜான் : நான் டெனோவானிடம் கேட்டேன்.</p> <p>பால் : என்ன கேட்டாய்?</p> <p>ஜான் : அவர் மூன்றாம் நாட்டுடன் செல்லப் போகிறாராம்.</p> <p>பால் : ஆம் அவர் மறு புனரமைப்பிற்கு உதவுகிறார்.</p> <p>ஜான் : அவர்கள் உங்களை அங்கே அழைக்க மாட்டார்கள்.</p>
<p>BALDWIN: Their staff was full. They couldn't very well offer me a position as a clerk.</p>	<p>பால் : அங்கே வணியாளர்கள் நிறைந்துவிட்டனர். அவர்கள் எனக்கு எழுத்தர் வேலையை விட நல்ல வேளை</p>

<p>JOHN: That was what they told you... Mr. Marshall said he wouldn't employ a man who was just as guilty as John Gresham.</p> <p>BALDWIN: But I'm not!</p> <p>JOHN: Who knows it?</p> <p>BALDWIN: Everybody will, tomorrow!</p> <p>JOHN: Will they believe you? Or will they think you're trying to save your own skin?</p> <p>BALDWIN: I found out only a day before the smash.</p> <p>JOHN: Who will believe that?</p> <p>BALDWIN: They will have to!</p>	<p>தார மாட்டார்கள்.</p> <p>ஜான் : அதைத்தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். மிஸ்டர் மார்வல் சொன்னார் அவர்கள் ஜான் கிரேஷம் போல் குற்றவணர்வு உள்ளவர்களை சேர்க்க மாட்டோம் என்று பால் : ஆனால் நாளில்லை</p> <p>ஜான் : யாருக்கு தெரியும்</p> <p>பால் : எல்லோருக்கும் தெரியும் நாளை</p> <p>ஜான் : அவர்கள் உங்களை நம்புவார்களா? அல்லது உங்களை நீங்களே காப்பாற்றி கொள்ள முயல்கிறீர்கள் என்று சொல்வார்களா?</p> <p>பால் : நான் சிதறஷக்கப்படுவதற்கு முதல் நாள் தான் கண்டுபிடித்தேன்</p> <p>ஜான் : யார் இதை நம்புவார்கள்?</p> <p>பால் : அவர்களுக்குத் தெரியும்</p>
<p>JOHN: How will you make them? I'm afraid you'll find that against you wherever you go, Governor. Your testifying against John Gresham won't make things any better. If you ever get another job, it will be with him! (This is a startling idea to Baldwin who shows his surprise.) If Gresham doesn't go to jail, he'll start in business again won't he? And he can't offer you anything less than a partnership.</p> <p>BALDWIN: A partnership?</p> <p>JOHN: (with meaning) With the hundred thousand capital you could put in the business, Dad.</p>	<p>ஜான் : எப்படி செய்ய போகிறீர்கள் எனக்கு பயமாக உள்ளது. நீங்கள் காண்பார்கள் எங்கு சென்றாலும் எல்லாம் எதிராக நடக்கும். கவர்னர் ஜான் கிரேஷம் எதிரான உங்கள் போதனை எதையும் சரிபார்க்காது நீங்கள் எப்போதும் வேறு வேலை தேடினாலும் அது அவருடன் இருக்கும். கிரேஷம் சிறைச்சாலைக்கு செல்லவில்லையென்றால் அவர் வேறொரு வியாபாரத்தை ஆரம்பிப்பார். அப்போது உங்களுக்கு தொழிலில் கூட்டுத் தருக்கை தவிர அவருக்கு வேறு வழியில்லை.</p> <p>பால் : தொழிலில் கூட்டா?</p> <p>ஜான் : நூறாயிரம் டாலர் நீங்கள் வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்யலாம் அப்பா.</p>
<p>BALDWIN: John! (looks appealing from one face to another they are averted then) You - you want me to take this money? (There is no answer). Say 'Yes' one of you. (Still no answer) or 'No.' (a long pause) I couldn't go into partnership with Gresham.</p> <p>MARTHA: (promptly) Why not?</p>	<p>பால் : ஜான் நீ — நீநான் அந்த பணத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறாயா? சொல் ஆம் என்று அல்லது இல்லை என்று என்னால் கிரேஷமுடன் தொழிலில் பங்கெல்லாம் போட முழுயாது.</p> <p>மார் : ஏன் முடியாது?</p>
<p>BALDWIN: People wouldn't trust him.</p> <p>JOHN: Then you could go into business with someone else. Dad, a hundred thousand is a lot of money.</p> <p>BALDWIN: (walks to the window. looks out) God knows I never thought this day would come! I know- I know no matter how you try to excuse it - I know that if I take this money I do a dishonourable thing. And you know it! You, and you, and you! All of you! Come, admit it!</p> <p>JOHN: (resolutely) Nobody'll ever hear of it.</p> <p>BALDWIN: But amongst ourselves, John! Whatever we are to the world let us be honest with each other, the four of us! Well? (His glance travels from John to Evie, whose head is bowed; from her to his wife, who is</p>	<p>பால் : மக்கள் என்னை நம்பமாட்டார்கள்</p> <p>ஜான் : அப்படி யென்றால் வியாபாரத்தில் யாருடனாவது சேரலாம். அப்பா நூறாயிரம் என்பது நிறையப்பணம்.</p> <p>பால் : கடவுளுக்கு தெரியும். இந்த நாள் வருமென்று நான் எப்போதும் நினைக்கவில்லை. எனக்கு எதுவும் தெரியாது. நீ இதை எப்படி மன்னிக்க போகிறாயென்று. எனக்கு தெரியும். நான் இதை எடுத்துக் கொண்டால் நான் நேர்மையற்றவன். உனக்கு தெரியும்! நீ மேலும் நீ எல்லோரும் வாருங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.</p> <p>ஜான் : யாரும் இதைப்பற்றி கேட்கப்போவதில்லை.</p> <p>பால் : ஆனால் நமக்கு நாமே ஜான்! இந்த உலகம் எப்படியிருந்தாலும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் நேர்மையாக நாம் நால்வரும் ஒருவருக்கொருவராக இருக்க வேண்டும். நன்று (எல்லோரையும் பார்த்து) வெட்கக் கேடு! பொய்</p>

<p>apparently busy with her knitting. He raises Martha's head; looks into her eyes. He shudders.) Shams! Liars Hypocrites! Thieves! And I no better than any of you! We have seen our souls naked, and they stink to Almighty Heaven! Well, why don't you answer me?</p>	<p>பேசுபவர்கள். கபடதாரிகள் திருடர்கள்! எனக்கு யாரும் நல்லவர்களாக தெரியவில்லை. நாம் நமது அம்மாவை வெற்று உடம்பாக பார்க்கிறோம். சொக்கத்திலுள்ள கடவுளை நாம் நித்திக்கிறோம் நன்று. ஏன் நீ எனக்கு பதிலளிக்கவில்லை.</p>
<p>MARTHA: (feeble) It's not wrong, Robert.</p>	<p>மார் : இது தவறில்லை ராபர்ட்</p>
<p>BALDWIN: It's not right.</p>	<p>பால் : இது சரியில்லை</p>
<p>JOHN: (facing him steadily) A hundred thousand is a lot of money, Dad.</p>	<p>ஜான் : நூற்றாயிரம் என்பது அதிக பணம் அப்பா.</p>
<p>BALDWIN: (nodding slowly) You can look into my eyes now, my son, can't you?</p>	<p>பால் : நீ இப்போது எனது கண்களுக்குள் பார். எனது மகனே உண்ணால் முழுயாது.</p>
<p>JOHN: (without moving) Dad, why did you refuse? Wasn't it because you were afraid of what we'd say?</p>	<p>ஜான் : அப்பா, ஏன் மறுக்கிறீர்கள் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா. நாங்கள் என்ன சொல்வோமென்று?</p>
<p>BALDWIN: [after a long pause] Yes, John.</p>	<p>பால் : ஆம் ஜான்</p>
<p>JOHN: Well, nobody will ever know it.</p>	<p>ஜான் : நன்று யாருக்கும் எப்போதும் தெரியாது.</p>
<p>BALDWIN: Except the four of us.</p>	<p>பால் : நம் நால்வரை தவிர</p>
<p>JOHN: Yes, Father.</p>	<p>ஜான் : ஆம் அப்பா.</p>
<p>(abruptly they separate. Evie weeps in silence. Martha, being less emotional, blows her nose noisily and fumbles with her knitting. John scowls out of the window, and Baldwin, near the fireplace, clenches and unclenches his hands) Someone's coming.</p>	<p>மிஸ்டர் மார்வல் வருகிறார்.</p>
<p>MARTHA: (raising her head) Who is it?</p>	<p>மார் : யார் அது?</p>
<p>JOHN: I can't see (with sudden apprehension) It looks like Mr. Marshall.</p>	<p>ஜான் : பார்த்ததில்லை. மிஸ்டர் மார்ஷல் போல் உள்ளது.</p>
<p>BALDWIN: Mr. Marshall? (The doorbell rings. He goes</p>	<p>பால் : மிஸ்டர் மார்ஷல்</p>
<p>to a window commanding a view of the doorway.) It is Mr. Marshall.</p>	<p>மார்த்தா : மூன்றாம் நாட்டின் தலைவர்</p>
<p>BALDWIN: It is Marshall.</p>	<p>பால் : ஆம் அவருக்கு இங்கே என்ன வேண்டும்</p>
<p>MARTHA: The President of the Third National?</p>	<p>ஈவ் : நான் அவருக்கு உள்ளே காட்டவா அப்பா.</p>
<p>BALDWIN: Yes. What does he want here?</p>	<p>பால் : ஆம். ஆம். எல்லாவற்றையும்</p>
<p>EVIE: Shall I show him in, Father?</p>	<p></p>
<p>BALDWIN: Yes, yes, by all means.</p>	<p></p>
<p>(Evie goes out)</p>	<p></p>
<p>MARTHA: (crossing to him quickly) Robert! Be careful of what you say; you're to go on the stand tomorrow.</p>	<p>உண்மையான நேரம்</p>
<p>BALDWIN: (nervously) Yes, yes, I'll look out.</p>	<p>மார்த்தா : ராபர்ட் நீங்கள் சொல்வதை கவனமாக சொல்லுங்கள். நானை நீங்கள் விசாரணைக்கு செல்ல வேண்டும்.</p>
<p>MARSHALL: (coming into the room very buoyantly) Well, well, spending the afternoon indoors? How are you, Mrs. Baldwin? (He shakes hands cordially) And you, Baldwin?</p>	<p>பால் : ஆம். ஆம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.</p>
<p>MARTHA: We were just going out. Come, Evie.</p>	<p>மார்த்தா : நாங்கள் வெளியில் செல்கிறோம். வா ஈவ்.</p>

MARSHALL: Oh, you needn't go on my account. You can hear what I have to say. (He turns to the head of the family Baldwin, if you feel like coming around to the Third National sometime this week, you'll find a position waiting for you.

BALDWIN: (thunderstruck) Do you mean that, Mr. Marshall?

MARSHALL: (smiling) I wouldn't say it if I didn't. (He

continues more seriously.) I was in to see Gresham this afternoon. He told me about the offer he had made you. But he knew that no amount of money would make you do something you thought wrong. Baldwin, he paid you the supreme compliment; rather than go to trial with you to testify against him, he confessed.

BALDWIN: (sinking into a chair) Confessed!

MARSHALL: Told the whole story. (He turns to Martha) I can only say to you what every man will be saying tomorrow: how highly I honour and respect your husband! How sincerely -

MARTHA: (seizing his hand piteously) Please! Please! Can't you see he's crying?

(Slowly, the curtain falls.)

-(slightly adapted)

மார்ஷல் : ஒ நீங்கள் எனக்காக வெளியில் செல்ல வேண்டாம். நான் சொல்வதை நீங்கள் கேள்றான்கள். பால்குவின் நீங்கள் மூன்றாம் நாட்டின் பக்கம் வரவிரும்பினால் இந்த வாரம் வாருங்கள். உங்களுக்கு அங்கே ஒரு பதவி காத்திருக்கிறது.

பால் : நீங்கள் சொல்வது உண்மையா மார்ஷல்?

மார்ஷல் : நான் சொல்லவில்லை. மிஸ்டர் கிரேஷம்மை நான் மதியம் சந்திக்க சென்றான். அவர் என்னிடம் அவர் உங்களுக்கு கொடுக்க இருந்த அன்பளிப்பு பற்றி சொன்னார். ஆனால் அவருக்கு தெரியும் அதுபோன்ற அன்பளிப்பு உங்களை உண்மை சொல்வதிலிருந்து தடுக்காது என்று பால்குவின் அவர் உங்களுக்கு மிகச்சிறந்த அன்பளிப்பு கொடுத்துள்ளார். மீண்டும் விசாரணைக்கு சென்று அவருக்கெதிராக சாட்சி சொல்ல தேவையில்லை. அவரே ஒத்துக் கொண்டார்.

பால் : ஒத்துக் கொண்டாரா?

மார்ஷல் : முழுக்கதையும் சொன்னார் நான் நாளை எல்லோரும் என்ன சொல்வார்கள் என்று மட்டும் சொல்கிறேன். எப்பழ ஒரு உயர்ந்தவர் உங்கள் கணவர் நான் அவரை மதிக்கிறேன் வணங்குகிறேன் எவ்வளவு உண்மையானவர்.

மார்த்தா : தயவு செய்து. தயவு செய்து கவனிக்கவில்லையா. அவர் அழுகிறார்.

GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
wrecking	- ruining, destroying (here, bankruptcy)	indict	- accuse or charge someone for a crime and put on trial
testify	- give evidence as a witness in court	governor	- the way John addresses his father
go on the stand	- testify during a trial in the court of law	smash-up	- complete collapse (insolvency)
indignantly	- angrily	perjure	- swear falsely
haggle	- argue/ disagree	reckoned	- calculated
misappropriate	- to take other's money dishonestly for one's own use	nonplussed	- confused/ puzzled
baptized	- named, christened of his own accord- voluntarily, without compulsion	technicality	- a minor detail
shams	- people who cheat others	hypocrites	- people who put on a false appearance, pretenders
apprehension	- fear	buoyantly	- cheerfully
piteously	- sympathetically		

1. Rearrange the following sentences in a meaningful sequence and write the summary of the play. (Text Page 106)

- a) Baldwin who returned home after meeting Gresham, informed his family that Gresham had offered a hundred thousand, if he would utter the words ‘I don’t remember’ in court, during the trial.
- b) The family members tried to justify Gresham’s act and enticed Baldwin into accepting the money.
- c) Thus ‘The Hour of Truth’ had dawned relieving Baldwin of the heavy burden and guilt.
- d) Baldwin was an honest and upright man, working under John Gresham, in a bank.
- e) To save Baldwin, Mr. Marshall, President of the Third National, visited him and informed him that Gresham had confessed his crime, in order to free him from betraying his trusted friend and testifying painfully against him.
- f) Gresham and Baldwin had been thick friends for over 30 years and Baldwin had even named his son after Gresham.
- g) Baldwin felt disgusted with himself and the attitude of his family members.
- h) Gresham had been arrested for misappropriation of money at the bank and Baldwin was to testify against him.
- i) Mr. Marshall also offered Baldwin a job in his Bank, to reward him for his honesty and integrity.
- j) The family members who were initially against Gresham, changed their mind on hearing the huge sum offered by him.

ANSWER : SUMMARY

Baldwin was an honest man. He was working under John Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been thick friends for over 30 years and Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been arrested for misappropriation of money at the bank and Baldwin was to testify against him. Baldwin who returned home after meeting Gresham, informed his family that Gresham had offered a hundred thousand dollars, if he would utter the words “I don’t remember” in court, during the trial. The family members tried to justify Gresham’s act and enticed Baldwin into accepting the money. Baldwin felt disgusted with himself and the attitude of his family members. To save Baldwin, Mr. Marshall, President of the Third National, visited him and informed him that Gresham had confessed his crime, in order to free him from betraying his trusted friend and testifying painfully against him. Mr. Marshall also offered Baldwin a job in his bank to reward him for his honesty . Thus “The Hour of Truth” had dawned relieving Baldwin of the heavy burden and guilt.

Answer the following questions in one or two sentences each. (Textual Page 107)

a) Why did Baldwin meet Gresham?

Baldwin met Gresham at the prison because Gresham sent for him to discuss how to overcome the issue.

b) What made Martha withdraw her money from the bank?

Martha came to know about the wrecking of the bank through the newspaper. This made her withdraw money from the bank.

c) How is Martha’s strong conviction in Baldwin’s integrity revealed?

Martha was very confident of her husband’s strong character. She told her daughter Evie that her husband never did anything wrong. She was sure that Baldwin could not have done anything wrong.

d) What had Donovan told John?

Donovan told John that nobody got an idea about the misappropriation of funds.

e) John feels Gresham deserves punishment. Why?

John feels that Gresham pays his staff very meagerly. Even his father was underpaid. Hence he feels that Gresham deserves punishment.

f) What was Baldwin’s advice to Gresham?

Baldwin advised Gresham to make the good loss of the customers.

g) What did Gresham want Baldwin to do?

Gresham wanted Baldwin to get rid of the case.

h) Explain the significance of the words ‘I don’t remember’.

Gresham wanted Baldwin to tell the words “I don’t remember”. If Baldwin says these three words, he won’t remember certain things. Gresham won’t be punished.

i) Why does John turn wild on hearing that Gresham had offered his father money?

John turns wild on hearing that Gresham had offered his father money because he did not pay his father well during his service. Now he offered a huge sum to tell lie.

j) When would Baldwin part company with Gresham?

When Gresham ceases to be honest, Baldwin would part company with Gresham.

k) What does John consider ‘a technicality’?

None loses any money and none wants to punish Gresham. This is considered by John ‘ a technicality’.

l) Why was John filled with shame?

John carried the name of Gresham who would be punished for misappropriation of funds. So he was filled with shame.

m) How much did Gresham offer to pay Baldwin for saving his skin and how did he justify that?

Gresham offered to pay Baldwin hundred thousand dollars for saving his skin. He justified that Baldwin was underpaid during his service. The sum would be the difference between what he was paid and what he had been worth to the bank.

n) What was Mr. Marshall’s offer to Baldwin?

Mr. Marshall’s offer to Baldwin was a job in his bank the Third National.

o) How was Baldwin’s honesty rewarded?

Finally Gresham confessed his guilt. So Baldwin need not go to the court as witness against him. Mr. Marshall offered him a job in his bank the Third National. Thus Baldwin’s honesty was rewarded.

3. Based on your understanding of the play, complete the Graphic Organiser given below.

Title : The Hour of Truth

Author : Percival Wilde

Setting : Parlour of a little cottage where Baldwin’s family awaits the return of the head Mr. Baldwin. Baldwin and his family members discuss the problem in the bank where Baldwin was working.

Characters : ROBERT BALDWIN

MARTHA

JOHN

EVIE

Mr. MARSHALL

Theme : Tend to be corrupted by the power of money

Climax : Gresham confesses his crime. The honesty of Baldwin is rewarded by offering a job in the Third National by Mr. Marshall.

Values highlighted in the play : no temptation on the power of money. Honesty will be rewarded finally.

Plot : Mr. Robert Baldwin works in the bank of Mr. Gresham who is imprisoned because of his misappropriation of funds. He offers Mr. Baldwin, an honest person, a hundred thousand dollars as bribe to say the three words “I don’t remember” when he comes to the court as witness. The reaction to this offer from all other members of his family is the main plot of the play.

PARAGRAPH QUESTIONS

Answer in a paragraph of about 150 words each. (Text Page 108)

- a) Trace the bond of friendship between Baldwin and Gresham. Explain why Baldwin wished to attribute some credit to his friend.**

This play is an intense psychological study. It focuses the corrupting influence of money on people. The plot of the play explores greed from different angles. Almost all individuals in this drama are tempted by the influence of money. This one act play particularly shows how easily people forget their moral values and principles. The main character of the play- Robert Baldwin was an honest man. He was working under John Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been intimate friends for the past 30 years. Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been imprisoned for misappropriation of funds of the depositors. Baldwin was to testify against him. Gresham had been a sincere person. When Baldwin came to know about the misappropriation of money, he decided to part with him. Though Gresham promised to give him a hundred thousand dollars for saving him, Baldwin did not accept the offer. Finally Baldwin's family urged him to accept the bribe because they were greedy to get the money from Gresham. But Baldwin kept his honesty till the end.

- b) How did Martha and John react when they came to know that Baldwin had rejected the generous offer made by Gresham?**

The main character of the play- Robert Baldwin was honest. He was working under John Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been intimate friends for the past 30 years. Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been imprisoned for the misappropriation of funds at the bank. Baldwin was to testify against him. He was determined to testify against Gresham. Even the family members of Baldwin were with Baldwin to testify against Gresham. But when they heard that Gresham offered to give him a hundred thousand dollars, their attitude had changed entirely. Money over influenced them. Martha, wife of Baldwin said that people would talk against Baldwin if he testified against Gresham. They would say that he ditched his close friend. His son John told him that he would be ashamed if Gresham was punished because he was named after him. Their change of attitude shows how human beings change when money prevails.

- c) Is Baldwin really honest or does he maintain his honesty fearing criticism? Why do you say so?**

(PTA 4)

The main character of the play- Robert Baldwin was an honest man. He was working under John Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been intimate friends for the past 30 years. Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been imprisoned for the misappropriation of funds at the bank. Baldwin was to testify against him. Baldwin was really an honest man. If he had not been an honest man, he would have accepted the huge offer offered by Gresham. At the time of trial, he was insisted to say the three words "I don't remember" by Gresham. This would not reveal him to the public. Though his family members changed their attitude after knowing the offer, he did not accept their plea. There was a possibility of losing his job but he was determined to testify against Gresham. On account of his honesty, he was offered a job by Marshall in his bank- the Third National.

d) Sketch the character of: i) Robert Baldwin ii) John Gresham.

i) Robert Baldwin

Robert Baldwin is the protagonist of this play. He leads a simple life with his wife Martha and his son John and daughter Evie. He is working as the secretary of national bank. He is a man of principles. He is an honest, diligent and hardworking employee. He has been working in the bank for more than 35 years. He keeps a good relationship with his family members. Though he is a middle aged man, he is a man of virtues. He is kind and loyal to others. He is not ready to make any kind of compromise with his morality. When his friend John Gresham was arrested for the misappropriation in bank account, Baldwin was not ready to make any kind of compromise. Baldwin was the only witness. He was not upset when John Gresham offered a bribe of 1,00,000 dollars to say in the court, "I don't remember". It is because of his deep-rooted morality and honesty, he is getting promotion at the Third International.

ii) John Gresham

Mr. John Gresham is the President of a national bank. He is corrupt from the beginning. He is really a true representative of the new American. He has a strong attachment with the money. He misappropriates money from his own bank. His attitude towards money is really selfish. He is ready to do anything for hiding his corrupt nature. He is ready to give and take bribes. But he is changing in the end with the powerful and truthful attitude of his friend John Baldwin. He becomes a new man. This shows that he has a will to be a man of honesty.

e) Who do you think exhibits true friendship—Baldwin or Gresham? Justify your answer.

The main character of the play- Robert Baldwin was an honest and upright man. He was working under John Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been intimate friends for the past 30 years. Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been imprisoned for the misappropriation of funds at the bank. Baldwin was to testify against him. Gresham is ready to offer a hundred thousand dollars to Baldwin to save him from the trouble. Though he is his friend, Baldwin is not ready to help him. He says that they have been friends so far but now he parts with him because Gresham is not honest. Gresham at the end does not want his friend to come to the court. Hence he confesses his guilt. Both of them are good and intimate friends. But both exhibit their friendship in two different ways.

HIGH LEVEL PARAGRAPH

Topic	: The Hour of Truth
Author	: Percival Wilde
Genre	: Play
Theme	: greed and its effect on individual human being
Settings	: Parlour of a little cottage

Characters : Robert Baldwin – An honest and sincere person

Martha – His wife

John Gresham – son of Baldwin

Evie - daughter of Baldwin

Mr. John Gresham – Employer of Robert Baldwin

Mr Marshall – Owner of Third National Bank

Plot : Mr. Robert Baldwin works in the bank of Mr.Gresham who is now in the police custody for misappropriation of funds. He offers Baldwin, a truthful person, one hundred thousand dollars as bribe to say the three words “I don’t remember” at the time of trial. The reaction to this offer from all other members of his family is the main plot of the play.

Baldwin was an honest man. He was working under Gresham in a bank. Gresham and Baldwin had been thick friends for over 30 years. Baldwin had even named his son after Gresham. Gresham had been arrested for misappropriation of money at the bank. Baldwin was to testify against him. Baldwin who returned home after meeting Gresham informed his family that Gresham had offered a hundred thousand dollars if he would utter the words ‘I don’t remember’ in court during the trial.

The family members who were initially against Gresham, changed their mind on hearing the huge sum offered by him. They tried to justify Gresham’s act and enticed Baldwin into accepting the money. Baldwin felt disgusted with the attitude of his family members.

To save Baldwin, Mr. Marshall, President of the Third National, visited him and informed him that Gresham had confessed his crime in order to free him from betraying his trusted friend and testifying painfully against him. Thus, ‘The Hour of Truth’ had dawned relieving Baldwin of the heavy burden and guilt. Mr. Marshall also offered Baldwin a job in his Bank to reward him for his honesty.

Climax : Baldwin is awarded for his honesty and sincerity.

Values Highlighted in the play : Honesty, sincerity and integrity

AVERAGE PARAGRAPH

Topic	: The Hour of Truth
Author	: Percival Wilde
Genre	: Play
Theme	: greed and its effect on individual human being
Settings	: Parlour of a little cottage

The play discusses the honesty of the protagonist who is put to test by his members of the family. Martha and Evie hear that Gresham was arrested on suspicion of fraudulent deed in his bank. Then they hear that Donovan another employee of the bank, has also lost his Job. Baldwin is believed to be honest. He is pressurised by Gresham to declare falsely that he does not remember the facts. In order to tempt Baldwin, Gresham offers him a huge bribe of hundred thousand dollars. But Baldwin does not accept it. Then Gresham understands that it is impossible to force Baldwin to accept the bribe. John and Evie are tempted. They try to justify Gresham’s act of offering Baldwin a bribe. John says that he will be put to shame for bearing the name of the criminal. Martha feels that Baldwin is betraying his friend Gresham and thereby causing embarrassment to John. She starts firing Baldwin to accept the bribe. She justifies the bribe as a compensation for his low salary. Baldwin feels ashamed of himself too. Mr.Marshall, president

of the third National Bank, informs that Gresham has admitted his guilt. He offers Baldwin a job in his bank. Thus he rewarded Baldwin for his honesty.

SLOW LEARNERS

Topic	: The Hour of Truth
Author	: Percival Wilde
Genre	: Play
Theme	: greed and its effect on individual human being
Settings	: Parlour of a little cottage

- Baldwin works under Gresham in a bank.
- Gresham misappropriated the funds.
- So he is imprisoned.
- Gresham offers him bribe.
- All the members of the family induce Baldwin to accept the bribe.
- But Baldwin refused.
- Gresham admitted his guilt.
- Mr. Marshall offers a job to Baldwin for his uprightness.

Unit 4

SUPPLEMENTARY

The Midnight Visitor

Robert Arthur

About the author

Robert Jay Arthur Jr (November 10, 1909 – May 2, 1969) was a writer of speculative fiction and specialised in crime fiction, and mystery fiction. He was known for his work with The Mysterious Traveler radio series and for writing The Three Investigators, a series of young adult novels. Arthur was honoured twice by the mystery writers of America with an Edgar Award for best Radio Drama. He also Wrote Scripts for television.

Pictures related to the Text

Hercule Poirot

Sherlock Holmes & Dr. Watson

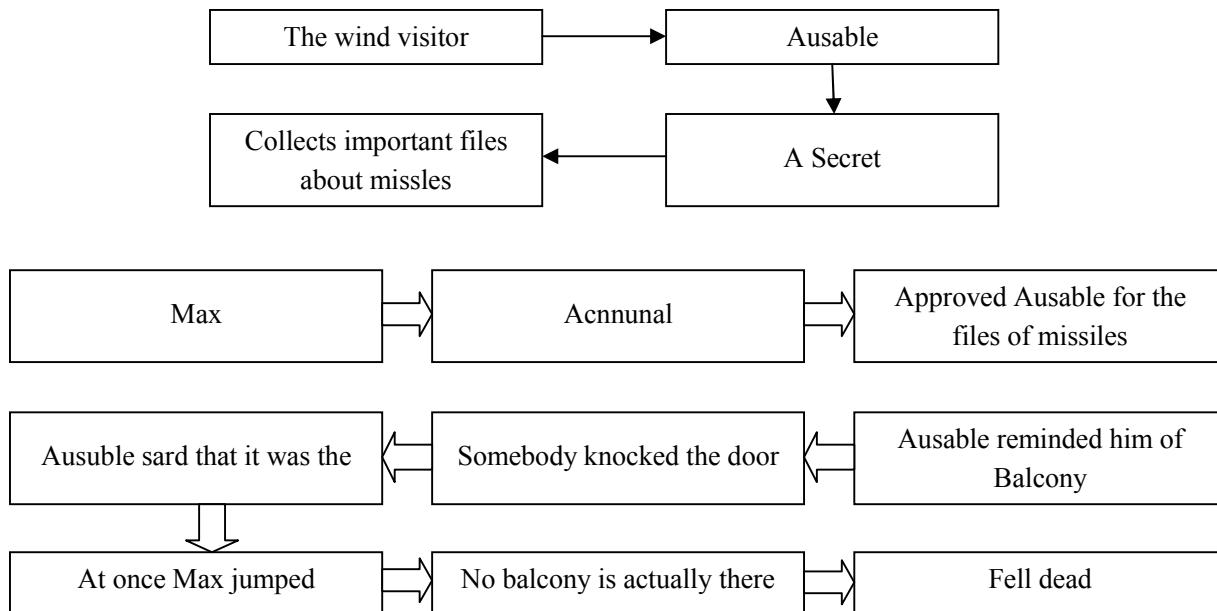

Sambu (a detective in Devan's story, an example of serendipity)

Ganesh & Vasanth (Detectives in the stories of Sujatha)

MIND MAP

Pictorial Description

WARM UP

Study the title of the story ‘The Midnight Visitor’. Discuss in groups what the story is all about.

a. Certain professionals can be identified by their appearance.

What comes to your mind first when you think of a ‘pilot’ or a ‘traffic policeman’? Discuss in pairs and share your thoughts with the class.

- When we think of a ‘pilot’ the picture of a professional with calm mind enjoying the beauty of the twinkling stars comes to our mind.
 - When we think of a traffic policeman, the picture of a duty - minded officer holding the signal board in his hand directing the traffic earnestly comes to our mind.
- b. Let us try to picturise people in a few interesting professions (based on common perception there can be exceptions).

Form groups of four and draw a picture of one or two of the following:

- scientist | soldier | journalist

In your attempt to sketch you may include the following:

- typical dress | hair style | accessories

SUMMARY

The story revolves around three characters, two rival spies named Ausable and Max and one mystery writer Fowler. Ausable is a chubby, lethargic, messy and clumsy man while Max is slender and rugged. The story is a short but intriguing insight into the life of a spy. Ausable meets Fowler, a writer fascinated by spies and secrets. Ausable was expecting a sensitive document to arrive that night and so asks Fowler to follow him through the night. Though Fowler is disappointed at Ausable’s appearance and mannerisms, he agrees to do the same.

Suddenly, Ausable gets a phone call regarding someone who has entered his hotel room. Alarmed but not too much worried he beckons Fowler to follow him to his room. The room is on the 6th floor. As they enter the room, they are startled by a pistol-toting individual staring at them. It is Max, the rival spy of Ausable. He asks them to enter and lock the room. He threatens Ausable and warns him to hand over the documents to him as soon as they arrive at his room later that night. Playing rather composed Ausable sits down and complains about the balcony window that he thought Max used to break into his room. Max claims that he used the master key to get inside and had he known about the balcony he would have used that instead. Ausable reiterates that he has complained to the management about the balcony window several times and has had previous break-ins. Fowler is listening to the conversation intently. Suddenly there is a loud clamor at the door. Ausable suggests that it must be the police that he has arranged to give extra protection to the documents. Max gets anxious and asks Ausable to turn them away while he hides in the balcony.

He threatens to shoot if he smells any trickery. As soon as Max leaps outside the window, he yells out of horror as he crashes to the road below. The room has no balcony after all. Next, the door opens and Fowler sees a waiter holding Ausable’s drinks. There is no policeman. Fowler is relieved and impressed by Ausable’s presence of mind. He realizes that looks can truly be deceiving.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்பாடம் தமிழ்
<p>AUSABLE did not fit any description of a secret agent Fowler had ever read. Following him down the musty corridor of the gloomy French hotel where Ausable had a room, Fowler felt let down. It was a small room, on the sixth and top floor, and scarcely a setting for romantic adventure. Ausable was, for one thing, fat. Very fat. And then there was his accent. Though he spoke French and German passably, he had never altogether lost the American accent he had brought to Paris from Boston twenty years ago. "You are disappointed," Ausable said wheezily over his shoulder. "You were told that I was a secret agent, a spy, dealing in espionage and danger. You wished to meet me because you are a writer, young and romantic. You envisioned mysterious figures in the night, the crack of pistols, drugs in the wine. "Instead, you have spent a dull evening in a French music hall with a sloppy fat man who, instead of having messages slipped into his hand by dark-eyed beauties, gets only a prosaic telephone call making an appointment in his room You have been bored!" The fat man chuckled to himself as he unlocked the door of his room and stood aside to let his frustrated guest enter. "You are disillusioned," Ausable told him. "But take cheer, my young friend. Presently you will see a paper, a quite important paper for which several men and women have risked their lives, come to me. Someday soon that paper may well affect the course of history. In that thought is drama, is there not?" As he spoke, Ausable closed the door behind him. Then he switched on the light. And as the light came on, Fowler had his first authentic thrill of the day. For halfway across the room, a small automatic pistol in his hand, stood a man.</p>	<p>ஆசுபெல் என்பவர் பைலர் வாசித்த எந்தப்புத்தகத்திலும் விவரித்திராத புதிய தோற்றுத்துடன் இருந்த இகசிய முகவர் அசுபெல்லை அந்த அழகிய நாற்றமெடுக்கும் வாரண்டாரில் கீழ்நோக்கி இருட்டான பிரெஞ்சு விடுதிக்கு பின்தொடந்தார் பெறவர். அங்குதான் ஆசுபெல் அறை இருந்தது. அது ஒரு சிறிய அறை ஆறாவது மற்றும் மேல் மாடி அந்த அமைப்பில் கட்டாயம் காதல் வராது. ஆசுபெல் எப்படியென்றால் குண்டு கொடு கொடு. அவருடைய பேச்சு ஒவி இருக்கிறதே அவர் பிரெஞ்சு ஜெர்மன் நன்றாக பேசவார் இருந்தபோதிலும் அமெரிக்க பேச்சொலியை இழக்காமல் சேர்த்து பேசவன். பார்ட்டனிலிருந்து பாரிசுக்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன்னார் கொண்டுவரப்பட்டார். "நீ என்னைப் பார்த்து ஏமாற்றம் அடைந்தாயா" ஆசுபெல் சொன்னார் ஒரு விதவிசில் சத்தத்துடன் தோள்பட்டையின் மேல் "உன்னிடம் சொல்லியிருப்பார்கள் நான் ஒரு இரகசிய முகவர் உளவாளி செய்திசேகரிக்கும் உளவாளி மற்றும் அப்த்தானவர்". நீ என்னை சந்திக்க விரும்பினால் எனென்றால் நீ ஒரு எழுத்தாளர். இளமையான காதல் உணர்ச்சியோடு எழுதுவார். நீ பார்ப்பது ஒரு மர்மமான நபர் இந்த இரவில் துப்பாக்கி சத்தம் மதுவில் போதை அதெல்லாமல் இல்லாமல் நீ இந்த மாலை வேளையில் பிரெஞ்சு இசை அறையில் சோகமாக கழுத்தாய் ஒரு குண்டான சிரத்தையில்லாத மனிதருடன் அவரிடம் எந்தவிதமான செய்தியும் இல்லை. எந்த கருவிழி அழகியும் புதிய செய்தி கொண்டுவரவில்லை. எப்போதும் போல் வழக்கமான தொலைபேசி செய்தி மட்டுமே அவருடைய அறையில் சந்திக்க. உங்களுக்கு இது சலிப்பாக உள்ளதா குண்டான மனிதர் தனக்குள்ளே நகைத்துக்கொண்டு தனது அறையின் கதவைத் திறந்தார். ஒருபற்மாக நின்று கொண்டு தனது விரக்தியடைந்த விருந்தாளியை உள்ளே நுழைய விட்டார். நீங்கள் மயக்கத்திலிருக்கிறீர்கள். ஆசுபெல் அவரிடம் சொன்னார் ஆனால் புத்துணர்வு அடையுங்கள் எனது இளமையான நண்பனே இப்போது நீங்கள் ஒரு காகித்தை பாருங்கள் மிக முக்கியமான காகிதம் இதற்காக பல ஆண்கள் பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை பலியாக்கியுள்ளனர் என்னருகில் வாருங்கள். விரைவில் ஒருநாள் இந்த காகிதம் வரலாற்றை நிச்சயம் பாதிக்கும். இந்த நிலையில் நாடகம் ஏதும் இல்லை. பேசிக் கொண்டே ஆசுபெல் கதவை மூடினார் அவரின் பின்னீடின் விளக்கை போட்டார். வெளிச்சம் வந்தவுடன் பெளவர் தன் வாழ்நாளில் முதன்முதலாக அதிகாரப்பூர்வமான அதிர்ச்சியை அந்தநாளில்</p>

	சந்தித்தான். அறையில் பாதியை மறித்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய தானியங்கி துப்பாக்கியை கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு மனிதன் நின்றிருந்தான்.
Ausable blinked a few times, "Max," he wheezed, "you gave me quite a start. I thought you were in Berlin. What are you doing here in my room?" Max was slender, a little less than tall, with features that suggested slightly the crafty, pointed countenance of a fox. There was about him – aside from the gun – nothing especially menacing. "The report," he murmured. "The report that is being brought to you tonight concerning some new missiles. I thought I would take it from you. I will be safer in my hands than in yours."	ஆசுபெல் சில நிமிடங்கள் விழித்தார். மேக்ஸ் என இரைந்தார் நீ எனக்கு மிகச்சிறந்த துவக்கத்தை அளித்துள்ளாய் நீ பெல்லினில் இருக்கிறாய் என நினைத்தேன். நீ இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் எனது அறையில் ஆமக்ஸ் என்பவன் மெல்லியதாக மிக உயர்த்திற்கு சென்று குள்ளமாக அவனுடைய அம்சங்கள் சுற்று பரிந்துரைப்ப தென்றால் வஞ்சகமுள்ள கூரான ஏறக்குறைய நரியின் முகம் போலிருந்தது. இதுதான் அவனைப்பற்றியவை துப்பாக்கியை ஒதுக்கிவிட்டு வேறென்றும் சிறப்பாக மிரட்டும் படி இல்லை அறிக்கை அவன் முனகினான். அந்த அறிக்கை ஒரு சில புதிய ஏவுகணைகள் இன்று இரவு கொண்டுவருவது பற்றியது. நான் நினைக்கிறேன் நான் உண்ணிடமிருந்து என்று அது எனது கைகளில் பத்திரமாக இருக்கும் உனது கைகளை விட.
Ausable moved to an armchair and sat down heavily. "I'm going to raise the devil with the management this time, and you can bet on it," he said grimly. "This is the second time in a month that somebody has got into my room through that nuisance of a balcony!" Fowler's eyes went to the single window of the room. It was an ordinary window, against which the night was pressing blackly. "Balcony?" Max said, with a rising inflection.	ஆசுபெல் கைவைத்த நாற்காலிக்கு நகர்ந்து சென்று கனமாக அமர்ந்தார். நான் இந்த முறை நிருவாகத்திடம் பயங்கர பூத்ததை எழுப்ப போகிறோம். நீ முடியுமானால் அதன்மீது பந்தயம் கட்டு அவர் சொன்னார் கடுமையாக இது இந்த மாத்தின் 2வது முறை யாரென்று தெரியாதவர்கள் எனது அறைக்குள் அந்த பால்களி (மாடம்) வழியாக வருவது தொல்லையாக உள்ளது. பெளவின் கண்கள் அந்த அறையிலிருந்து ஏற்றை ஜன்னலுக்கு சென்றது. அது ஒரு சாதாரண ஜன்னல் எதிரிலிருந்து இரவின் கருமை உள்ளே விழுந்தது.
"No, a passkey. I did not know about the balcony. It might have saved me some trouble had I known." "It's not my balcony," Ausable said with extreme irritation. "It belongs to the next apartment." He glanced explanatorily at Fowler. "You see," he said, "this room used to be part of a large unit, and the next room-through that door there – used to be the living room. It had the balcony, which extends under my window now. You can get onto it from the empty room two doors down – and somebody did, last month. The management promised to block it off. But they haven't." Max glanced at Fowler, who was standing stiffly not far from Ausable, and waved the gun with a commanding gesture.	"பால்கனி" மேக்ஸ் கேட்டான் தனது குரலில் ஏற்றத்துடன் இல்லை நான் கடவுலிசையை தாண்டி வந்தேன். எனக்கு பால்கனிபற்றி தெரியாது. பால்கனி என்னை சில சந்தர்ப்பங்களில் கஸ்டத்திலிருந்து காப்பாற்பிருக்கிறது எனக்குத் தெரிந்து அது எனது பால்கனியில் என்று ஆசுபெல் கூறினார். மிக உச்சப்பட்ச ஆத்திரத்தில் அது அடுத்த குடியிருப்பு கட்டிடத்திற்குரியது அவர் பெளவரை விளக்கமளிக்கும் வகையில் பார்த்தார். இங்கே பார் அவர் சொன்னார் இந்த அறை மிக நீண்ட அறையை பாதியாக பிரித்திருக்கிறியது. அடுத்த அறையின் வழியாக வரவேற்பு அறை உள்ளது. அதற்கு பால்கனி உள்ளது. அது எனது ஜன்னல் வரை நீண்டுள்ளது இப்போது நீ அதன் வழியாக இந்த பெற்று அறைக்கு வரலாம். இரண்டு கதவுகள் கீழே உள்ளன. போன்மாதம் இதே போல்தான் செய்தார்கள் நிர்வாகம் இதை தடுத்துதருவதாக சொன்னார்கள். ஆனால் செய்யவில்லை மேக்ஸ் பெளவரை பார்த்தான் அவன் நேராக நின்றிருந்தான் ஆசுபெல்லிடமிருந்து மிக தொலைவில் இல்லை துப்பாக்கியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அதிகார தோரணையில்.
"Please sit down," he said. "We have to wait half an	தயவு செய்து அமருங்கள் அவர் சொன்னார். நாம்

hour, I think." "Thirty-one minutes," Ausable said moodily. "The appointment was for twelve-thirty. I wish I knew how you learned about the report, Max." The little spy smiled evilly. "And we wish we knew how your people got the report. But no harm has been done. I will get it back tonight. What is that? Who is at the door?" Fowler jumped at the sudden knocking at the door. Ausable just smiled. "That will be the police," he said. "I thought that such an important paper as the one we are waiting for should have a little extra protection. I told them to check on me to make sure everything was all right." Max bit his lip nervously. The knocking was repeated. "What will you do now, Max?" Ausable asked. "If I do not answer the door, they will enter anyway. The door is unlocked. And they will not hesitate to shoot." Max's face was black with anger as he backed swiftly towards the window. He swung a leg over the sill. "Send them away!" he warned. "I will wait on the balcony. Send them away or I'll shoot and take my chances!" The knocking at the door became louder and a voice was raised.

Keeping his body twisted so that his gun still covered the fat man and his guest, the man at the window grasped the frame with his free hand to support himself. Then he swung his other leg up and over the window-sill. The doorknob turned. Swiftly Max pushed with his left hand to free himself from the sill and drop to the balcony. And then, as he dropped, he screamed once, shrilly. The door opened and a waiter stood there with a tray, a bottle and two glasses.

"Here is the drink you ordered when you returned," he said, and set the tray on the table, deftly uncorked the

அரைமணிநேரம் காத்திருக்க வேண்டுமென நினைக்கிறேன். 31 நிமிடங்கள் ஆசுபெல் சொன்னார் பந்தமாக. நமக்கு நியமன நேரம் 12.30 மேக்ஸ் எனக்கு தெரிய வேண்டும் உனக்கு அறிக்கை பற்றி எப்படி தெரியும் அந்த சிறிய உளவாளி சிரித்தான் குரோதமாக நாங்கள் விரும்புகிறோம் உங்கள் மக்கள் எப்படி அறிக்கையை பெற்றார்கள் யாருக்கும் நீங்கில்லாமல் அதை இன்று இரவுக்குள் நான் கிரும்ப எடுத்து செல்ல வேண்டும். யாரதது கருவருகில் என்ன அது பொலர் குதித்து எழுந்தார் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டவுடன் ஆசுபெல் சிரித்தார். அது காவலாளியாக இருக்கும் "அவர் சொன்னார்" நான் நினைக்கிறேன் இது ஒரு முக்கியமான காகிதம் எனவே சிறிது அதிகமான பாதுகாப்பு கேட்டு

காத்திருந்தோம். நான் அவர்களிடம் சொல்லியிருந்தேன் அவ்வப்போது சரிப்பத்துக் கொள்ளுங்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதாவென்று. மேக்ஸ் தனது உதட்டை கடித்தான் நடுக்கமாக மறுபடியும் கதவு தட்டப்பட்டது மேக்ஸ் இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய் ஆசுபெல் கேட்டார் நான் கதவுக்கு பதில் சொல்லவில்லையென்றால் எப்படியும் அவர்கள் உள்ளே வந்து விடுவார்கள். கதவு பூட்டப்படவில்லை அவர்கள் சுட தயங்கமாட்டார்கள். மேக்ஸின் முகம் கறுத்தது கோபத்தில் அவன் உடனே ஜன்னலை நோக்கி பின்பற்றாக திடீரென்று சென்றாள் தனது காலை வெளிப்பறும் ஜன்னல் சாளரத்தில் தெபங்கவிட்டான் "அவர்களை அனுப்பு" அவன் எச்சரித்தான். நான் பால்களியில் காத்திருக்கிறேன் அவர்களை அனுப்பு அல்லது நான் உன்னை கூட்டு எனக்கு தேவையானதை எடுத்துக்கொள்வேன். கதவு தட்டும் சத்தம் பலமாக கேட்டது மேலும் சத்தம் அதிகரித்தது.

தனது உடம்பை வளைத்துதிருந்தான் எனவே துப்பாக்கி இன்னமும் குண்டான மனிதன் மேலும் அவரின் விருந்தாளி மேலும் இருந்தது. ஜன்னல் அருகில் இருந்த மனிதன் சட்டத்தை பிடித்து இருந்தான் தனது வெற்று இன்னொரு கையில் தனக்கு பாதுகாப்பிற்காக தனது அடுத்த காலை எடுத்த தொங்கவிட்டான் ஜன்னல் சாளரத்தில் கதவின் பூட்டு திறந்தது. உடனடியாக மேக்ஸ் தள்ளினான் தன இடது கையால் சாளரத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்பொண்டு பால்களியில் விழ அப்பு அவன் விழுந்த போது அலறும் சத்தம் கேட்டது பயங்கரமாக கதவு திறந்து உணவு பரிமாறுபவர் நின்றிருந்தார் ஒரு தட்டுடன் ஒரு பாட்டிலுடனும் இரண்டு டம்பர்களுடனும் நீங்கள் திரும்ப வந்ததும் கொண்டுவரச் சொன்ன பானம் கொண்டு வந்துள்ளேன் என்றார் அவர்

மேலும் தட்டு, டம்பளர்களை மேசை மேல் அடுக்கினார். திறமையாக பாட்டில்கள் மூடியைத் திறந்து வைத்து விட்டு

bottle, and left the room. White-faced, Fowler stared after him. "But..." he stammered, "the police..." "There were no police." Ausable sighed. "Only Henry, whom I was expecting," "But won't that man out on the balcony...?" Fowler began. "No," said Ausable, "he won't return. You see, my young friend, there is no balcony.

அறையை விட்டு சென்றார். வெளிநிய முகத்துடன் பெளவர் அவருக்கு பின்னால் பார்த்தார். ஆனால் அவர் உறைந்திருந்தார் காவலர். காவலாஸ இல்லையே ஆசபெல் பெருமுக்கவிட்டார். ஹெண்றி மட்டுமே நான் எதிர்பார்த்தது. ஆனால் அந்த மனிதன் பால்கனியில் இருக்கமாட்டான்? பெளவர் ஆரம்பித்தார். இல்லை". ஆசபெல் சொன்னார். "அவன் திரும்பமாட்டான்" இங்கே பார் எனது இளநண்பனே "அங்கே பால்கனி இல்லை".

GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
Musty	Having a hissing sound while breathing	Esplonage	The practice of spying to obtain information
Sloppy	Careless and unsystematic	Prosaic	Ordinary, usual
Inflection	Modulation,in tonation	Sill	A slab of wood or stone at the foot of a window opening or doorway.
Deftly	Skillfully		

TEXTUAL EXERCISES

1. Answer in a sentence or two the following questions.

a) Mention two features of Ausable that were uncharacteristic of a detective.

Ausable was very fat and his accent was mixed with American accent.

b) What was Ausable waiting for?

Ausable was waiting for a document.

c) Who was the Midnight Visitor? What was the purpose of his visit?

Max, another spy was the Midnight Visitor. He came to get the document from Ausable.

d) How had Max actually entered the room?

Max actually had entered the room with the master key.

e) Did Max's presence alarm Ausable?

Max's presence alarmed Ausable but he did not reveal it on his face.

f) How did Ausable describe the balcony and the manner in which one could get into his room, through it?

Ausable described that there was a balcony closer to his room and it was placed in such a way that one could enter his room through it. He said that he had already had break-ins through the balcony and he had complained to the management.

g) Where did Max try to hide himself?

Max tried to hide himself in the balcony.

h) Who was Henry? Why had he visited Ausable's room?

Henry was the waiter and he came to Ausable's room to give the drinks he had ordered.

i) What happened to Max finally?

Max fell down and died.

2. Answer the following questions in about three to four sentences each.

a. Who was Fowler? Why did he meet Ausable?

Fowler was a young writer. He met Ausable to get some ideas about the report on the missile.

b. Why was Fowler initially disillusioned with Ausable?

Ausable did not suit any description of a spy. He was very fat and he had a mixed accent with American accent. His room was on the 6th floor. His behaviour was not like that of a spy. So he was initially disillusioned.

c. Fowler was thrilled when he entered Ausable's room. Why?

Fowler was thrilled when he entered Ausable's room because he saw a man standing inside the room with a pistol in his hand. He threatened Fowler and Ausable with the automatic gun. He waved the gun at them and asked them to sit down.

d. How, according to Ausable, had Max entered the room?

According to Ausable, Max had entered the room from the balcony. He said that there was a balcony which belonged to the next apartment but it was closer to his window. One could easily come to his room through the window.

e. How did the three men react to the knocking at the door?

Fowler jumped at the sudden knocking at the door thinking that there must be some danger. Ausable just smiled and said that it must be the police that had arrived. He had arranged them to protect the document. Max bit his lip nervously and was black with anger.

f. Was Ausable really waiting for the police? Give reasons.

No, Ausable was not waiting for the police. He thought of a plan to escape from Max. He prepared the ground for Max to believe that there was a balcony which could be reached through the window from his room. So when he heard the knock at the door, he acted as if he was waiting for the police. Hearing that, Max went out through the window and fell down.

PARAGRAPH QUESTIONS

3. Answer in a paragraph of about 150 words the following questions.

a. How did Ausable outwit Max? (PTA 2, 4)

Ausable was a spy but he did not look so. Max was another spy who looked like a spy in every aspect. When Ausable entered his room with Fowler, he was little alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. He threatened Ausable to hand over the documents to him as soon as they arrived at his room later that night. Playing rather composed Ausable sat down and complained about the balcony window that he thought Max used to break into his room. Max claimed that he used the master key to get inside. Ausable reiterated that he had complained to the management about the balcony window several times and had had previous break-ins. Suddenly there was a loud knocking at the door. Ausable said that it must be the police that he had arranged to safe keep the documents. Max believed it and got desperate. He asked Ausable to turn them away while he hid in the balcony. As soon as Max leaped outside the window, he yelled out of horror as he crashed to the road below. There was no balcony at all and no police man was there. It was the waiter who had knocked at the door.

b. Describe the significance of the balcony.

When Ausable entered his room with Fowler, he was little alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. He threatened Ausable to hand over the documents to him as soon as they

arrived at his room later that night. Playing rather composed, Ausable sat down and complained about the balcony window that he thought Max used to break into his room. Max claimed that he used the master key to get inside. Ausable reiterated that he had complained to the management about the balcony window several times and had previous break-ins. Suddenly there was a loud knocking at the door. Ausable said that it must be the police that he had arranged to safe keep the documents. Max believed it and got desperate. He asked Ausable to turn them away while he hid in the balcony. As soon as Max leaped outside the window, he yelled out of horror as he crashed to the road below. There was no balcony at all and no police man was there. It was the waiter who had knocked at the door. The balcony story was cooked up by Ausable to escape from Max.

c. Ausable planned to get rid of Max the very moment he noticed him. Explain with supporting evidence from the story.

Ausable was a spy but he did not look so. Max was another spy who looked like a spy in every aspect. When Ausable entered his room with Fowler, he was alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. He threatened Ausable to hand over the documents to him, as soon as they arrived at his room later that night. Ausable was very clever the way a detective should be. He hit upon the plan to get rid of Max from the very beginning which is evident from the story of the imaginary balcony. He knew the waiter would come to deliver his drinks. He planned carefully to create an imaginary policeman, which would have compelled Max to jump on the nonexistent balcony.

d. Sketch the character of Ausable.

Ausable was a spy. Fowler a young writer came to visit Ausable. Ausable did not look like a spy. He was very fat and he talked with American mixed accent. He was different from other spies who would walk around at night with pistols. But he was very intelligent. When Ausable entered his room with Fowler, he was alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. He threatened Ausable to hand over the documents to him as soon as they arrived at his room later that night.

In order to escape from Max, Ausable created a detailed description of how his office was part of a bigger apartment and how the next room had direct connection with the balcony. His statement that somebody else also broke into his office through that balcony made it a convincing story. As soon as Max leaped outside the window, he yelled out of horror as he crashed to the road below. There was no balcony at all and no police man was there. It was the waiter who had knocked at the door. So it is very clear that Ausable was an intelligent spy.

e. Do you think physical appearance matters most for a secret agent? Answer giving reasons in the context of the story 'The Midnight Visitor.'

Ausable was a spy but he did not look so. He was smart and shrewd. Max was another spy who looked like a spy in every aspect. When Ausable entered his room with Fowler, he was little alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. He threatened Ausable to hand over the documents to him as soon as they arrived at his room later that night. Playing rather composed, Ausable sat down and complained about the balcony window that he thought Max used to break into his room. Ausable reiterated that he had complained to the management about the balcony window several times and had previous break-ins. Suddenly there was a loud knocking at the door. Ausable said that it must be the police that he had arranged to safe keep the documents. Max believed it and got anxious. He asked Ausable to turn them away while he hid in the balcony. As soon as Max leapt outside the window, he yelled out of horror as he

crashed to the road below. There was no balcony at all and no police man was there. It was the waiter who had knocked at the door. Max's appearance as a real spy did not help him. So physical appearance does not matter for a secret agent.

f. The unexpected presence of a criminal wielding a gun triggers different reactions in the two men who entered the room. In this light, discuss the appropriacy of the title.

The story revolves around three characters, two rival spies named Ausable and Max and one mystery writer Fowler. Ausable is a chubby, lethargic, and clumsy man while Max is slender and rugged. The story is a short but intriguing insight into the life of a spy which may not be as glamorous as in the movies but still full of danger and suspense. Ausable meets Fowler, a writer fascinated by spies and secrets. Ausable is expecting a sensitive document to arrive that night and so asks Fowler to follow him through the night. When Ausable enters his room with Fowler, he is little alarmed to see Max inside his room with an automatic pistol in his hand. Fowler is thrilled at the sight of the man. Max threatens Ausable to hand over the documents to him as soon as they arrive at his room later that night. Though Ausable is little alarmed, he plays rather composed to sit down. All the incidents happen after the midnight visitor's visit to Ausable's room. The story of the balcony and the police is essential because of the presence of the midnight visitor.

HIGH LEVEL PARAGRAPH

TOPIC	: The Midnight visitor
Author	: Robert Arthur
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

CHARACTERS :

Ausable - A secret agent

Max - a criminal

Fowler - a writer

Ausable, a secret agent expects to get an important paper. Max, an introducer, came into the room. He entered with the intention of getting the paper from Ausable. A quite normal Ausable plays a trick upon Max and killed him without any weapon.

Fowler, a young writer attracted with the world of secret agents. He has an appointment with Ausable through phone. He thinks that Ausable will stay in a luxurious five star hotel. But he stays in an ordinary hotel in Paris. Ausable turns out to be an obese man with little charm. A short funny man follows Ausable to his room. He switches on the light and at once he saw a stranger pointing a pistol at him. Ausable gets irritated to see Max. Max seriously responds Ausable that he has come to take away the report of missile. The clever Ausable whispers that he remonstrates the hotel manager for the unauthorized entry. He expresses his disgust with the manager for not having closed, that way for entry despite his assurances to plug it. Max is amazed to hear that there is a balcony that he could have used to make his way in. Instead

he used a key word which was the most difficult. Max hears everything very keenly. Fowler still stands terrified aside. Max makes Ausable sit down. Presence of mind is very much important, since it helps us escape the difficult situations.

Max thinks that Ausable has sent a word to the police, since he heard a knock at the door. So he plans to escape immediately. He uses the balcony escape. He prepares to jump down to the balcony that he thinks it is there below. In the meantime, the waiter Henry comes in and puts bottle of wine on the table. Fowler is totally puzzled. He is also surprised by the entry of the waiter, but he expects police. Fowler worries that Max will return and create trouble. He calmly assures him that Max won't return, because there is no balcony. Max has jumped to death.

AVERAGE PARAGRAPH

TOPIC	: The Midnight visitor
Author	: Robert Arthur
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

Fowler is a young writer. Being curious to know about secret agent, he has decided to meet Ausable-a secret agent. He is amazed to see Ausable because Ausable is so fat that he can't be a secret agent. Ausable tells him that he was guilty to get an important paper for which many men have risked their lives. When both of them reach Ausable's room, Fowler is scared to see the man standing in the room. Max is tall and thin. He holds an automatic pistol in his hand. He entered the room to take the report on missile. Sensing the danger, Ausable fabricated a story about the non-existent balcony. Max believed that it was true. Ausable complained that it was because of the balcony that somebody had entered his room for the second time. They heard a knocking of the door after some time. Ausable again befooled Max by saying that it was the police. They wanted to provide him protection. Max wanted to escape from the police. He jumps to his death into that non-existent balcony.

SLOW LEARNERS

TOPIC	: The Midnight visitor
Author	: Robert Arthur
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

- Ausable was a secret agent.
- He was very fat.
- He stayed on the top floor of a French hotel.
- He and a writer called Fowler went to his room. There they found a spy called Max.
- Max told them that he had come to his room to take a report of a missile.
- Ausable told Max that he would complain to the Manager of the hotel to close the balcony immediately.
- At that time, a knock was heard at the door.
- Max got nervous.
- He wanted to escape from the police through the non-existent balcony.
- He jumped through the window.
- Thus Ausable got rid of Max.

4. Look at the following expressions used in the story. Match them with their meanings.

let down	– to complain or scold
chuckled to himself	– try one's luck/ take a risk
take cheer	– become enraged
raise the devil	– disappointed
black with anger	– laughed softly to himself
take chances	– to be encouraged

Answers :

let down	– disappointed
chuckled to himself	– laughed softly to himself
take cheer	– to be encouraged
raise the devil	– to complain or scold
black with anger	– become enraged
take chances	– try one's luck / take a risk

5. Based on your understanding of the story, complete the Graphs Organiser suitably

Title : The Midnight Visitor Author : Robert Arthur

In Ausable's room on the 6th floor Ausable, a spy out-wits Max, another spy.

Setting

Max leaps through the window to reach the non-existing balcony and dies.

Climax

Ausable – spy
Max – spy
Fowler – writer
Characters
Plot

6. Given below are pictures of fictitious detective characters in English & Tamil short stories. Match them with the authors who created them.

Shankar Lal

Author : Tamizhvanan
Sherlock Holmes & Dr. Watson
Author : Sir Arthur Conan Doyle
Ganesh, Vasanth
Author : Sujatha Sambu
Author : Devan Hercule Poirot
Author : Agatha Christie

SUPPLEMENTARY

ALL SUMMER IN A DAY

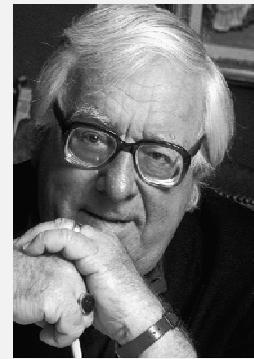
Ray Douglas Bradbury

Unit 5

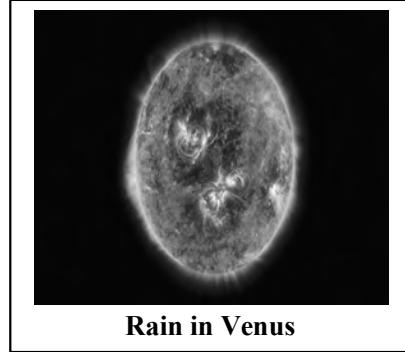
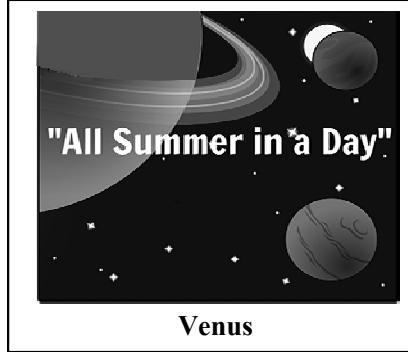
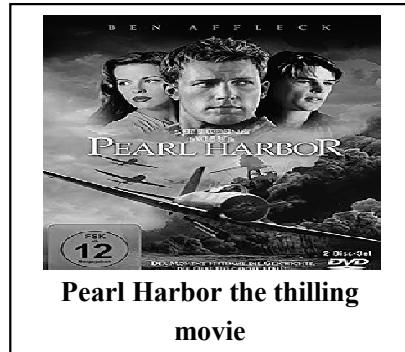
About the author

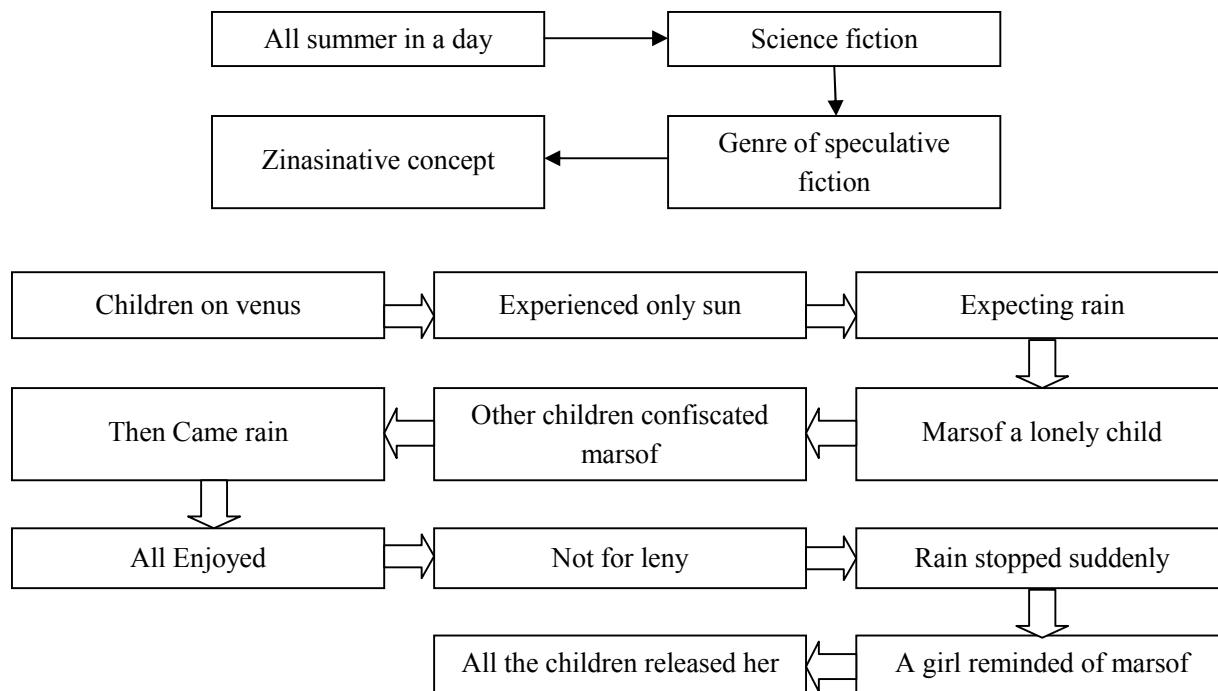
Ray Douglas Bradbury (August 22, 1920–June 5, 2012) was an American author and screenwriter. He worked in a variety of genres, including fantasy, science fiction, horror, and fiction. Widely regarded as the most important figure in the development of science fiction as a literary genre, Ray Bradbury's works evoke the themes of racism, censorship, technology, nuclear war, humanistic values and the importance of imagination. Ray Bradbury is well-known for his incredibly descriptive style. He employs figurative language (mostly similes, metaphors, and personification) throughout the novel and enriches his story with symbolism. On April 16, 2007, Bradbury received a special citation from the Pulitzer Prize jury "for his distinguished, prolific, and deeply influential career as an unmatched author of science fiction and fantasy". Bradbury also wrote and consulted on screenplays and television scripts, including *Moby Dick* and *It Came from Outer Space*. Many of his works were adapted to comic book, television, and film formats.

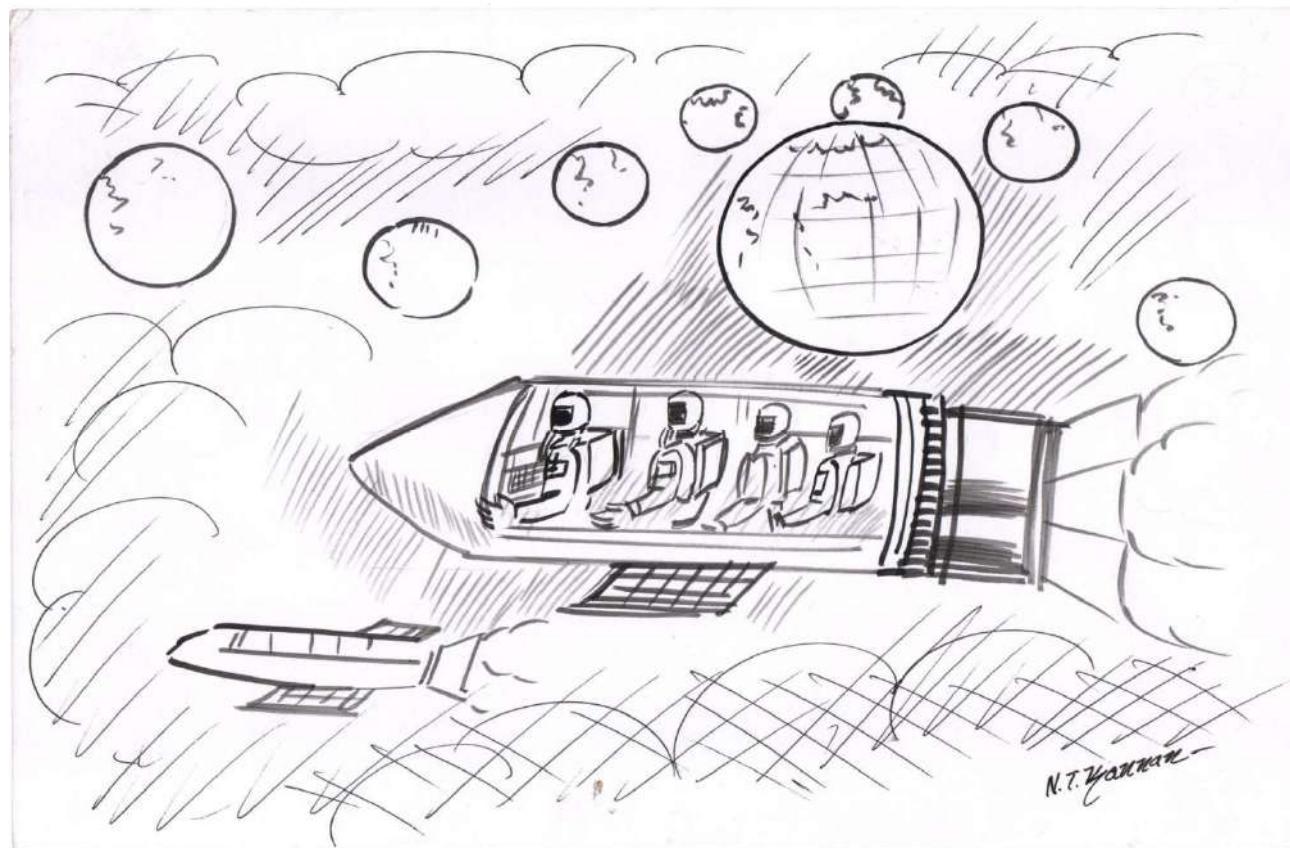
Pictures related to the Text

MIND MAP

Pictorial Description

WARM UP

a) What makes the earth the one and only living planet?

The atmosphere and climate

b) Name a few things that make the earth a unique planet.

c) Do you enjoy watching movies? What type of movies do you like to watch? Here are the pictures of a few blockbuster movies.

plants

animals

water

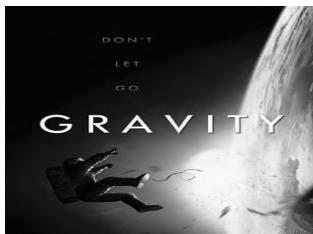
earth

climate

atmosphere

The ozone layer

Nature

Classify the movies based on the following categories: Historical/Comedy/ Horror/ Cartoon/ Science Fiction

Discuss : Gravity is a science fiction movie.

Which aspect of the movie is real science?

Which aspect of the movie is fictional?

Lion king – Cartoon Mr. Bean comedy

Gravity – science fiction

Pearl Harbor – Historical

STEPHENS KING IT – horror

SUMMARY

“All Summer in a Day” takes place on the planet Venus, a generation after the first colonists from Earth arrived there. Venus has a peculiar climate: every seven years, the sun comes out for just two hours. The rest of the time, it rains—all day, every day. The planet is covered with thick jungles and unruly weeds, perpetually caught in a cycle of growth and destruction. Humans live underground in a network of tunnels, eagerly awaiting the very brief summer.

When the story opens, a group of nine-year-old children are gathered excitedly by the window of their underground classroom. After seven long years, today is the day that scientists predict the sun will make its brief appearance; indeed, the rain seems to be slowing. One child, Margot, stands apart. Unlike most of the children, Margot lived on Earth until five years ago, so while they speculate about what the sun is like, Margot can actually remember quite well. Margot has not taken well to her new home on Venus: she is frail, quiet, and pale, as if “the rain had washed out the blue from her eyes and the red from her mouth and the yellow from her hair.” Lately, she has begun to panic at the touch of water.

As the two-hour summer approaches, the schoolchildren read and write short stories about the sun. Margot finds herself the object of teasing when William, a boy in her class, tries to antagonize her by claiming she didn’t write the poem she shared with the class. This is typical torment for Margot: the other children tend to tease her or avoid her, because they envy her childhood on Earth and the fact that her parents may even spend thousands of dollars to move her back there. To some extent, Margot seems to have brought this isolation upon herself, because she refuses to participate in games or songs unless they relate to the sun. For Margot, life on Venus is unbearable and the sun is important, and she makes no secret of these feelings.

On the day the sun is set to appear, these tensions are close to a boiling point. While their teacher is briefly out of the room, William pushes and taunts Margot, but she doesn’t respond, continuing to stare out the classroom window.

Angered, William tells Margot that the sun won't come out after all. She's unsure whether to believe him, but clearly alarmed. Soon, the other children join William in taunting Margot about the sun, the thing she most cares about. William leads the other children in grabbing Margot and pushing her into a closet. She struggles and cries, but they lock the door, smile at one another, and return to the classroom. They seem to forget about the incident immediately.

Just as the children return to the classroom, the rain slows even more and, finally, stops. They crowd eagerly by the classroom door. In the sudden roaring silence and stillness, the sun comes out, flooding the sky and jungle with radiant light. The jungle is revealed as a tumultuous tangle of "flesh-like weed," resembling a "nest of octopi" bleached a sickly ash grey by years of relative darkness.

The children rush outside and peel off their jackets, reveling in the warmth of the sun. It is far better than they even imagined it would be. They run, laugh, and yell, staring at the sun and trying to savor every joyful moment. But all too soon, a girl begins to wail—she has caught a single raindrop in her palm. Immediately sobered, the children walk and then run back to the underground classroom as the sky darkens and the torrential rain recommences. It seems somehow louder and more painful than before, and the seven year distance between the present and the next glimpse of sunshine seems incomprehensibly long.

Just as these somber feelings overtake the children, they suddenly remember Margot, still locked in the closet. They glance at each other, guilty and chastened. Slowly, against the backdrop of the terrible rain, they walk to the now-silent closet. They let Margot out.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்பாடம் தமிழ்
"Ready?" "Ready." "Now?" "Soon."	ரெடி? ரெடி. இப்பொழுது? சீக்கிரம்.
"Do the scientists really know? Will it happen today, will it?"	உண்மையில் அறிவியல் விஞ்ஞானிகளுக்கு தெரியுமா? இன்று அது நடக்கும் என்று. நடக்குமா?
The children pressed to each other like so many roses, so many weeds, intermixed, peering out for a look at the hidden sun.	குழந்தைகள் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக்கொண்டு நிறைய ரோஜப்பூக்களைப் போல், நிறைய களைகள் ஒன்றோடொன்று கலந்திருப்பது போல். ஒரே மாதிரி மறைந்துக் கொண்டிருக்கும். சூரியனை பார்த்தனர்.
It rained.	மழை பெய்தது
It had been raining for seven years; thousands upon thousands of days compounded and filled from one end to the other with rain, with the drum and gush of water, with the sweet crystal fall of showers and the concussion of storms so heavy that they were tidal waves come over the islands. A thousand forests had been crushed under the rain and grown up a thousand times to be crushed again. And this was the way life was forever on the planet Venus, and this was the schoolroom of the children of the rocket men and women who had come to the raining world to set up civilization and live out their lives.	ஏழு வருடங்களுக்கு மழை பெய்யும், ஆயிரம் மேலும் ஆயிரம் நாட்களுக்கு ஒரு முணையிலிருந்து அடுத்தமுனை வரை எல்லா இடமும் நிறைந்திருந்தது மழைந்தால். பெரிய ஓசையும், தண்ணீர் பீறிடுதலும், பளிங்கு போல் இனிமையான தூறுகள் விழுதலும், அதிர்ச்சியளிக்கும் புயலும், மிகப்பெரிய கடல் அலைகளும் தீவுக்கூட்டத்தைக் கடந்து வீசுகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான காடுகள் மழைந்தால் அமுக்கப்படுகின்றன. அமுக்கப் பட்டதைப் போல் ஆயிரம் மடங்கு மீண்டும் புதிதாக தோன்றுகின்றன. இதுதான் வீணஸ் கிரகத்தின் வாழ்க்கை முறை எப்போதும் இதுதான் பள்ளியறை மீண்டும் ஏவுகணை மூலம் இந்த மழைபொழுயும் உலகத்திற்கு வந்து ஒரு நாகரிகத்தை ஏற்படுத்தி தங்கள் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.
"It's stopping, it's stopping!"	அது நின்றுவிட்டது அது நின்றுவிட்டது
"Yes, yes!"	ஆம்! ஆம்!
Margot stood apart from them, from these children	மார்கெட்ட், அவர்களைவிட்டு தனித்து நின்றாள். அந்தக்

who could ever remember a time when there wasn't rain and rain and rain. They were all nine years old, and if there had been a day, seven years ago, when the sun came out for an hour and showed its face to the stunned world, they could not recall. Sometimes, at night, she heard them stir, in remembrance, and she knew they were dreaming and remembering gold or a yellow crayon or a coin large enough to buy the world with. She knew they thought they remembered a warmth, like a blushing in the face, in the body, in the arms and legs and trembling hands. But then they always awoke to the tatting drum, the endless shaking down of clear bead necklaces upon the roof, the walk, the gardens, the forests, and their dreams were gone.

குழந்தைகள் அவர்களுக்கு அந்த நேரம் ஞாபகமிருக்கும் எப்போது மழை பெய்யாது! மேலும் மழை மேலும் மழை பெய்யும் என்று. அவர்கள் எல்லோரும் 9 வயது குழந்தைகள். ஏழு வருடங்களுக்கு முன்னாள் ஒரு நாள்

குரியன் வெளியே வந்தது. ஒரு மணி நேரம் தனது முகத்தைக் காட்டியது. உலகத்தின் முன்னால் அவர்களால் அதை நினைவு கூற முடியவில்லை. சில நேரங்கள் இரவில் அவருக்கு கேட்கும் பரபரப்பான சத்தம் ஞாபகத்திலிருந்து அவருக்கு தெரியும். அவர்கள் கணவு கண்டு கொண்டு, தங்க நினைவுகளோடு, அல்லது மஞ்சள் நிற கலர் பென்சில் அல்லது காசு தனது உலகம் முழுவதையும் இதன் மூலம் வாங்க முடியுளவு அவருக்கு தெரியும் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்! அவர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. கதகதப்பாக முகம் முழுவதும் வெட்கத்தோடும் உடல் முழுவதும் கைகளும் கால்களும் நடுங்கும் கைகளுடன் மேலும் அவர்கள் எப்போதும் எழுந்திருந்தனர்! முரசைக் குஞ்சத்தால் தட்டுவது போல் முடிவில்லாமல் நடுங்கும் கைகளினால் பாசிமணிகளை, கழுத்துமணிகளை உருட்டினர். சூரையின் மீது நடந்து கொண்டு தோட்டத்தில், காட்டில், கணவுகளில் எல்லாமே சென்றுவிட்டது.

All day yesterday they had read in the class about the sun. About how like a lemon it was, and how hot. And they had written small stories or essays or poems about it: I think the sun is a flower, That blooms for just one hour. That was Margot's poem, read in a quiet voice in the still classroom while the rain was falling outside.

நேற்று முழுவதும் வகுப்பறையில் குரியனைப் பற்றி வாசித்தார்கள். அது எப்படி எவுமிச்சம்பழும் போல் இருக்கும் என்று எவ்வளவு வெப்பமானது என்று. மேலும் அவர்கள் எழுதினார் சிறுகதைகள் அல்லது பாட்டுக்கள். அல்லது கட்டுரைகள். குரியனைப் பற்றி. நான் நினைக்கிறேன். குரியன் ஒரு பூ அது ஒரு மணி நேரம் மட்டுமே புத்திருக்கும். அது மார்க்கெட்டின் பாடல் மெல்லிய சத்தத்தில் வகுப்பறையில் வாசித்தாள். வெளியில் மழை இன்னும் பெய்து கொண்டிருந்தது.

"Aw, you didn't write that!" protested one of the boys.

எய் நீ அதை எழுதவில்லை வகுப்பில் ஒரு மாணவன் எதிர்த்தான்.

"I did," said Margot. "I did."

நான் எழுதினேன். மார்க்கிரெட் சொன்னாள். நான் எழுதினேன்.

"William!" said the teacher.

வில்லியம் ஆசிரியர் சொன்னார்.

But that was yesterday. Now the rain was slackening, and the children were crushed in the great thick windows.

ஆனால் அது நேற்று. தற்போது மழை சற்று நிற்கப் போகிறது. குழந்தைகள் நொறுக்கப்படுகிறார்கள். அந்த பெரிய கெட்டியான ஜன்னலில்.

"Where's teacher?"

ஆசிரியர் எங்கே?

"She'll be back."

அவர் திரும்ப வந்துவிடுவார்.

"She'd better hurry, we'll miss it!"

அவர் சீக்கிரம் வந்தால் நல்லது. நாம் அவரைப் பிரிந்துவிட்டோம்.

They turned on themselves, like a feverish wheel, all tumbling spokes. Margot stood alone. She was a very frail girl who looked as if she had been lost in the rain for years and the rain had washed out the blue from her eyes and the red from her mouth and the yellow from her hair. She was an old photograph dusted from

அவர்கள் தாங்களாகவே திரும்பினார். சக்கரத்தைப் போல் அதிலுள்ள ஆரங்களைப்போல் உருண்டு விழுந்தனர். மார்க்கிரெட் தனியாக நின்றாள். அவள் மிகவும் பலவீணமான பெண் பல வருட மழையில் அனைத்தையும் இழந்தவள் போல் காணப்படுவாள். மழை அவருடைய கண்களில் இருந்த ஊதா கல்வை கழுவிச்சென்றதைப் போல்

an album, whitened away, and if she spoke at all her voice would be a ghost. Now she stood, separate, staring at the rain and the loud wet world beyond the huge glass.	இருந்தாள். அவள் இதழ்களிலிருந்த சிவப்பை தலைமுடியில் இருந்த மஞ்சள் நிறத்தை கழுவிச் சென்றிருந்தது. அவள் ஒரு பழைய புகைப்படத் தொழுப்பிலிருந்து தூசு தட்டப்பட்டது. வெளியிலிருந்து அவள் முழுவேகத்தில் பேசினால் பேய் போவிருக்கும் தற்போது அவள் நின்றிருந்தாள். தனியாக மழையை வெறித்து பார்த்துக்கொண்டு இந்த பரந்த ஈரமான உலகம் ஜனனலுக்கு வெளியே.
“What’re you looking at?” said William.	வில்லியம் கேட்டாள் என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?
Margot said nothing.	மார்கெட் சொன்னாள் ஓன்றுமில்லை.
“Speak when you’re spoken to.”	யாராவது பேசினால் பேசு.
He gave her a shove. But she did not move; rather she let herself be moved only by him and nothing else. They edged away from her, they would not look at her. She felt them go away. And this was because she would play no games with them in the echoing tunnels of the underground city. If they tagged her and ran, she stood blinking after them and did not follow. When the class sang songs about happiness and life and games her lips barely moved. Only when they sang about the sun and the summer did her lips move as she watched the drenched windows. And then, of course, the biggest crime of all was that she had come here only five years ago from Earth, and she remembered the sun and the way the sun was and the sky was when she was four in Ohio. And they, they had been on Venus all their lives, and they had been only two years old when last the sun came out and had long since forgotten the color and heat of it and the way it really was.	அவன் அவளை தள்ளினான். ஆனால் அவன் நகரவில்லை. அவளாக நகர்ந்தாலொழிய யாராலும் அவளை அசைக்க முடியாது. அவளை அந்த இடத்தின் மூலைக்குத் தள்ளினார்கள். அவர்கள் அவளைப் பார்க்கவில்லை. அவன் அவர்களைப் போகச் சொன்னாள். ஏனென்றால், அவன் அவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவதில்லை. எதிரொலிக்கும் நகரத்திற்கு அடியில் உள்ள பாதாள பாதையில் அவளாக ஒடிவிடுவாள். அவன் கண்களை மலங்க மலங்க விழித்துக்கொண்டு அவன் நிற்பாள். அவர்களை அவன் பின்தொடர்மாட்டாள். வகுப்பறையில் எல்லோரும் சந்தோசமாக பாட்டுப் பாடினால் வாழ்க்கையைப் பற்றியும், விளையாட்டைப் பற்றியும் அவன் உதடுகள் வெறுமையாக அசையும். எப்போதாவது சூரியனைப் பற்றியும். கோடைகாலம் பற்றியும் பாடினாள், அவன் உதடுகள் பாடும். கண்கள் நடனங்து ஜன்னலை நோக்கி நகர்ந்து கவனிக்கும், மிகப்பெரிய குற்றம் என்னவென்றால் அவன் இங்கு வந்தாள். ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மட்டுமே யூமியிலிருந்து அவன் சூரியனை நினைப்பாள். வானம் எப்படி இருக்கும். சூரியன் எப்படி இருக்கும் என்று அப்போது அவன் ஒகியோவில் நான்கு வயது. அதன்பின் அவர்கள் வீணஸ்ற்கு வாழ வந்துவிட்டார்கள். இங்கே சூரியன் வந்து இரண்டாண்டுகள் ஆகியிலிருந்தது. அதனால் அவர்கள் சூரியனின் கலர், வெப்பம் உண்மையில் அது எப்படி இருக்கும் வள மறந்துவிட்டார்கள்
But Margot remembered.	ஆனால் மார்க்ரெட்க்கு நினைவிடுந்தது
“It’s like a penny,” she said once, eyes closed.	அது ஒரு காசு (பெண்ணி) போன்றது. அவன் ஒரு முறை சொன்னாள். கண்கள் மூடியிலிருந்தன.
“No it’s not!” the children cried.	இல்லை அப்படி இல்லை. குழந்தைகள் கத்தினா.
“It’s like a fire,” she said, “in the stove.”	அது ஒரு நெருப்பு போன்றது. அடுப்பின் மேல் உள்ளது போன்றது என்று சொன்னாள்.
“You’re lying, you don’t remember !” cried the children.	நீ பொய் சொல்கிறாய் உனக்கு ஞாபகமில்லை குழந்தைகள் கத்தினா.
But she remembered and stood quietly apart from all of them and watched the patterning windows. And once, a month ago, she had refused to shower in the school shower rooms, had clutched her hands to her	அவன் அனைத்தையும் நினைவு கூர்ந்தாள்! தனித்து அமைதியாக இருந்தாள். எல்லோரையும் விட்டு தனியாக இருந்தாள். கவனித்தாள். ஜன்னலின் அமைப்பை. ஒரு மாதம் முன்னாள் அவன் மேல் மழைபொழிய மறுத்தாள்.

<p>ears and over her head, screaming the water mustn't touch her head. So after that, dimly, dimly, she sensed it, she was different and they knew her difference and kept away. There was talk that her father and mother were taking her back to Earth next year; it seemed vital to her that they do so, though it would mean the loss of thousands of dollars to her family. And so, the children hated her for all these reasons of big and little consequence. They hated her pale snow face, her waiting silence, her thinness, and her possible future.</p>	<p>பள்ளியில் குளியலறையில் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டாள். கைகளை,காதுகளை, தலையின் மேல். அதன்பின் குறைவாக,குறைவாக அவள் உணர்ந்தாள். அவள் வித்தியாசமானவள், அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவள் வித்தியாசமானவள் என்ற தள்ளி சென்ற வர்கள் ஒரு பேச்சு வந்துள்ளது அடுத்த வருடம் அவள் தாயும், தந்தையும் அடுத்த வருடம் அவளை பழிக்கு திரும்ப அழைத்துக் கொள்வதாக அது அவளுக்கு க்கியமானதாகப்பட்டது. அது அவர்கள் குடும்பத்துக்கு ஆயிரம் டாலர்கள் செலவாக இருந்த போதிலும் அதனால் அங்குள்ள குழந்தைகள் இது போன்ற காரணங்களால் அவளை அவளுடைய வெளிறிய சிறிய மற்றும் பெரிய போன்ற முகத்தை வெறுத்தனர். அவருடைய காத்திருக்கும் மௌனம், அவள் மெலிந்திருப்பது அவளுடைய சாதகமான எதிர்காலம்.</p>
<p>"Get away!" The boy gave her another push. "What're you waiting for?"</p>	<p>அந்த ஸபைன் மறுபடியும் அவளை தள்ளினான் "வெளியே போ? நீ எதற்காக காத்திருக்கிறாய்?</p>
<p>Then, for the first time, she turned and looked at him. And what she was waiting for was in her eyes.</p>	<p>மேலும் இது தான் முதல் தடவை அவள் திரும்பி அவளைப் பார்த்தாள். அவள் எதற்காக காத்திருக்கிறாள் என்பது அவள் கண்களில் தெரிந்தது.</p>
<p>"Well, don't wait around here!" cried the boy savagely. "You won't see nothing!"</p>	<p>நல்லது. இங்கே சுற்றி நீ காத்திருக்க வேண்டாம். அந்த ஸபைன் கத்தினாள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக நீ எதுவும் பார்க்க வேண்டாம்.</p>
<p>Her lips moved.</p>	<p>அவள் உதடுகள் நகர்ந்தன.</p>
<p>"Nothing?" he cried. "It was all a joke, wasn't it?" He turned to the other children.</p>	<p>ஒன்றுமில்லை அவன் கத்தினாள். இது நகைப்புக்குறியது இல்லையா? அவன் மற்றொரு குழந்தை பக்கம் திரும்பினான்.</p>
<p>"Nothing's happening today. Is it?"</p>	<p>இன்று எதுவும் நடக்கவில்லை இல்லையா?</p>
<p>They all blinked at him and then, understanding, laughed and shook their heads.</p>	<p>எல்லோரும் அவளிடம் கண் சிமிட்டினார்கள். அப்புறம் புரிந்துக் கொண்டார்கள். சிரித்துவிட்டு தலையாட்டினர்.</p>
<p>"Nothing, nothing!"</p>	<p>ஒன்றுமில்லை. ஒன்றுமில்லை.</p>
<p>"Oh, but," Margot whispered, her eyes helpless. "But this is the day, the scientists predict, they say, they know, the sun..."</p>	<p>ஓ. ஆனால் மார்க்கிரெட் முன்கினாள். அவன் கண்கள் உதவியற்றிருந்தன. ஆனால், இன்று தான் அந்த நாள் அறிவியலறிஞர்கள் கண்டுபிடித்த நாள்! அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு தெரியும் சூரியன்.</p>
<p>"All a joke!" said the boy, and seized her roughly. "Hey, everyone, let's put her in a closet before the teacher comes!"</p>	<p>எல்லாம் நகைச்சவை அவன் சொன்னான். அவளைப் பற்றி தள்ளினான் பயங்கரமாக. ஹே! எல்லோரும் வாருங்கள். அவளை ஒரு ஒதுக்கிடத்தில் வைப்போம். ஆசிரியர் வருவதற்குள்.</p>
<p>"No," said Margot, falling back.</p>	<p>இல்லை என்றாள் மார்க்கிரெட். பின்னால் விழுந்துவிட்டாள்.</p>
<p>They surged about her, caught her up and bore her, protesting, and then pleading, and then crying, back into a tunnel, a room, a closet, where they slammed and locked the door. They stood looking at the door and saw it tremble from her beating and throwing herself against it. They heard her muffled cries. Then, smiling, they turned and went out and back down the</p>	<p>அவர்கள் அவளை அலை போல பிடித்து இழுத்தனர். தள்ளினாள்; எதிர்த்தாள்; வாதாடினாள்; அப்புறம் அழுதாள். சுரங்கப்பாதையில் ஒரு அறை, ஒரு மறைவிடம் அதில் தள்ளி கதவை மூடினார். அவர்கள் கதவைப் பார்த்து நின்று பார்த்தனர். நடுக்கத்துடன் அவள் அதை அடித்தாள். அதை எதிர்த்து தூக்கிபோட்டாள். அவளுடைய அலறல் சத்தும் அவர்கள் கேட்டார்கள். பின் சிரித்தனர். அவர்கள் திரும்பி வெளியேறினார். சுரங்கப் பாதைக்கு திரும்பினார். அப்போது</p>

tunnel, just as the teacher arrived.	தான் ஆசிரியர் வந்தார்.
"Ready, children?" She glanced at her watch.	உண்மையாகவா குழந்தைகளே! அவருடைய கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.
"Yes!" said everyone. "Are we all here ?"	ஆம் எல்லோரும் சொன்னார்கள். எல்லோரும் நாம் இங்குள்ளோமா?
"Yes!"	ஆம்
The rain slacked still more.	இன்னும் மழை குறைந்தது
They crowded to the huge door.	எல்லோரும் பெரிய கதவருகில் கூடினர்
The rain stopped.	மழை நின்றது.
<p>It was as if, in the midst of a film concerning an avalanche, a tornado, a hurricane, a volcanic eruption, something had, first, gone wrong with the sound apparatus, thus muffling and finally cutting off all noise, all of the blasts and repercussions and thunders, and then, second, ripped the film from the projector and inserted in its place a beautiful tropical slide which did not move or had a tremor. The world ground to a standstill. The silence was so immense and unbelievable that you felt your ears had been stuffed or you had lost your hearing altogether. The children put their hands to their ears. They stood apart. The door slid back and the smell of the silent, waiting world came in to them.</p>	<p>இதில் படத்தில் வரும் பனிச்சரிவைப் போன்றது இடையில் குறாவளி, புயல், எரிமலை வெடிப்பு முதலில் ஏதோ ஒன்று தவறாக சென்றது கருவிகளின் பயங்கர சத்தம் கேட்டது. எல்லா ஒசையும் முடியுமன் கடைசியில் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரு ஒசை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வெடித்தது. இடையை போல் தாக்கியது. அடுத்த விநாடி படவீழ்த்தியிலிருந்து வரும் சிற்றலை போல் அந்த இடத்தில் அழகிய வெப்ப மண்டல காட்சி அது அசையாது நடுங்காது. இந்த உலகம் இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அந்த அமைதி பயங்கரமானது நம்புமுடியாமல் உங்கள் காதுகள் அடைக்கப்பட்டுள்ளது அல்லது உங்க கேட்புத்திறன் எல்லாம் போயிருக்கும். குழந்தைகள் தங்கள் கைகளை காதில் வைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் தனியே நின்றிருந்தனர். கதவு பின்னால் இழுக்கப்பட்டது. அந்த அமைதியின் வாசம். இந்த உலகம் அவர்களிடம் வர காத்திருந்தனர்.</p>
The sun came out.	குரியன் வெளியே வந்தது.
<p>It was the colour of flaming bronze and it was very large. And the sky around it was a blazing blue tile colour. And the jungle burned with sunlight as the children, released from their spell, rushed out, yelling into the spring time.</p>	<p>அது வெண்கலம் எவ்வது போன்ற நிறத்தில் பெரியதாக இருந்தது. அதைச்சுற்றி வானம் நீல டைலஸ் போன்ற நிறத்தில் ஜோலித்தது. அந்த காடு குரிய வெளிச்சத்தில் எரிந்தது குழந்தைகள் எதையும் உச்சரிக்க மறந்தனர். வெளியில் சென்றனர் கத்திக்கொண்டு வசந்த காலத்திற்கு.</p>
<p>"Now, don't go too far," called the teacher after them. "You've only two hours, you know. You wouldn't want to get caught out!"</p>	<p>இப்பொழுது ரொம்பதுராம் செல்ல வேண்டாம். அவர்களை பின்னால் அழைத்தார். ஆசிரியர். உங்களுக்கு 2 மணி நேரம் தான் உள்ளது தெரியுமா? நீங்கள் அதை பிடித்து வைக்க முடியாது.</p>
<p>But they were running and turning their faces up to the sky and feeling the sun on their cheeks like a warm iron; they were taking off their jackets and letting the sun burn their arms.</p>	<p>ஆனால் அவர்கள் ஓடினார்கள். திரும்பினார்கள் வானத்தை நோக்கி தங்கள் முகத்தை கண்ணங்களில் குரியனை உணர்ந்தார்கள். வெது வெதுப்பாக தேய்வது போல் அவர்களை மூடியிருந்த மேலுடைகளை எடுத்துவிட்டு கைகளை குரியன் சுடச்செய்தனர்.</p>
"Oh, it's better than the sun lamps, isn't it?"	ஓ. இது குரிய விளக்கைவிட நன்றாக இருக்கிறது. இல்லையா?
"Much, much better!"	ரொம்ப ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது
<p>They stopped running and stood in the great jungle that covered Venus, that grew and never stopped growing, tumultuously, even as you watched it. It was</p>	<p>அவர்கள் நின்றார்கள் ஓடுவதைவிட்டு. வீணஸ்ஸால் குழப்பட்ட புதில் அது வளர்ந்தது. வளர்வது நிற்கவில்லை கொந்தனிப்புடன் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது</p>

a nest of octopi, clustering up great arms of flesh like weed, wavering, flowering in this brief spring. It was the colour of rubber and ash, this jungle, from the many years without sunlight was the colour of stones and white cheeses and ink, and it was the colour of the moon.	அது ஒரு ஆக்டோபஸ் கட்டைப்போல் தனது பெரிய கைகளை நீட்டி சுதை போன்ற களைகளை நீக்கி விரைவுபடுத்தியது. வசந்தகாலத்தில் பூக்கள் பூப்பதை நீக்கி சாம்பல் மற்றும் ரப்பர் போன்ற நிறத்தில் இருந்தது காடு குரிய ஒளியில்லாமல் கல் மற்றும் வெள்ளை வெண்ணெய் மேலும் கை அது நிலவைப் போன்ற வண்ணத்தில் இருந்தது.
The children lay out, laughing, on the jungle mattress, and heard it sigh and squeak under them resilient and alive. They ran among the trees, they slipped and fell, they pushed each other, they played hide-and-seek and tag, but most of all they squinted at the sun until tears ran down their faces; they put their hands up to that yellowness and that amazing blueness and they breathed of the fresh, fresh air and listened and listened to the silence which suspended them in a blessed sea of no sound and no motion. They looked at everything and savoured everything. Then, wildly, like animals escaped from their caves, they ran and ran in shouting circles. They ran for an hour and did not stop running.	குழந்தைகள் அங்கிருந்தோர் சிரித்தனர். அது காட்டினால் மெத்தைப்போல் மூடி அவர்கள் பெரும்முச்சு கேட்டது. உயிரோடிருக்க இது தாக்குப்பிடிக்கும். அவர்கள் மரத்தோடு சேர்ந்து ஓடினர். அவர்கள் வழுக்கி விழுந்தனர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளினர். அவர்கள் மறைந்து பிடித்து விளையாடினர். ஆனால் நிறைய பேர் குரியனை கண்களின் நீர் முகத்தில் வடியும் வரை பார்த்தனர். அவர்கள் கைகளை மேலே வைத்து மஞ்சளின் மேல் அந்த அதிசயக்கத்தக்க நீல வண்ணம் பார்த்து புதிய புதிய காற்றை சுவாசித்தனர். கவனித்தனர். மேலும் கவனித்தனர். அந்த அமைதியை சத்தம் இல்லாத அசைவு இல்லாத ஆசீவதிக்கப்பட்ட கடலை பார்த்தனர். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தனர். நூகர்ந்தனர். அனைத்தையும் பின் மிருகங்கள் அனைத்தும் தங்கள் குடைகளுக்கு ஓடி விட்டன. அவை சுற்றி ஓடி ஓடி கத்தினா. அவை ஒரு மணி நேரமாக நிற்காமல். அ ஓடினர்கள்
“Will it be seven more years?”	இன்றும் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேலும்
“Yes. Seven.”	ஆம் ஏழு
Then one of them gave a little cry.	மேலும் ஒருவர் அழ ஆரம்பித்தனர்.
“Margot!	மார்க்கிரெட்
“What?”	என்ன?
“She’s still in the closet where we locked her”	அவள் இன்னும் மறைவிடத்தில் அவளை எங்கே
“Margot.”	வைத்து மூடி நோமோ அங்கே
They stood as if someone had driven them, like so many stakes, into the floor. They looked at each other and then looked away. They glanced out at the world that was raining now and raining and raining steadily. They could not meet each other’s glances. Their faces were solemn and pale. They looked at their hands and feet, their faces down.	அவர்கள் நின்றனர். யாரோ அவர்களை விரட்டியது போல். தரையில் உள்ள அடுக்கு போல். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். வெளியே பார்த்தனர். அவர்கள் உலகை வெளியே பார்த்தனர். மழை பெய்தது. அப்பொழுது பெய்தது பெய்தது திடமாக. ஒருவருடைய பார்வையை மற்றொருவர் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய முகம் புனிதமாக வெளிறியிருந்தது. அவர்கள் தங்கள் கைகளை கால்களை பார்த்தனர். முகம் கவிழ்ந்தனர்.
“Margot.”	மார்க்கிரெட்
One of the girls said, “Well... ?”	ஒரு பெண் சொன்னாள் நன்று.
No one moved.	யாரும் அசையவில்லை.
“Go on,” whispered the girl.	போங்கள் அப்பெண் முனினாள்
They walked slowly down the hall in the sound of cold rain. They turned through the doorway to the room in the sound of the storm and thunder, lightning on their faces, blue and terrible. They walked over to the closet door slowly and stood by it.	அவர்கள் மெதுவாக நடந்தார்கள். கீழ் சூடத்தை நோக்கி குளிந்த மழை சத்தத்தில் அவர்கள் திரும்பினர். அந்த அறைக்கு செல்லும் கதவின் வழியாக புயலின் சத்தம் மற்றும் இடியுடன் மின்னலுடன் அவர்கள் முகத்தில் நீலம் பயங்கரமாக. அவர்கள் வைப்பறையின் கதவினை நோக்கி

	மெதுவாக சென்று அருகில் நின்றனர்.
Behind the closet door was only silence.	வைப்பறையில் பின்னால் கதவு சத்தமில்லாமல்
They unlocked the door, even more slowly, and let Margot out.	அவர்கள் கதவை மிக மெதுவாக திறந்து மார்க்கிரெட்டை வெளியில் விட்டனர்.

GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
weeds	Unwanted wild	repercussions	Unwelcomed effects
Peering	looking	Tremble	Shake
Concussion	Confusion for a short time	Tremor spell	Magical situation
Tidal waves	Large ocean waves	Tumultuously	Disruptively
Slockening	Gradually slowing down	Octopt	Plural of octopus
Shove	Rough push	Resilient	Recover from difficult conditions.
Ohin	A mid western state of the us	Squinted	Looked
Patterning	Regular	Clutch	Hold tightly
savagely	Aggressively	whispered	Spoke in a very quiet and low voice
predict	Anticipate	Surged	Moved suddenly
Slammed	Hanged	Muffled	Muted
Avalanche	Snow slide	Solemn	Serious

TEXTUAL QUESTIONS

1. Based on your understanding of the story, answer the following questions in a sentence or two.

a) What do children get ready for at the beginning of the story?

Children get ready to see the sun at the beginning of the story.

b) How is life in the planet Venus described?

The weather is dark and depressing. There is no sun for the past seven years.

c) Who is Margot? How is she different from the rest of the children?

Margot is a nine year old girl, who had come from Earth, just four years ago. She had memories of the sun and the warmth of it. But the children of Venus have no recollections of the sun. They remembered only the colourless and depressing rain. This was the main difference.

d) What does Margot like the most-the sun or rain?

She likes 'the sun' the most.

e) What was Margot waiting for? Why did William say that it was a joke?

Margot was waiting for the sunshine. William did not want her to have the joy of seeing the sun.

f) Why does Margot wish to return to the earth?

She doesn't like the incessant rain in Venus. She wishes to see the sunshine and she feels she misses it in Venus. So she wants to return to the earth.

g) Why did the children lock Margot in a closet?

Children locked Margot in a closet Because they hated her and felt jealous of her. They did not want Margot to have the joy of seeing the sun.

h) Margot could recall what the sun looked like while the other children could not. Why?

Margot lived in Ohio, where she could see the sunshine every day. But the other children could see the sunshine for two hours every seven years. So they could not recall it.

i) How long did the Sun shine on Venus?

The sunshines for two hours every seven years on Venus.

j) Why did one of the girls wail?

One of the girls wailed because there was a huge, single raindrop on the centre of her palm.

PARAGRAPH QUESTIONS

Answer the following questions in a paragraph of about 100-150 words each.

a) What is the conflict between Margot and the other children in the story, “All Summer in a day”?

The central conflict between Margot and other children is that Margot does not fit in with the other children. The basic situation is that it has been raining on Venus for seven years. The children who are nine years old, do not remember ever seeing the sun. The sun is scheduled to come out, so the kids are very excited. Margot is excited too, but she is a child who just doesn't fit in. Margot is from Earth, and the other children are from Venus. In addition to that, Margot is delicate, and sensitive and just doesn't associate with the other kids. They turned on themselves like a feverish wheel, all tumbling spokes.

Margot stood also. She was a very girl who looked as if she had been lost in rain for years. The other kids tease Margot and don't understand her. They are envious of her, and like many kids they turn envy to cruelty. When the class is preparing for the sun to come to out, the children tease Margot for her poem. She remembers the sun, and that really eats at them.

When teacher leaves the room, the conflict comes to ahead the boy gave her a push, and asked for what she was waiting. Then for the first time, she turned and looked at him. And what she was waiting for in her eyes.

The boy tells Margot it was all a joke and suggests that they they lock her in the closet. He is using her desperation and expectation against her. Even the children want the same thing. They are ramped up and need a target for their energy and aggression. Margot is an easy target.

b) How do the children react to the long awaited even in the story?

The behavoir of the children in this story is surprising. The children are excited about the arrival of the sun. They are pressed to each other like roses, peer out to look at the hidden sun. It rained. ‘Do the scientists really know, will it happen today, will it? In addition of being excited, the children target Margot, Margot has seen the sun recently because she came from ‘the Earth’ more recently than the other children. She is different from the other children in Venus.

But the other children do not like that difference. That's why Margot is locked in a closet. When the sun comes out, they get more excited. Though they are expecting something positive, their behaviour leading upto the event is inappropriate. Being jealous about Margot and her experiences with the sun, children shove her in a closet. Later they feel ashamed and guilty for what they have done to her.

c) The sun brought about a positive change in the attitude of the children. Illustrate the statement.

(PTA 1)

The power of the sun over the children living on Venus is notable. They are pale and colorless physically and emotionally. The lack of sun has not washed away the color on their skin but also their

compassion and empathy for the people. They do not gain this until they have spent time under the sun's rays. The sun is life giving for the landscape as well as the inhabitants of Venus.

The young girl Margot struggles to fit her with Venus every day. She enjoyed the sunshine on the Earth. But her classmates resent her past experiences with the sun. And now they feel angry and jealous of her. Another reason for their hatred is that she has the opportunity to travel back to Earth. They did not understand her depression. It is not until they spend time outside, basking in the sunlight, they begin to understand how much Margot sacrificed, when she moved from Earth to Venus. Now they have experienced the sun and their ignorance is lifted. The sun symbolizes 'rebirth'. It symbolizes emotion, colour, life, hope and promise of tomorrow. Bradbury brings out a true principle of the human condition with this story. Thus the sun has brought about a positive change in the attitude of the children, by feeling ashamed of what they have done.

d) Did the children regret having locked Margot in a closet? Answer citing relevantly from the story.

At first it seems that the children did not regret for having locked Margot. But at the end of the story some of the lines depict that they regretted for what they have done.

When Margot looks out the window, waiting silently for the rain to stop and the sun to come out, the other children become upset. Because most of the children in the school have never seen the sun. They have grown up in a gloomy, sunless world. Margot has arrived from earth recently and she remembers its beauty and warmth. She describes its appearance, and she even writes poems about it. So they resent her past experiences with the sun on the Earth. They become angry and jealous. Their anger and disappointment get doubled when they come to know she would be back to earth soon. So they lock her in a closet.

At the conclusion of the story, the children who were hypocritical of Margot begin to realise her feelings. Primarily they did not understand her depression. But now they begin to comprehend how much she sacrificed when she moved from ohio to Venus.

"They could not meet each other's glances. Their faces were solemn and pale".

HIGH LEVEL PARAGRAPH

Topic	: All summer in a day
Author	: Ray Bradbury
Genre	: Science Fiction
Theme	: Life on Venus

This story deals with a group of school children. They live on Venus with their parents. They are in the age group 9 and 10. They are eagerly awaiting a momentous occasion. It has been continuously raining for seven years. The scientists predict that the sun will appear for two hours. The children have only seen the sun only once in their life time, when they were two years old. But they don't remember the appearance of the sun. To prepare for the day they have read about the sun. There was a girl named Margot who does not participate in any classroom activity. She is thin and pale. She had lived on the earth.

She was five years old. She has many memories of the sun. Actually she is in a depressed state for much of the time on Venus. She looks out of the window. She was waiting silently for the rain to stop and the sun to come out. The other children get upset about her. They overpower her. They lock her in a room of closet. After some time the rain stops. The sun appears. All the children play. They enjoy the bright sunshine. But it does not last long. The rain clouds appear. The sun retreats. The rain begins to fall. A girl suddenly remembers of Margot that she is locked in a closet. Hence the girls walk towards the closet where they kept Margot. They unlock the door. Margot comes out slowly.

The author wants to convey that the power of the sun over the children living on Venus is notable. They are pale. The lack of the sun has washed away their compassion for the people. They do regularly this until the sun reappears. The sun is life giving for the landscape to heel on the inhabitants of Venus.

AVERAGE PARAGRAPH

Topic	: All summer in a day
Author	: Ray Bradbury
Genre	: Science Fiction
Theme	: Life on Venus

This story, based on science fiction, explained the theme of life on Venus. Now-a-days life is not possible on other planets. Children press together for look at the hidden sun. It had been raining for seven years in Venus. The planet is filled with rain water, showers, storms and waves. Events were crushed thousand time, and get crushed again. Children were nine years old. They saw the sun, when they were two years old. Many remembered that the sun was like the gold, yellow coin. There was a girl called Margot. She had come from Earth. Her strange behaviour irritated the other children. So they shut her into a closet forcibly. They could not believe her descriptions about the sun. It always rained in Venus. The rain slowed down. The sun came out. Children ran everywhere enjoying the warmth of the sun. They enjoyed the great look of the jungle in the sunlight. They played listening to the silence on the blessed sea. While they were playing, the rain started falling as cold drops. Then they remembered Margot who had been locked in the closet. They reached the closet amidst the rattling rain. They unlocked her out of the closet door.

SLOW LEARNERS

Topic	: All summer in a day
Author	: Ray Bradbury
Genre	: Science Fiction
Theme	: Life on Venus

- The theme of the story is life on Venus.
- In Venus it had been raining for seven years.
- The children saw the sun seven years ago.
- Margot described the sun which irritated the other children.
- So, they hid her in a closet in the absence of the teacher.
- The sun came out after the rain had stopped.
- The children enjoyed the warmth of the sun.
- Again it was raining.
- The other children remembered that Margot was locked.
- They unlocked Margot out of the closet door.

Now read the sentences below. Complete them appropriately with the words you identified from the grid.

1) The scientists that the Sun would come out on Venus that day after seven years.	6) The Sun behind a stir of mist. Again it started raining on Venus.								
2) The children are getting ready for the event.	7) The children are of Margot and the door and let her out.								
3) The children Margot as she the Sun.									
4) William and other children have bullied her and her in a closet.	Answers								
5) When the Sun comes out, the children the sun.	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tbody> <tr> <td style="padding: 2px;">1) predict</td> <td style="padding: 2px;">5) experienced</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">2) anticipated</td> <td style="padding: 2px;">6) fades</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">3) discriminate, recalls</td> <td style="padding: 2px;">7) reminded</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">4) locked</td> <td style="padding: 2px;">8) aware, unlock</td> </tr> </tbody> </table>	1) predict	5) experienced	2) anticipated	6) fades	3) discriminate, recalls	7) reminded	4) locked	8) aware, unlock
1) predict	5) experienced								
2) anticipated	6) fades								
3) discriminate, recalls	7) reminded								
4) locked	8) aware, unlock								

SPEAKING

Pair Work

Ray Bradbury's "All Summer in a Day" is a piece of science fiction. Discuss plots of similar stories with your partner and share your ideas with the class.

"There Will Come Soft Rains" is another short story by Ray Bradbury. It is also a science fiction. This is a story of the only house that has survived a nuclear blast in Allendale, California in 2026. This house has automated systems, not unlike a modern-day smart house.

On an average day, the smart house makes the beds, cooks dinner and throws out the trash inspite of the fact that its owners have died. All that is left of the family that lived there are four silhouettes on a charred wall. The family dog, injured in the nuclear blast, returns to the house. Recognizing the dog's whine, the house lets the animal inside even though it's covered in mud and filth within an hour, the dog dies of radiation poisoning. Around ten O' clock that night. A tree branch falls on the house, knocking a bottle of cleaning solvent onto the stove. Soon the house is engulfed in flames. It dies repeating the worlds.

"Today is Aug 5, today is August 5, 2026, today is

This is an imaginary story of Bradbury. The narrative conventions employed by the writer is fantastic. He brings out the theme of "technology" should serve humankind, not vice versa. It is an ironic commentary on the state mankind in a past-atomic world. He sets the story in the future. The mechanical voice boxes of the house, the voice clock, robot-ice the breakfast machine, the reserve water supply system, the mechanical rain shower, are the examples of his par excellent imagination.

Unit 6

SUPPLEMENTARY REMEMBER CAESAR

Gordon Daviot

About the author

Gordon Daviot (1896 – 1952) is the pen name of Miss. Elizabeth McKintosh, a Scottish born novelist and playwright. She served educational institutions in England and Scotland as a physical education instructor and soon took to writing novels under another pseudonym Josephine Tey. Her play “Remember Caesar” is very hilarious. It centres round the efforts made by a panic-stricken judge to secure himself from a life threat. This play is an outstanding evidence to author's keen insight into the minds of common human beings at all levels.

Pictures related to the Text

Assassination of Julius Caesar

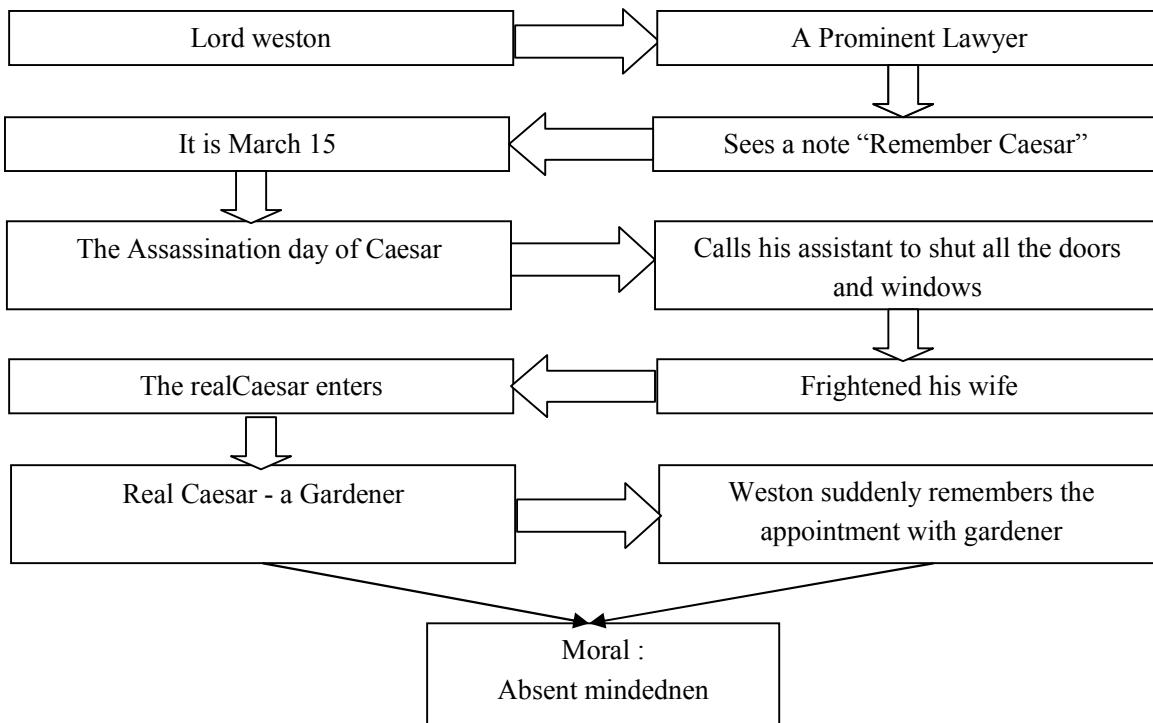

A piece of paper causes total chaos

Lord Weston a Prominent lawyer

MIND MAP

Pictorial Description

WARM UP

Study the title of the play “Remember Caesar”. Who is Caesar? What is he remembered for? Let us go through the pages of history succinctly to answer the above questions.

- Julius Caesar was a brilliant military general and great Roman monarch.
- He was born on the 13th of July in 100 BC (BCE).
- He created the Julian calendar which is the basis for today's calendar.
- He was assassinated by a group of Roman senators in 44 BC (BCE).
- The day that Julius Caesar was murdered, 15 March, was called the Ides of March in ancient Rome.

Answer :

i) Who is Caesar?

Julius Caesar was a brilliant military general and great Roman monarch who was born on the 13th of July in 100 BC (BCE). He was assassinated by a group of Roman senators in 44 BC (BCE). The day that Julius Caesar was murdered, 15 March, was called the Ides of March in ancient Rome.

ii) What is he remembered for?

He is remembered for his creation of the Julian calendar which is the basis for today's calendar.

SUMMARY

Here is the play that revolves around the ides of March (i.e 15th of March the day Julius Caesar was assassinated). The play “Remember Caesar” is about a pompous and proud judge who fears a life threat after he discovers a message ‘Remember Caesar’ scribbled on a piece of paper in his pocket. He exhorts his assistant Roger to remain alert to foil the possible attempt of the assassins. He is panic-stricken and makes his assistant engage in elaborate precautionary measures. Let us read the play to know whether Lord Weston and Roger thwart the attempt or not.

TEXT TRANSLATION

SUPPLEMENTARY ENGLISH	துணைப்பாடம் தமிழ்
Lord Weston—a judge Roger Chetwynd—Weston’s assistant Lady Weston—Weston’s wife	லார்டு வெஸ்டன் - நீதி அரசர் ரோஜர் செட்வின்ட் - வெஸ்டனின் உதவியாளர் லேடி வெஸ்டன் - வெஸ்டனின் மனைவி
LORD WESTON is seated by the fireplace, a table of books and papers beside him, talking. Downright is seated MR ROGER CHETWYND, a thin, earnest, absent-minded, and conscientious young person. So conscientious is he that his mind, even when absent, is absent on his employer’s business. He has begun by listening to his master’s lecture, but the lure of his work has been gradually too much for him, and he is now blissfully copying from one paper on to another while the measured words flow over him, his lips forming the phrases while he writes.	லார்டு வெஸ்டன் குளிருட்டும் நெருப்பு அருசில் அமர்ந்துள்ளார். அவர் அருகில் மேசை நிறைய புத்தகங்களும், காகிதங்களும் இருந்தன. அவர் வலது புறம் ஒல்லியான, உண்மையான, ஞாபகமறிதியுள்ள திறமையான ஒரு இளம் ரோஜர் செட்வின்ட் அமர்ந்திருந்தார் அவர் மனம், தான் இல்லாத பொழுது கூட தொழிலாளர்களின் வேலையிலும் நினைவு இல்லாத அளவு திறமையாக இருந்தார் அவர் தன்னுடைய தலைவரின் பேச்சைக் கேட்க தொடங்கினார். ஆனால் அவர் வேலையின் ஈர்ப்பு சிறிது அதிகமாகத் தான் இருந்தது அவஸர் ஒரு காகிதத்திலிருந்து பார்த்து மற்றொன்றில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார் அவர் எழுதும் போதும் அவர் உதடுகள், அந்த வார்த்தைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தன.
WESTON: Roger, it is not alone a question of duty;	வெஸ்டன் : ரோஜர், இது உன் வேலையைக் குறித்த

<p>there is your own success in the world to be considered. It is not your intention to be a secretary all your life, is it? No. Very well. Diligence, and a respect for detail should be your care. I did not become Lord Weston by twiddling my thumbs and hoping for favours. I won my honours by hard work and zealous service. Today, I am the best-known, and certainly the most impartial, judge in England, and a favoured servant of his gracious majesty, Charles the Second. That, I submit, my good Roger, is an example to be studied. It is now only unbecoming in you to ask for a half-holiday, but it is greatly unlike you. I fear....(He has turned towards his secretary, and discovers his misplaced diligence. After a pause, coldly) Can it be, Mr Chetwynd, that you have not been listening to my discourse?</p>	<p>கேள்வி மட்டுமன்று இந்த உலகத்தை அறியக் கூடியதிலும் உன் வெற்றி அமைந்துள்ளது. உன் வாழ்க்கை முழுவதும் நீ உதவியாளராய் இருக்க வேண்டிய கட்டாயமல்ல இல்லையா? சரி. உன் திறமையும், கவனமும் உன் நினைவில் இருக்க வேண்டும். நான் ஒன்றும் விரலைத் தேய்த்துக் கொண்டும் சாதகமாக பேசிக் கொண்டும் ஸார்டு வெஸ்டனாகவில்லை. நான் என்னுடைய கடன் உழைப்பினாலும் சுறுசுறுப்பினாலும் இந்தப் பேரும் புகழும் பெற்றேன் இன்று ஒரு நன்கு அறியப்பட்ட பாகுபாட்டில்லாத ஒரு நிதியரசராக இங்கிலாந்தில் உள்ளேன். இரண்டாம் சார்லஸின் ஒரு உண்மை ஊழியனாலும் நான் இவ்வாறு உள்ளேன். அதற்கு என்னுடைய நல்ல ரோஜர் ஒரு எடுத்துக்காட்டு ஆணால் நீ ஒரு அரை நாள் விடுப்புகேட்காதது. ஒரு விரும்பத்தகாத ஒன்று. நான் பயப்படுவது”.. (தன் உதவியாளரை நோக்கி திரும்பி அவரது தவறான திறமையை ஆராய்கிறார்) சிறிது நேரம் கழித்து முடியுமா? ஆச. செட்வின்ட், நீங்கள் என் வார்த்தைகளை கவனிக்கவேயில்லை.</p>
<p>ROGER (brought to the surface by the cessation of the word music): What, my lord? Oh, no. Yes, certainly, sir, I am listening.</p>	<p>ரோஜர் : தாளத்தோடு மேலே கொண்டுவெந்து) என்ன பிரபுவே நான் கட்டாயமாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.</p>
<p>WESTON: What was I talking of?</p>	<p>வெஸ்டன் : நான் எதைக் குறித்து பேசினேன்</p>
<p>ROGER: Yourself, sir. (amending) I mean, of your rise to success, my lord. (It is apparent that it is an oft-heard tale.)</p>	<p>ரோஜர் : உங்களைக் குறித்து தான். உங்களுடைய வெற்றியைக் குறித்துத் தான் (இது அடிக்கடி கேட்கக் கூடிய கதை தான்)</p>
<p>WESTON: We were talking of your extraordinary request for a half-holiday, when you had one only last month. Would it be straining courtesy too far if I were to inquire what prompts this new demand for heedless leisure?</p>	<p>வெஸ்டன் : சென்றமாதம் ஒருநாள் விடுப்பு எடுத்திருந்தும் அரை நாள் விடுப்புக்காக அதிகப் படியான வேண்டிக் கொள்ளுதலைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நான் இந்த பயணில்லாத இந்த செயலைக் குறித்து விசாரித்தால் நன்றாக இருக்குமா?</p>
<p>ROGER: I thought perhaps if you did not need me this afternoon, my lord, I might personally interview the clerk of the Awards Committee, and find out why he has not sent that document.</p>	<p>ரோஜர் : இன்று மதியம் நான் தேவையில்லை எனில் நான் தனிப்பட்ட முறை முறையில் பரிசுக் குழுவின் ஏழுத்தறை சந்தித்து என் அந்த விவரங்கள் அடங்கிய அந்த பத்திரங்களை அனுப்பவில்லை என கண்டுபிடிக்கப்போகிறேன்</p>
<p>WESTON: (a little taken aback): Oh, Oh, indeed.</p>	<p>வெஸ்டன் : ஒஹோ ஆமா.</p>
<p>ROGER: The lack of it greatly hinders. It holds up my work, you see. And at this most interesting point.... (His glance goes longingly to his desk.)</p>	<p>ரோஜர் : இந்தத் தாமதம் தான் காரணம் இது என் வேலையை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறது. இந்த முக்கியமான குறிப்பு”.. (அவர் பார்வை பலகை பக்கமாகத் திரும்புகிறது)</p>
<p>WESTON: That, of course, is a different matter. I see no reason why you should not take a walk to Mr.Clay's in the afternoon if the weather is fine. I am relieved that your thoughts are on sober matters, as befits a rising young man. Diligence, courage, and attention to detail:</p>	<p>வெஸ்டன் : அது ஒரு வேறுபட்ட விஷயம் தாம் காலநிலை நன்றாக இருந்தால் என் (மாலையில்) மதியம் ஆச. கிளே இருப்பிடம் விடுப்பட்டேன். உன் எண்ணங்கள், ஒரு வளரும் (முன்னேறும்) மனிதனின் தன்மையாக உள்ளது. நிலையான முயற்சி, தெரியம் கவனம் இவை</p>

these are the three. Without an orderly mind no man can hope (ROGER has gone back to his work) to excel in any of the learned professions. (He has found a scrap of paper, rather crushed, in his pocket and smooths its out, uninterestedly, to make a rough spill). Detail, my good Roger, attention to detail. That is the beginning of greatness. That is the..... (reading automatically and with some difficulty what is written on the scrap of paper) 'Remember Caesar'. (Repeating, with vague interest. He turns the paper back and forth, at a loss. And then a new idea occurs to him, a rather horrible idea. To ROGER) What is the date to-day? (As ROGER, buried again in his work, does General English answer) Roger! I said, what day of the month is it?

முன்றும் ஒரு மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கும். ஒரு தெளிவான ஒழுங்கான மனமில்லாமல் ஒருவரும் எந்த ஒரு தொழிலும் சிறந்து விளங்க முடியாது. (ரோஜர் தன்வேலையில் கவனமாகிறார்) அவர் (தன் பையில் ஒரு காகிதத்தை கண்டு, அதைக் கச்கி எறியாமலும், விருப்பமில்லாமல் தூக்கி எறியவும் இல்லை). ரோஜர் தெளிவாக இரு அதுவே பெரிய காரியங்களுக்கு ஆரம்பம். அது" (தாமாகவே வாசிக்கிறார், சற்று கஷ்டத்துடன் என்ன அந்த நாளில் எழுதியிருக்கிறது என்று அறியாமல் வாசிக்கிறார்) "சீக்கரை ஞாபகப் படுத்துங்கள் (மறுபடியும், ஒரு விருப்பமும், இல்லாமல்.. அந்த காகிதத்தை முன்னும் பின்னும் திருப்பிப் பார்க்கிறார். அவருக்கு ஒரு புதிய எண்ணம், ஒரு அருமையான எண்ணம் தோன்றியது, ரோஜரிடம்) இன்று என்ன நாள்? (ரோஜர் மீண்டும் தன் வேலையில் மூழ்க பதிலளிக்கவில்லை) ரோஜா இன்று மாதத்தின் என்ன நாள்?

ROGER (Hardly pausing): It is the fifteenth, my lord.

ரோஜர் : (சிறிது தயக்கத்துடன்) பதினெந்தாவது நாள் பிரபு.

WESTON: The fifteenth! The fifteenth of March. The Ides of March! (Looking at the paper again; in a horrified hisper)'Remember Caesar'! (Louder) So they want to kill me, do they? They want to kill me? (ROGER comes to the surface, surprised.) That is what it is to be a judge over men (all his pompousness is dissolving in agitation) an instrument of justice. Sooner or later revenge lies await in the by-ways. And the juster a judge has been, the more fearless (he waves the paper in the astonished ROGER's face), so much greater will be the hate that pursues –

வெஸ்டன் : பதினெந்தாவது நாள், மார்ச் பதினெந்து மார்ச் மாத எண்ணங்கள் (காகிதத்தை மீண்டும் பார்த்து அதிர்ச்சியில் மூன்கி) சீக்கரை நினைவுபடுத்துங்கள் (சத்த மாக) ஆக என்னை கொல்ல நினைக் கிறார்கள் இல்லையா? என்னைக் கொல்ல நினைக்கிறார்கள்(ரோஜர் மேல்பகுதிக்கு வந்து ஆச்சரியப்படுகிறார்) இது தான் மனிதர்களை நியாயந்தீர்ப்பது (அவருடைய எல்லா முக்கிய மான செயல்களும் எதிர்ப்பில் கரைந்துவிட்டன) நீதியின் கருவி. விரைவில் பழிவாங்குவது பல வழிகளில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. உண்மை எப்பொழுதும் பயமில்லாதது (அவர் அந்த காகிதத்தை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கும் ரோஜர் முகத்தின் முன் ஆட்டுக் காண்பிக்கிறார்) ஆனால் வெறுப்பு தான் தொடரும்.

ROGER: What is it, my lord? What is it?

ரோஜர் : என்ன அது? பிரபு என்ன அது?

WESTON: My death warrant if I am not careful. What cases have we had latelyThe treason affair – I refused to be bribed! (The boast gives him a passing comfort.) The piracy – both sides hate me for that. Or there was that footpad –

வெஸ்டன் : நான் கவனமாக இல்லையெனில் என் சாவு உத்தரவாதமில்லை எவற்றில் நாம் தாமத்திருக்கிறோம். ஒரு அரசு காரியத்தில் நான் (லஞ்சம்) கையூட்டு வாங்க மறுத்தேன். (மிகைப்படுத்திக் கூறுவது சற்று வசதியில்லா திருந்தது).தவறான காரியம் என்னை வெறுக்க செய்தது இல்லையெனில் அவ்வழியில் நடந்திருப்பேன்.

ROGER: Is it a threat, the paper? Where did it come from?

ரோஜர் : இது ஒரு பயமுறுத்தலா? காகிதம்? எங்கிருந்து வந்தது?

WESTON: It was in my pocket. Someone must have Yes, now I remember. A man brushed against me yesterday as I was leaving the courts. A small, evil-

வெஸ்டன் : என் பையில் இருந்தது யாராவது ஒருவர். ஆம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. நேற்று நான் நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியே வரும் போது அன்னை உரசினான். ஒரு தீய எண்ணம், தோற்றும், கொண்டவன்

looking fellow, very shy	
ROGER: What does it say, the paper?	ரோஜர் : அந்தக் காகிதம் என்ன சொல்கிறது.
WESTON (much too occupied with his own fate to attend to his secretary's curiosity): Just at the door, it was, and he didn't wait for an apology. I remember. Well, I can only thank them for the warning. I may die before my time but it will not be to-day if I can help it. Go downstairs at once, Roger, and lock, bar and chain all the doors. And ask my wife to come to me at once. At once. Stop! Are there any strangers in the house? Work men or such?	வெஸ்டன் : (தன் உதவியாளரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதை விட அவர் தன் விதியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்) கதவின் அருகே, அது தான் மன்னிப்பதற்கு கூட காத்திருக்கவில்லை ? எனக்கு நினைவு வருகிறது. சரி அவர்கள் எனக்கு (நினைவுபடுத்தியதற்கு) எச்சரிக்கை செய்ததற்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். என் நேரம் வருமன் நான் இறந்துவிடலாம். ஆனால் அது இன்று அல்ல. ரோஜர் நீ உடனே கீழே சென்று எல்லா கதவுகளையும், கம்பிகளையும் சங்கிலியால் இனைத்துக் கட்டு என் மனைவியை உடனே இங்கு வரச்சொல், உடனே, நிறுத்து, யாராவது புதியவர்கள் வேலை செய்கிறவர்கள், இருக்கிறார்களா?
ROGER: Only Joel the gardener, my lord; he is cleaning the windows on the landing. (He indicates with his head that Joel is just outside.)	ரோஜர் : தோட்டக்காரர் ஜோயல் மட்டுமே தான் பிரபு. அவர் ஜன்னல் கதவுகளை சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். (ஜோயல் வெளியிலிருக்கிறார் என்பதை தலையை அசைத்து காண்பிக்கிறார்)
WESTON: Send him away at once. Tell him to leave everything and go and lock the door behind him. And the windows – see that the windows, too, are closed.	வெஸ்டன்: அவரை உடனே வெளியே அனுப்பு எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு சென்று பின்னால் இருக்கும் கதவை மூடச் சொல் ஜன்னல்கள் - ஜன்னல்களையும் மூடச் சொல்
WESTON (facing the cupboard with a levelled pistol): Come out! Come out! I say. (There is silence.) Drop your weapon and come out or I shall shoot you now. (As there is still silence he forces himself to close in on the cupboard door, and standing to the side pulls it quickly open. It is empty. As soon as his relief abates he is ashamed, and hastily returns the pistol to its drawer.)	வெஸ்டன் : (குறிவைத்து துப்பாக்கி அலமாரியை நோக்கி இருக்கிறது) வெளியே வர் வெளியே வர் நான் சொல்கிறேன் (அங்கு அமைதி) உன் ஆயுதத்தை கீழே போட்டு விட்டு உடனே வெளியே வா அல்லது உன்னை சுட்டு விடுவேன் (அங்கு அமைதியாய் இருக்கவே அலமாரியை நெருங்கி அதை வேகமாக திறக்க அது காலியாக இருந்தது. உடனே தன் செயலுக்கு வெட்கப்பட்டு துப்பாக்கியை மீண்டும் இழுவையில் வைத்தார்)
(Enter, bright and purposeful, LADY WESTON. A charming creature. One knows at a glance that she is an excellent housewife, but to the last one is never sure how much intelligence and sweet malice there lies behind her practical simplicity.)	(பிரகாசமான வேட வெஸ்டன் உள்ளே. நுழைகிறார் ஒரு அருமையான பெண். அவர்களைப் பார்த்த ஒரு பார்வையிலேயே அவர் சிறந்த குடும்பத்தலைவி என அறியலாம். அவருடைய எளிமைக்குப்பின் அவர்களின் அறிவும் இனிமையும் எப்படி உள்ளது என அறிய முடியாது).
LADY WESTON (looking back as she comes in): I do wish that Joel wouldn't leave pails of water on the landing! What is it, Richard	வேட வெஸ்டன் : (உள்ளே வரும் போது திரும்பிப் பார்க்கிறான்) ஜோயல் இப்படி தண்ணீர் வாளியெல்லாம் வைத்து விட்டுப்போக மாட்டானே? என்ன இது ரிச்சர்டு
WESTON: My dear, your husband's life is in grave danger.	வெஸ்டன் : உன் கணவரின் வாழ்க்கை ஒரு பெரிய ஆபத்திலிருக்கிறது.
LADY WESTON: The last time it was in danger you had been eating game pie. What is it this time?	வேடவெஸ்டன் : சென்ற முறை கறிசாப்பாடு சாப்பிட்டு ஆபத்திலிருந்தார்கள். இந்த முறை என்ன?
WESTON (annihilating her flippancy with one broadside): Assassination!	வெஸ்டன் : (கொலை)
LADY WESTON: Well, well! You always wanted to be	வேட வெஸ்டன்: நல்லது, நல்லது, நீங்கள் எப்பொழுதுமே

a great man and now you have got your wish!	ஒரு பெரிய மனிதனாக விரும்புவீர்கள். இப்பொழுது உங்கள் விருப்பம் நிறைவேறுகிறது.
WESTON: What do you mean?	வெஸ்டன் : என்ன புரிந்து கொண்டாய்?
LADY WESTON : They don't assassinate nobodies.	லேடி வெஸ்டன் : அவர்கள் ஒருவரையும் கொலை செய்யமாட்டார்கள்.
WESTON (showing her the paper): Read that, and see if you can laugh.	வெஸ்டன் : (காகிதத்தை காண்பிக்கிறார்) வாசி முடிந்தால் பார்த்து சிரி.
LADY WESTON: I'm not laughing. (Trying to read): What a dreadful scrawl.	லேடி வெஸ்டன் : நான் ஒன்றும் சிரிக்கப்போவதில்லை (வாசிக்க முயல்கிறார்கள்) என்ன ஒரு விபாத வாக்கியம்)
WESTON: Yes, the venomous scribbling of an illiterate.	வெஸ்டன் : ஒரு படிப்பறிவில்லாதவனின் கிறுக்கல்
LADY WESTON (deciphering): 'Remember Caesar'. Is it a riddle?	லேடி வெஸ்டன் : (உள்ளோக்கத்தை ஆராய்ந்து கொண்டு) சீசரை நினைவு படுத்துங்கள் ஒரு விடுகதையா?
WESTON: It is a death warrant. Do you know what day this is?	வெஸ்டன் : இது வாழ்க்கை இறுதியின் கெடு. இன்று என்ன நாள் தெரியுமா?
LADY WESTON : Thursday.	லேடி வெஸ்டன் : வியாழுக்கிழமை
WESTON: What day of the month?	வெஸ்டன் : மாதத்தின் எத்தனையாவது நாள்?
LADY WESTON : About the twelfth, I should guess.	லேடி வெஸ்டன் : ஆமா. எனக்கு நினைவிருக் கிறது. அந்த நிகழ்ச்சியை என்னால் மறக்கமுடியவில்லை
WESTON (with meaning): It is the fifteenth. The fifteenth of March.	வெஸ்டன் : (அர்த்தத்துடன்) இன்று பதினெந்தாவது நாள். மார்ச் மாதம் பதினெந்தாவது நாள்.
LADY WESTON: Lawdamussy! Your good sister's birthday! And we haven't sent her as much as a lily!	லேடி வெஸ்டன் : இரக்கமுள்ள கடவுளே. உங்கள் கோதுரியின் பிறந்த நாள். நாம் ஒன்றும் அவ்வளவு லில்லி மலர்கள் அனுப்பவில்லையே.
WESTON: I have deplored before, Frances, the incurable lightness of your mind. On the fifteenth of March, Caesar was murdered in the Forum.	வெஸ்டன் : ஏற்கனவே நான்புலம்பினேன். பிரான்சஸ் சுகமாக்க இயலாத உன் மனதைக் குறித்து இன்று மார்ச் பதினெந்தாம் நாள் சீசர் சந்தைப் பகுதியில் கொலை செய்யப்பட்ட நாள்.
LADY WESTON: Yes, of course, I remember. They couldn't stand his airs any longer.	லேடி வெஸ்டன் : (அன்பாக) ஆம் அன்பே எனக்கும் அது நன்றாக தெரியுமத் (மீண்டும் அந்தக் காகிதத்தை பார்த்துக் கொண்டு) யாரோ ஒருவர் உங்களைக் கொலை செய்ய நினைக்கிறார்கள்.
WESTON (reproving): He was a great man.	வெஸ்டன் : நிச்சயமாக, ஆம், அவர் ஒரு உயர்ந்த மனிதா
LADY WESTON (kindly): Yes, my dear, I am sure he was. (Looking again at the scrap of paper) And is someone thinking of murdering you?	லேடி வெஸ்டன் : (அன்பாக) ஆம் அன்பே எனக்கும் அது நன்றாக தெரியுமத் (மீண்டும் அந்தக் காகிதத்தை பார்த்துக் கொண்டு) யாரோ ஒருவர் உங்களைக் கொலை செய்ய நினைக்கிறார்கள்.
WESTON: Obviously.	வெஸ்டன் : நிச்சயமாக
LADY WESTON: I wonder someone hasn't done it long ago. (Before the look of wonder can grow in his eye) A great many people must hate judges. And you are a strict judge, they say	லேடி வெஸ்டன் : எனக்கு இது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. என் யாரும் இதை முன்பே செய்யவில்லை. (அவர் கண்ணில் ஆச்சரியம் காணும் முன்) யாருமே நீதியரசரை வெறுப்பார்கள் நீங்களோ ஒரு கண்டிப்பான நீதியரசர் என்று சொல்வார்கள்.
WESTON: It is the law that is strict. I am a judge, my good Frances, not a juggler. I have never twisted the law	வெஸ்டன் : அது சட்டம் ஒரு கண்டிப்பானது. என் அன்பே நான் ஒரு நீதியரசர் நான் ஒன்றும் வித்தை

to please the mob, and, I shall not please them by dying on the day of their choice.	காட்டுபவன் அல்ல. நான் அவர்களை சரிக்கட்டச்சட்டத்தை மாற்றுபவனும் அல்ல.அல்லது அவர் விருப்பப்பட்டநாளில் இறக்க அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.
LADY WESTON: No, of course not. You shall not go out of the house to-day. A nice light dinner and a good glass of –	லேடி வெஸ்டன் : சரி, இன்று நீங்கள் வெளியே எங்கும் போக வேண்டாம். நான் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல மாலை உணவும், ஒரு டம்ஸர்”..
WESTON: I have sent Roger to barricade all the doors, and I think it would be wise to close the ground floor shutters and see that they are not opened for any –	வெஸ்டன் : நான் ரோஜரை, முன்னேற்பாடாக எல்லாக் கதவுகளையும் மூடச் சொல்லி யிருக்கிறேன். கீழே எல்லாக் கதவுகளையும் மூடிவைப்பது. இனிமேல் அதை எப்போதும் திறக்காத”..
LADY WESTON: Is it the French and the Dutch together you are expecting! And this is the morning. Mr. Gammon's boy comes with the groceries. How am I to –	லேடி வெஸ்டன் : நீங்கள் பிரெஞ்சுகாரர்களையும் டச்சுக்காரர்களையும் எதிர்பாக்கிறீர்கள். இன்று காமணின் பையன் மனிகைப் பொருள்களை எல்லாம் கொண்டு வருவான் நான் எப்படி...
WESTON: My dear, is a little pepper more to you than your husband's life?	வெஸ்டன் : உன் கணவருடைய வாழ்க்கையை விட உனக்கு அந்த சிறிய மினாகு பெரியதா?
LADY WESTON: It isn't a little pepper, it's a great deal of flour. And you would be the first to complain if the bread were short, or the gravy thin. (Giving him back the paper) How do you know that the little paper was meant for you?	லேடி வெஸ்டன் : அது ஒன்றும் சிறிய மினாகு பொடி அல்ல பெரிய அளவில் மாவு. நீங்கதான் ரொட்டி சிறியதாய் இருக்கு அதற்கு கூட்டு தண்ணீராய் இருக்கிறது. என்று முதலில் புகார் செய்வீர்கள். (அந்தக் காகிதத்தை திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு) அந்த சிறிய காகிதம் உங்களைத் தான் குறிக்கிறது என்று எப்படி நினைக்கிறீர்கள்.
WESTON: Because it was in my pocket. I found it there when I was looking for something to light my pipe. (With meaning) There were no spills.	வெஸ்டன் : ஏனெனில் அது என் பையில் இருந்தது. நான் என் புகைக் குழலுக்கு நெருப்பு வைக்கும் போது தான் கண்டுபிடித்தேன். வேறு எந்தக் காகிதமும் அந்த இடத்தில் கிடக்கவில்லை.
LADY WESTON: No spills. What, again? Richard, you smoke far too much.	லேடி வெஸ்டன் : வேறு எதுவுமில்லை வேறு என்ன? ரிச்சர்ட் நீங்கள் அதிகமாக புகைபிடிக்கிறீர்கள்.
WESTON (continuing hastily) – It was slipped into my pocket by a man who brushed against me yesterday. A dark, lean fellow with an evil face.	வெஸ்டன் : (தொடர்ந்து) யாரோ ஒருவர் என் மீது இடத்துவிட்டு செல்லும் போது என் பையில் போட்டிருக்கிறார்கள். அவன் ஒரு ஒல்லிய இருண்ட கொடுர முகத்தை உடையவன்.
LADY WESTON: I don't think he was very evil.	லேடி வெஸ்டன் : அவன் ஒன்றும் கொடியவன் என்று நான் நினைக்கவில்லை.
WESTON: What do you know about it? (sinking into a chair): Stop, Frances, stop! It upsets me to – (Enter ROGER a little out of breath after his flying tour round the house.)	வெஸ்டன் : அதைப்பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்? (நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு) நிறுத்து நிறுத்து. என்னை அது என்னை தடுக்கிறது. (ரோஜர் வீடு முழுவதும் சுற்றி விட்டு உள்ளே நுழைகிறார்)
WESTON: Ah, Roger. Have you seen to it all? Every door barred, every window shut, all workmen out –	வெஸ்டன் : ஓ. ரோஜர் எல்லாவற்றையும் பார்த்து விட்டாயா? எல்லாக் கதவுகளும் ஜன்னல்களும் மூடப்பட்டுள்ளதா எல்லோரும் வெளியே போய்விட்டார்களா?
ROGER (a little embarrassed): Every door except the kitchen one, my lord.	ரோஜர் : (சந்தேகத்துடன்) சமையலறை தவிர எல்லா கதவுகளும் மூடப்பட்டுள்ளன பிரடு.

WESTON (angry): And why not the kitchen one?	வெஸ்டன் : (கோபத்துடன்) ஏன் சமையலறை மட்டும்.
ROGER (stammering): The cook seemed to think.... That is, she said.....	ரோஜர் : தயக்கத்துடன்) சமையல்காரர் ஏதோ நினைத்து” ஏதோ சொல்ல'
WESTON: Well, speak, man, what did she say, and how does what the cook thinks affect my order to bar the kitchen door?	வெஸ்டன் : சொல், சமையல்காரர் என்ன சொன்னார். நான் கதவை மூடசொல்வது அவர்கள் எவ்விதத்தில் பாதிக்கும்.
ROGER (in a rush): The cook said she was a respectable woman and had never been behind bars in her life and she wasn't going to begin at her age, and she was quite capable of dealing with anyone who came to the kitchen door –	ரோஜர்: (வேகமாக) அவர்கள் மரியாதை யானவர் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு நாளும் கதவை மூடி ஒளிந்திருந்ததில்லை. அவர்கள் சமையலறை பக்கம் வரும் யாரையும் சமாளிக்கக் கூடியவர்கள்.
WESTON: Tell her to pack her things and leave the house at once.	வெஸ்டன் :அவளை உடைமைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு உடனே வீட்டை விட்டு வெளியே போகச் சொல்.
LADY WESTON: And who will cook your pet dishes? I shall also see that all the downstairs windows are shuttered as you suggest. We can always haul the groceries through an upper window.	வேடி வெஸ்டன்: யாரு உங்களுக்கு விருப்பமான உணவை சமைப்பார்கள். கீழே உள்ள எல்லா கதவுகளும் மூடப்பட்டுள்ளன. மளிகைப் பொருள்களை எல்லாம் மேல் ஜன்னல் வழியாக வாங்கிக் கொள்ளலாம்.
WESTON (controlling himself): I think that so frivolous a suggestion at so anxious a time is in poor taste, Frances, and unworthy of you –	வெஸ்டன்:(குன்னனக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு) எப்படித்தான் இந்த நேரத்தில் இப்படியொரு உபயோகமில்லாத யோசனை சொல்கிறாய்.
LADY WESTON: Did it appear frivolous to you? How strange! I had thought it odd to shutter the walls and yet leave openings in the roof that one could drive a coach and horses through. However! (She comes back into the room, takes two candelabra from different places in the room, and goes to the door).	வேடி வெஸ்டன் : இது உபயோகமில்லாத யோசனையாக தோன்றுதா? என்ன விணோதும் கீழே எல்லாக் கதவுகளையும் மூடி கூடரையை மட்டும் திறந்த வெளியாக வைப்பது ஒருவன் குதிரை வண்டியில் உள்ளே நுழைவது போலிருக்கு எப்படியோ (அறைக்கு உள்ளே வந்து இரு வேறு இடங்களிலிருந்து மெழுகு வர்த்திவைக்கும் குச்சிகளை எடுத்துக் கொண்டு கதவருகில் செல்கிறார்.
WESTON: What do you want with these?	வெஸ்டன் : இதை வைத்து என்ன செய்யப்போகிறாய்?
LADY WESTON: If we are to be in darkness below we shall want all the candles we can gather. (Exit.)	வேடி வெஸ்டன் : நாம் கீழே இருங்குள் இருக்கும் சூழ்நிலை வந்தால் இவை தேவை (வெளியேறுகிறார்)
WESTON: The aptness of the female mind to busy itself about irrelevant and inconsiderable minutiae is a source of endless wonder to me. (Almost without noticing what he is doing he moves over to the fireplace and sticks his head into the chimney to view the width of it. As he withdraws it, he becomes aware of ROGER, standing watching). I see no reason now why you should not resume your work, Roger	வெஸ்டன் : ஒரு சிறிய விஷயத்துக்கு தேவையில்லாத காரியத்திற்கு பெண்ணின் மனது ஏன் தேவையில்லாத கலக்கம் என்பது என்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. (தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாமல் நெருப்பு மூட்டியின் புகைபோக்கி அருகில் சென்று தலையை வைத்து அகலம் பார்க்கிறார். தலையை வெளியே எடுக்கும் போது ரோஜர் அவரை நின்று கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்) தேவையில்லாத காரணத்துக்கெல்லாம் ஏன் வேலையைத் தொடராமல் இருக்கிறாய் ரோஜர்.
ROGER: Oh, my lord, it is beyond my power to work while you are in danger. Is there not something I could do ?	ரோஜர் : ஒ பிரடி. நீங்கள் ஆபத்தில் இருக்கும் போது நான் எப்படி வேலை செய்ய முடியும் நான் ஏதாவது உங்களுக்கு செய்ய வேண்டாமா?
WESTON (mightily flattered): Nonsense, my good Roger, nonsense! Nothing is going to happen to me.	ரோஜர் : அறிவில்லாதவனே என் நல்ல ரோஜர் அறிவில்லாதவனே எனக்கு ஒன்றும் நடக்காது

ROGER: I could perhaps go and warn the authorities, and so prevent –	ரோஜர் : நான் போய் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் பேசி தடுக்க'
WESTON (very brave): No, no, no. Am I to spend the rest of my life with a guard at my heels? Go on with your work and... (his eye has lighted on a package which is lying on a chair against the right wall. The box is oblong – roughly 18 in. by 10 in. by 4 in. – and tied with cord. Sharply) What is this?	வெஸ்டன் : (தைரியமாக) இல்லை, இல்லை, நான் இறுதிவரை என் சொந்தக்காலில் நின்று அன்னைக் காத்துக் கொள்ளவிரும்புகிறேன். நீ போய் உன் வேலையை" (அவர் பார்த்து திடீரென வலது புற சுவற்றின் அருகில் நாற்காலியில் வைக்கப்பட்ட ஒரு பெட்டியை கவனித்தது. அது 18 அங் ஓ 10 அங் ஓ 4 அங் அளவுகளுடையது) இது என்ன?
ROGER: That came for you this morning, sir.	ரோஜர் : இன்று காலையில் உங்களுக்காக வந்தது.
WESTON: What is it?	வெஸ்டன் : அது என்ன?
ROGER (with the faint beginnings of doubt in his voice): I don't know, my lord. A man came with it and said that it was important that you should have it to-day.	ரோஜர் : (அமைதியான குரலில் சிறிது தயக்கத்துடன்) காலையில் ஒருவர் இந்தப் பெட்டியை வந்து. இன்று இது ஒரு முக்கியமான ஒன்று எனக்கூறி கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்.
WESTON: And you didn't ask what it was! You fool!	வெஸ்டன் : ஆனால் நீ என் எதற்கு என்று கேட்கவில்லை) முட்டாள்.
ROGER (humbly): It didn't seem to be my business. I never do ask about the contents of your lordship's.... I showed your lordship the package when it came, and you said to leave it there.	ரோஜர் : (பணிவாக) அது ஒன்றும் அன்றுடைய வேலை இல்லை. என நினைக்கிறேன். உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பதைக் குறித்து கேட்பதில்லை. உங்களிடம் காட்டினேன் நீங்கள் அதை அங்கே வைக்கும்படி கூறினார்கள்.
WESTON (peering with growing uneasiness at the thing): The man who brought it, what did he look like? Was he small? Dark?	வெஸ்டன் : (அந்தப் பெட்டியை பார்த்துக் கொண்டே) இதைக் கொண்டுவந்தவன் எப்படி இருந்தான்? சிறியவனா? கறுப்பா?
ROGER (who obviously had taken no notice): I think he was smallish. But as to dark – his hat was pulled over his face, I think - I think he appeared to have a mole on his chin, but I would not It may have been just a –	ரோஜர் : (உண்மையிலேயே பார்க்காதபடியால்) அவன் சிறியவனாயிருந்தான் கறுப்பாகவும் இருந்தான் அவன் தொப்பி முகத்தை மூடி இருந்தது. அவன் கண்ணத்தில் ஒரு சின்ன மச்சம் இருந்தது. ஆனால் நான் இல்ல ".. அது ஒரு
WESTON: A mole? (his imagination at work): A mole ! Yes. Yes. That man had a mole. The man who brushed against me. On the right side of his jaw. I can see it as if he were standing here. We must get rid of this. At once.	வெஸ்டன்: மச்சம் (கற்பனை வேலையிலறங் கியது) மச்சம் ஆமா, ஆமா அவனுக்கு ஒரு மச்சம் இருந்தது. என்னை இடித்துச் சென்றவனுக்கு வலது தாடையில் இருந்தது. எனக்கு அந்த இடத்தில் இருப்பதாக தெரிகிறது. அதை உடனே அப்பறப்படுத்த வேண்டும். உடனே.
ROGER: Do you think it is some infernal machine, sir? What shall we do with it?	ரோஜர் : அது ஒரு ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடிய ஒன்றாக இருக்குமோ? அதை என்ன செய்யலாம்.
WESTON (indicating the side window): Open the window and I shall throw it as far into the garden as I can.	வெஸ்டன் : (பக்கத்தில் உள்ள ஜன்னலைக் காண்பித்து) ஜன்னலைத் திற நான் என்னால் எவ்வளவு தூரம் ஏறிய முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் அதை தோட்டத்தில் ஏறிகிறேன்.
ROGER: But it may explode, sir, if we throw it.	ரோஜர் : நாம் அவ்வாறு ஏறிந்தால் ஒரு வேலை வெடித்துவிடும்.
WESTON: What is certain is that it will explode if we do not! How long has it been lying here?	வெஸ்டன் : நாம் அதை ஏறியாவிட்டாலும் அது வெடித்துவிடும். அதை எவ்வளவு நேரம் வைத்திருக்கிறாய்.

ROGER: It came about nine o'clock, my lord	ரோஜர்: காலையில் 9 மணிக்கு வந்தது. பிரபு
WESTON (in an agony): Nearly three hours ago! Open the window, Roger.	வெஸ்டன் : கிட்டத் தட்ட மூன்று மணிநேரம் ஜன்னலைத் திற ரோஜர்
ROGER: No, sir. You open the window. Let me handle the thing. My life is nothing. Yours is of great value to England.	ரோஜர் : வேண்டாம் ஜயா. நீங்கள் ஜன்னலைத் திறங்கள். நான் அந்தப் பெட்டியை வைத்துக் கொள்கிறேன். என் வாழ்க்கை ஒன்றுமில்லை. உங்களுடையது இங்கிலாந்திற்கே விலை மதிப்பானது.
WESTON: No, Roger, no. You are young. I have had my life. There are still great things for you to do in the world. You must live, and write my life for posterity. Do as I say. I promise you shall exercise the greatest care. (As ROGER rushes to the window) No. Wait. A better idea. The gardener's pail. It is still on the landing!	வெஸ்டன் : இல்லை, ரோஜர் இல்லை, நீ சிறியவன் நான் வாழ்ந்துவிட்டேன். உன்னால் செய்யக் கூடிய வேலைகள் உலகத்தில் உள்ளது. நீ வாழ வேண்டும். நான் சொல்வதைச் செய். நீ பெரிய காரியங்களைச் செய்வாய் என உறுதி கூறுகிறேன். (ரோஜர் ஜன்னலின் அருகில் செல்கிறார்) இல்லை, இரு, ஒரு சிறந்த திட்டம் தோட்டக்காரனின் வாளி, இன்னும் அங்குதானிருக்கிறது.
ROGER: Yes! Yes, of course! (He is out of the room and back in a moment with the wooden pail of water, which still has the wet cleaning rag hung over its edge.)	ரோஜர் : ஆமா ஆமா (அறையை விட்டு வெளியே சென்று சுத்தம் செய்யும் ஈர துணியுடன் கூடிய மர வாளியில் உள்ள தண்ணீருடன் உள்ளே வந்தார்)
WESTON: Stand back. (He picks up the parcel gingerly.) We do not know what may happen. (He inserts the parcel lengthwise into the pail, at full stretch of his arm, his head averted, his eyes watching from their extreme corners) There is not enough water! Not enough to cover it.	வெஸ்டன் : திரும்பி நில் (பெட்டியை கோபத்துடன் எடுத்தார்) என்ன நடக்கும் என்று நமக்குத் தெரியாது. (நீவாக்கில் பெட்டியை நீர் வாளிக்குள் முழு பலத்துடன் நுழைத்து விட்டு அறையின் மூலைகளிலெல்லாம் கண்கள் பார்க்கிறது. முழுவதும் உள்ளே நுழைப்பதற்கு போதுமான தண்ணீர் இல்லை.
ROGER: I'll get some. I shall not be a moment.	ரோஜர் : நான் கொஞ்சம் கொண்டுவருகிறேன். நேரம் கடத்தாமல் விரைவில் கொண்டு வருகிறேன்.
WESTON: No. Don't go. The flowers! (He indicates a bowl of daffodils).	வெஸ்டன் : வேண்டாம், போக வேண்டாம் பூக்கள் (அவர் டா/படைல்ஸ் பூக்கள் கொண்ட கிண்ணத்தை காண்பிக்கிறார்)
ROGER: Of course! (He pulls the daffodils from their setting, throwing them on the desk in his agitation and pours the water into the pail). Ah! That has done it!	ரோஜர் : ஆமா அப்புவை வைத்திருந்த இடத்திலிருந்து எடுத்து வேகத்துடன் தூக்கி ஏறிந்து விட்டு அதில் இருந்த நீரை வாளியில் ஊற்றினார்) அதை முடித்து விட்டேன்.
WESTON (dismayed, as he takes his hand from the package): Now it is going to float! It must be wet through, or it is no use	வெஸ்டன் : (தீடிரென பையிலிருந்து கையை எடுத்தார்) இப்பொழுது அது மிதக்கப்போகிறது. அது முழுவதும் ஈரமாயிருக்க வேண்டும். அல்லது இனி அது பயன்படாது
ROGER: We must put something heavy on top, to keep it down	ரோஜர் : அது கீழே மூழ்குவதற்கு ஒரு கணமான ஒன்றை மேலே வைக்க வேண்டும்.
WESTON: Yes, yes. Get something.	வெஸ்டன் : ஆம், ஆம் ஈதாவது கொண்டுவா
ROGER: What shall I get?	ரோஜர் : எதைக் கொண்டுவர
WESTON: Anything, anything that is heavy and that will fit into the pail. Books, anything!	வெஸ்டன் : ஏதாவது கணமான ஏதாவது வாளி யில் பொருந்தக் கூடியது.புத்தகங்கள் ஏதாவது
ROGER (to whom books are objects of reverence, if not awe): Books sir? But they'll get very wet, won't they?	ரோஜர் : (புத்தகங்களை யார் மதிக்கிறார்கள்) புத்தகங்களா? அவை நண்தது விடுமல்லவா
WESTON: In the name of heaven bring the first six books off the shelf !	வெஸ்டன் : கடவுள்(பரலோகம்) பேரில் முதல் ஆறு புத்தகங்களை அலமாரியிலிருந்து எடுத்து

<p>ROGER (snatching the books and bringing them): I suppose it cannot be helped. Such beautiful bindings too! (He picks the wet cloth off the edge of the pail, dropping it on the carpet, and plunges the books into the water, which very naturally overflows at this new incursion).</p>	<p>ரோஜர் : (புத்தகங்களை பறித்து எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்) இது ஒன்றும் உதவி செய்யும் என நினைக்கவில்லை. என்ன அழகான கட்டுகளுடன் உள்ளவை. (அவர் வாளியில் இருந்த துணியை எடுத்து தரை விரிப்பில் போட்டு விட்டு புத்தகங்களை நீருக்குள் அழிப்பதும் போது தண்ணீர் தானாக வெளியேறுகிறது)</p>
<p>WESTON (letting go his hold on the package and sitting back on his heels with a sigh of relief): Ah! Well and truly drowned. (He mops his forehead and ROGER collapses into the nearest chair). (Enter LADY WESTON, with a tray on which is a glass of wine and some biscuits.)</p>	<p>வெஸ்டன் : (பையின் மேல் கைகளை, வைத்து அழிப்பதுக் கொண்டு குதிங்காவில் அமர்ந்திருக்கிறார்) ஆஹா, நன்றாக முழுகி விட்டது. (நெற்றியை தேய்த்துக் கொண்டு அருகில் உள்ள நாற்காலியில் அமர்கிறார்) (லேடி வெஸ்டன் கையில் பிஸ்கட்டும் ஓயினும் கொண்ட ஒரு தட்டுடன் வருகிறார்)</p>
<p>LADY WESTON (seeing their strange occupation) Richard! What have you got in the pail?</p>	<p>லேடி வெஸ்டன் : (அவர்களின் புதுமையான வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு) ரிச்சர்டு வாளியில் என்ன வைத்தீர்கள்.</p>
<p>WESTON: A package that came this morning. The man who brought it was the same fellow that knocked against me yesterday and slipped that paper into my pocket. They thought I would open it, the fools! (He is beginning to feel better) But we have been one too many for them!</p>	<p>வெஸ்டன் : இன்று காலையில் வந்த ஒரு பெட்டி, அதைக்கொண்டு வந்தவன், என்னை நேற்று என்மீது இடித்துவிட்டுச் சென்றவன் என்னுடைய பையில் காகிதத்தை வைத்தவன். நான் அதை திறப்பேன் என்று நினைக் கிறார்கள். முட்டாள்கள் (அவர் இப்பொழுது சற்று நல்லதாக உணர்கிறார்) ஆனால் அவர்களை ஒன்றிற்காக செய்துள்ளோம்.</p>
<p>LADY WESTON (in wild dismay) You are making a mess of the beautiful, brand-new-</p>	<p>லேடி வெஸ்டன் : (தைரியம் இழந்து) நீங்கள் அழகிய, தியவற்றை ஒரு கறைபடுத்துகிறார்கள்.</p>
<p>WESTON (interrupting her angrily): Frances! The thunder of her name quenches her speech.) What does your ‘beautiful brand-new’ carpet matter when your husband’s life is at stake? You shock me.</p>	<p>வெஸ்டன் : (அவர்களை கோபத்துடன் குறுக்கிடுகிறார்) அன்பே. (அவள் இடி போன்ற பெயர் பேச்சை கேட்டிருக்கிறது). உன்னுடைய கணவர் துன்பத்திலிருக்கும் போது அழகிய புதிய கம்பளத்தைக் குறித்து என்ன? என்னை பயமுறுத்துகிறாய்.</p>
<p>LADY WESTON (who was not going to say ‘carpet’): Carpet? (After a pause, mildly) No, of course not, my dear. I should never dream of weighing your safety against even the finest product of Asia. You know how the doctor disapproves of excitement for you.</p>	<p>லேடி வெஸ்டன் : (கார்பெட் என்று சொல்லவில்லை) கார்பெட் (சிறிது நேரம் கழித்து மெதுவாக) அது இல்லை பிரபு. ஆசியாவில் காப்பு எவ்வளவு அதிகம் என கனவில் கூட கண்டது கிடையாது டாக்டர் உங்கள் உணர்வை எப்படி கூறினார் என உங்களுக்கே தெரியும்.</p>
<p>WESTON: Perhaps the doctor has never had an infernal machine handed in at his door of a spring morning.</p>	<p>வெஸ்டன் : இந்த வசந்த கால காலைவேளையில் இப்படி ஒரு வெடி பொருள் இருக்கும் என அவர் அனுபவித்திருக்க மாட்டார்.</p>
<p>LADY WESTON (contemplative, her eyes on the portrait which hangs opposite the side window): Do you think we had better remove Great-aunt Cicely?</p>	<p>லேடி வெஸ்டன் : (அவர் கண்கள் ஜன்னலுக்கு எதிரே உள்ள ஒரு போட்டோவை காண்கிறது) பெரிய ஆண்ட சிசிலி படத்தை எடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென நினைக்கிறார்களா?</p>
<p>WESTON: In the name of heaven, why?</p>	<p>வெஸ்டன் : ஓ. கடவுளே ஏன்</p>
<p>LADY WESTON: She is in the direct line of shots coming through that window.</p>	<p>லேடி வெஸ்டன் : அவர்கள் நேரடியாக ஜன்னல் வரக்கூடிய இடத்திலிருக்கிறார்கள்.</p>
<p>WESTON: And why should any shots come through the</p>	<p>வெஸ்டன் : ஏன் எந்தக் குறியும் ஜன்னல் வழியாகத்</p>

window, may I ask?	தான் வருமா?
LADY WESTON (mildly objecting to the tone): I was merely taking thought for your property, my dear Richard. And anyone sitting in the ilex tree out there would be in a	வேடி வெஸ்டன் : (மெல்லிய குரலில் எதிர்ப்பு தெரிவித்து) ரிச்சர் உங்கள் சொத்துக்களைப் பற்றி தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். யாராவது வெளியிலுள்ள மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு”
WESTON (on his feet): Frances! What made you think of the ilex tree?	வெஸ்டன் : (காலடியில்) எது அந்த மரத்தைக் குறித்து நினைக்கச் செய்கிறது?
LADY WESTON: That is where I would shoot you from. I mean, if I were going to shoot you. The leaves are thick enough to hide anyone sitting there, and yet not enough to obscure their view.	வேடி வெஸ்டன் : நான் உங்களை கடுவ தென்றால் நான் கூட அங்கிருந்து தான் சுட்டிருப்பேன். இலைகளெல்லாம். நெருக்கமாக ஒருவரை மறைக்கக்கூடிய அளவில் உள்ளது. ஆனால் பார்வையில் படாதவாறு.
WESTON: Come away from that window.	வெஸ்டன் : சன்னலிலிருந்து தள்ளிவா
LADY WESTON: What?	வேடி வெஸ்டன் : என்ன?
WESTON: Come away from that window!	வெஸ்டன் : சன்னலிலிருந்து தள்ளிவா
LADY WESTON (moving to him): No one is going to shoot me.	வேடி வெஸ்டன் : (அவரை நோக்கி வர) யாரும் என்னை சுட்டு விட மாட்டார்கள்.
WESTON (running out of the room, and calling to ROGER from the landing): Roger! Roger!	வெஸ்டன் : (அறையை விட்டு வெளியே ஓடி ரோஜர் அழைக்கிறார்) ரோஜர், ரோஜர்.
ROGER (very distant): My lord?	ரோஜர் : (தொலைவில்) பிரபு
WESTON: Has the gardener gone away yet?	வெஸ்டன் : தோட்டக்காரர் இன்னும் போக வில்லையா.
ROGER: No, my lord. He is eating his dinner outside the kitchen window.	ரோஜர் : இல்லை பிரபு, அவர் அவருடைய உணவை சமையலறைக்கு வெளியே இருந்து உண்கிறார்.
WESTON: Tell him to sit under the ilex tree until I give him leave to move.	வெஸ்டன் : அவரை அந்த மரத்தின் அடியில் அமர்ச் சொல். நான் சொல்லும் வரை நகரச் சூடாது.
ROGER: The ilex tree? Yes, my lord. (WESTON comes back and goes to the drawer of the table where his pistol is kept.)	ரோஜர் : அந்த மரத்தடியிலா ஆம். (வெஸ்டன் திரும்ப வந்து மேஜையின் இழுவையில் இருந்த துப்பாக்கி அருகில் வந்தார்)
LADY WESTON (as he takes out the pistol): Oh Richard dear, be careful. That is a very dangerous weapon	வேடி வெஸ்டன் : (அவர் துப்பாக்கியை எடுக்க) ஒரிச்சர்ட் கவனம் அது ஒரு ஆபத்தான கருவி
WESTON (grimly important): I know it!	வெஸ்டன் : (முக்கியம்) எனக்குத் தெரியும்
LADY WESTON: Well, I think it is a poor way to foil an assassin.	வேடி வெஸ்டன் : சரி கொலைக்கு அது ஒன்றும் சரியான வழி இல்லை என நினைக்கிறேன்
WESTON: What is?	வெஸ்டன் : என்ன அது
LADY WESTON: Blowing oneself up. (Enter ROGER with the bowl of daffodils.)	வேடி வெஸ்டன் : தானே தன்னை கெடுத்துக் கொள்வது (ரோஜர் டாப்படைல்ஸ் பூ கிண்ணத்துடன் வருகிறார்)
WESTON (looking round at him as he comes in): Has Joel gone to sit under the tree?	வெஸ்டன் : (அவர் வரும் போது அவரைப் பார்க்கிறார்) ஜோயல் அந்த மரத்தடியில் அமரப் போய் விட்டானா?
ROGER: Yes, sir. (Put thing down the bowl and making for the side window) At least, I gave him your message—	ரோஜர் : ஆமா (கிண்ணம் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு அருகிலுள்ள சன்னலுக்கு போகிறார்) நானாவது அவனுக்கு ஒரு செய்தி சொல்லியிருக்கலாம்.
WESTON: Keep away from that window! (As ROGER looks astonished) There may be someone in the ilex tree.	வெஸ்டன் : அந்த சன்னலை விட்டுத் தள்ளி நில (ரோஜர் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கிறார்) யாராவது அங்கிருக்கலாம்.

ROGER: But do you think they would try to shoot you as well as – as.... (he indicates the bucket.)	ரோஜர் : ஆனால் உங்களை சுடுவதோடு ””. என நினைக்கிறாயா? அந்த (வாளியை சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டு)
WESTON: Who knows? When you have dealt with the criminal mind as long as I have... Did you open the door to speak to the gardener?	வெஸ்டன் : யாருக்கு தெரியும், நான் இருக்கிறவரை குற்ற உணர்வு இருக்கும்? தோட்டக்காரருடன் பேச கதவை திறந்தாயா?
ROGER: Oh, no, my lord. I spoke through the shutter.	ரோஜர் : ஒ கடவுளே. நான் கதவின் வழியாக பேசினேன்.
WESTON(snapping the lock of his pistol): Now we shall see whether there is anyone lurking in the tree. (He moves over to the side of the window, peering out with the fraction of an eye.)	வெஸ்டன் : (துப்பாக்கியின் திறப்பைத் தொட்டு கொண்டே) நாம் இப்பொழுது யாராவது மரத்திற்கு பின் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்களா என பார்ப்போம். (அவர் சன்னல் அருகே சென்று வெளியில் ஒரு நிமிடம் பார்க்கிறார்)
LADY WESTON: Richard, if you are going to shoot off that thing, you will please wait until I – (She is interrupted by a loud knocking on the front door downstairs. This is such an unexpected development that all there are momentarily quite still, at a loss. ROGER is the first to recover).	வேடி வெஸ்டன் : ரிச்சர்டு நீ அதை சுட வேண்டும். என்றால் நீ காத்திருக்க வேண்டும் நான் ”வரையில். (அவள் கீழே கதவை யாரோ தட்டும் சுத்தம் கேட்கிறாள் இது எதிர்பாராத ஒரு நிகழ்வு, சிறிது நேரம் அமைதி, ரோஜர் தான் முதலில் சூழலிலிருந்து விடுபடுகிறார்)
ROGER: Someone at the front door. (He moves over to the window in the rear wall, from which one can see the street. He is about to open the casement so that he may lean out to inspect the knocker, when LORD WESTON stops him.)	ரோஜர் : யாரோ முன் கதவினருகில் நிற்கிறார்கள். அவர் சன்னல் அருகில் மன சுவற்றில் தெருவை பார்க்கும் அருகில் இடத்தில் நின்று கொண்டார். யார் கதவை தட்டுகிறார்கள் என்பதை அறிய சுவற்றின் அருகில் செல்ல வெஸ்டன் தடுக்கிறார்.
WESTON (still at the fireplace): Don't open that window!	வெஸ்டன் : (நெருப்பு மூட்டி அருகில்) கதவை திறக்காதே யார் என்று
ROGER: But I cannot see otherwise, my lord, who it is.	ரோஜர் : என்னால் பார்க்கமுடியாது.
WESTON: If you put your head out of that window, they may shoot without waiting to ask questions.	வெஸ்டன் : நீ சன்னல் வழியாக தலையை நீட்டினால் கேள்வி கேட்கும் முன்னே சுட்டு விடுவார்கள்.
LADY WESTON: But, Richard, it may be some perfectly innocent visitor. (The knocking is repeated.)	வேடி வெஸ்டன் : ஆனால் ரிச்சாட், அது ஒன்றும் அறியாத நபராக இருக்கலாம். (கதவு மீண்டும் தட்டப்படுகிறது)
ROGER: If I were to stand on a chair..... (He brings a chair to the window and stands on it, but he is still not high enough to look down on whoever waits at the front door).	ரோஜர் : நான் ஒரு நாற்காலியில் நின்றால். (ஒரு நாற்காலியை சன்னலருகில் கொண்டு வந்து அதில் நின்று கொண்டு பார்த்தார். அதுவும் உயரம் போதவில்லை. வெளியே யார் கதவருகில் நிற்கிறார்கள். என்பது தெரியவில்லை)
WESTON: Well? Well? Can you tell who it is?	வெஸ்டன் : சரி, சரி யாரது என்று சொல்ல முடியுமா?
ROGER: I am still not high enough, my lord.	ரோஜர் : எனக்கு இன்னும் உயரம் போதவில்லை பிரபு.
LADY WESTON: Add the footstool, Roger. (Roger adds the footstool to the chair, and aided by LADY WESTON climbs on to the precarious erection).	வேடி வெஸ்டன் : வேறு ஒரு நாற்காலியை சேர்த்துக் கொள் ரோஜர் (ரோஜர் வேறு ஒரு நாற்காலி சேர்க்க வேடி வெஸ்டன் மேல் பார்வையில் ஏறி பார்க்கிறார்)
LADY WESTON: Now, can you see anyone?	வேடி வெஸ்டன் : இப்பொழுது யாரையாவது பார்க்க முடிகிறதா?
ROGER (having seen, scrambling downing): All is well, my lord. (He throws open the casement, and calls to	ரோஜர் : (பார்த்து விட்டு, கீழ் இறங்கி) எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது பிரபு. (திறக்கப்பட்ட பெட்டியை எறித்துவிட்டு

someone below): It is only Mr.Caesar. (As this information is succeeded by a blank pause) Shall I let him in?	கீழே யாரையோ அழைக்கிறார்) அது ஆச. சீசர் (இந்தச் செய்தி ஒரு இடைவேளைக்கு பிறகு) அவரை நான் உள்ளே அனுமதிக்கவா?
WESTON: Who did you say?	வெஸ்டன் : யாரைச் சொல்கிறாய்?
ROGER: Mr. Caesar. You remember: the man you met on Tuesday at Hampton, my lord. He was to come to see you this morning about rose trees. You made a note of it	ரோஜர் : ஆ. சீசர் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா செய்வாய்க்கிழமை ஹாம்ப்டனில் சந்தித்தவர் தான் அவர் இன்று ரோஜா செடிகளைப்பற்றி பேச வந்திருக்கிறார். நீங்கள் குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.
WESTON (taking the crumpled piece of paper from his pocket in a dazed way): I made a note? 'Remember Caesar'. Is that my writing? Yes, it must be – Dear me!	வெஸ்டன் : (கசங்கிய காகிதத்தை பையை விட்டு வெளியே எடுத்து) நான் குறித்து வைத்திருக்கிறேனா? சீசரை நினைவுபடுத்தங்கள் என்னுடையதா எழுத்தா? ஆமா அப்படித்தான்.
LADY WESTON (kindly): I shouldn't have said it was the venomous scribbling of an illiterate. You had better go down and let Mr Caesar in, Roger. Put the pistol away, Richard, dear; your visitor might misunderstand it. (She speaks cheerfully, as to a child; it is obvious from her lack of surprise that excursions and alarms created by her husband over trifles are a normal part of existence for her).	லேடி வெஸ்டன் : (அண்புடன்) ஒரு படிப்பறிவில்லாத ஒருவரின் கிறுக்கல் என்று சொல்லவில்லையா? நீங்கள் கீழே சென்று சீசரை உள்ளே அழையுங்கள் ரோஜர், துப்பாக்கியை தள்ளி வையுங்கள் ரிச்சர்டு உங்கள் விருந்தாளி தவறாகப் புரிந்து கொள்வார். (ஒரு குழந்தையிடம் சொல்வது போல் பேசினார்) அவருடைய செயல் மேடையில் நிஜமாகவே சண்டை நடப்பது போல் சத்தங்கள் போடுவது அவருடைய இயல்பு)
WESTON: Mr Caesar. (He moves towards the bucket.)	வெஸ்டன் : ஆச. சீசர் (அவர் வாளியை நோக்கி செல்கிறார்)
LADY WESTON: Of course. How could anyone forget a name like that? And now if you'll forgive me..... It's my busy morning.	லேடி வெஸ்டன் : ஆம், எப்படி ஒருவரால் அப்படி பெயரை மறக்க முடியும். என்னை மன்னிக்க வேண்டும். அது ஒரு பரப்பான காலை வேளை.
WESTON (arresting her as she is going out of the door): Oh Frances! What was in the parcel, do you think?	வெஸ்டன் : (அவர்கள் வெளியில் செல்லும் போது வழி மறித்து நிற்கிறார்) அந்தப் பெட்டியில் என்ன இருக்கும் என்று நினைக் கிறார்கள்.
LADY WESTON: That was your new velvet cloak, dear. I did try to tell you, you know.	லேடி வெஸ்டன் : அது உங்களுடைய வெஸ்வெட் ஆடை. நான் அதை உங்களுக்கு தெரியப்படுத்த முயற்சி பண்ணினேன். திரை விழுகிறது.

GLOSSARY

Word	Meaning	Word	Meaning
Twiddling my thumbs	Being idle	Charles II	King of England from 1660 to 1685
Food bad	Highway man (robber) who goes about on foot (highway men on horseback were more common in those days)	Game pie	Meat (of animals or birds hunted and killed) covered with pastry and baked
Lawdamussy	An exclamation (lord have mercy)	Minutiae	Minute details (often trivial)
Gingerly	Carefully	Infernal	A concealed or disguised exploding device intended to destroy lift of property

Ilex tree	Evergreen oak, tree also called holm oak.	foil	To frustrate or thwart the efforts of the assassin (i.e. to kill himself by handling that rusty pistol is a poor way of out writtin the assassin)
Excursions ad alarms	(alarms and excursions) noise and bustle (as those made on the stage to represent battles etc.,)		

Complete the summary of the play, choosing the appropriate words from the list given below the passage.

Lord Weston was a (1)____ judge in England. Being pompous and vain, he told his secretary Roger that he had attained glory by hard work and (2)_____. He expressed his displeasure over Roger's request for a half-holiday. Suddenly, he discovered a piece of paper with the words (3)_____ in his pocket, and he feared that the message was a warning conveyed by his enemies who had received legal punishments from him. As the message was sent on the 15th of March, (the day Julius Caesar was assassinated), he was (4)_____ that someone affected by his fair judgment was plotting his murder. Sensing the definite attack, Lord Weston ordered his secretary to (5)____ all the doors and windows. But his wife remained (6)____ by the threat. So, Lord Weston was angered by her (7)____ reaction. He ordered Roger to send the cook and the (8)_____ away. Both Weston and Roger took elaborate precautionary measures to thwart the (9)_____ attempt. Finally, Weston was able to recollect that he had written the message "Remember Caesar" himself as a (10)_____. Caesar was actually a gardener who had an appointment to visit Weston's garden. The play revolves around Weston's absent-mindedness which is the crux of the play.

Answer

1. well-known	6. unperturbed
2. zealous service	7. callous
3. Remember Caesar	8. gardener
4. convinced	9. assassination
5. shut	10. reminder

2. Based on your understanding of the text, answer the following questions briefly.

a. How did Lord Weston describe himself?

Lord Weston described himself as the most impartial judge in England and a favoured servant of his gracious majesty, Charles the Second.

b. How did Roger react to Lord Weston's advice?

He was not attentive to Lord Weston's advice. He was just copying some details from one paper to another.

c. What made Lord Weston think that his life was in danger?

Weston discovered a small piece of paper in his pocket with a note "Remember Caesar". He feared that as the message was sent by someone affected by his fair judgement, was plotting his murder.

d. Why was the speaker keen to know what day it was?

As the message was sent on the 15th of March, the day Julius Caesar was assassinated, he was convinced that someone affected by his fair judgement was plotting his murder. So the speaker was keen to know what day it was.

e. Mention the immediate steps taken by Lord Weston to protect himself from his assassin.

He ordered Roger to shut all the doors and send away the gardener and the cook from home.

f. Do you think that Lady Weston did not care about the threat to her husband? State reasons.

Yes, Lady Weston did not care about the threat to her husband. When Weston told her of his danger, she remained unaffected and unperturbed. She even sarcastically reminded him his panic last time for eating a game pie. She also said that the threat had fulfilled his wish to become a great man.

g. How did Lord Weston ‘defuse’ the ‘infernal machine’?

To ‘defuse’ the ‘infernal machine’, Lord Weston immersed it in a pail of water. Finding the parcel floating, Weston instructed Roger to use six law books on it to keep the parcel immersed.

h. Whose life was of ‘great value’ to England? In what way?

Lord Weston’s life was of ‘great value’ to England, because being an impartial and strict judge he ensured law and order in the country.

i. Why did the speaker consider his life less important?

The speaker Weston considered his life less important, at his old age he wished to live calm and didn’t like to live under strict security.

j. Who reminded Lord Weston about Mr.Caesar?

Roger reminded Lord Weston about Mr.Caesar.

k. What was the truth about the crumpled piece of paper?

The scribble in the paper was done by Weston to remind him of an appointment with the gardener, Mr.Caesar.

l. Bring out the irony in the message “Remember Caesar”. (PTA 5)

Misconceptions of some people imagining something highly terrific most often turn minutiae at the end. This is the irony of the story “Remember Caesar”.

Based on your understanding of the play, complete the Graphic Organiser (GO) suitably.

Text Page No. 206

Title	Remember Caesar	Author	Gordon Daviot
Settings :	The fireplace at the house of Lord Weston, in England.	Characters	Lord Weston – a judge Roger Chetwynd – Weston’s assistant Lady Weston - Weston’s wife
Climax :	The message was not a threat but a note done by Weston to remind him of his appointment with Mr. Caesar, the gardener	Humorous Elements:	<ul style="list-style-type: none"> ➤ His misconception of a note written himself to be his life threat. ➤ Lady Weston’s remark that Weston was eating game pie when he was in a danger last time. ➤ Lady Weston’s remark that through plot of the murderer, Weston’s wish to be a great man was fulfilled. ➤ The cook’s words that she had never been behind bars in her life and she wasn’t going to be at her age, and she was capable of dealing with anyone. ➤ Weston’s attempt to immerse the new cloak parcel.

PARAGRAPH QUESTIONS

Answer the following questions in a paragraph about 150 words each.

a) "Remember Caesar" is a light hearted comedy. Discuss the statement in a group and identify various aspects such as title, plot and characterisation that contribute to the humour in the play.

The play "Remember Caesar" abounds with nonstop humorous elements right from the beginning to the end. The title refers to Julius Caesar, a brilliant, valiant and ferocious military general and great Roman monarch. But the play is about a frivolous fear of a timid judge of highest repute in England. The elegantly created plot gives us incessant opportunity to laugh from beginning to end. The characterization of all characters contributes great humour. Lord Weston is a strict and impartial judge. But he becomes panic stricken after receiving the threat note. His attempts to shut all the doors, send away the long working workers and immerse the light weighted cloak parcel suspecting as an infernal machine evoke good humour. His wife remains unaffected and unperturbed at the threat. She even sarcastically reminds him of his panic last time for eating a game pie. When Weston abuses her that she gives more importance to pepper than his life, she just corrects that it is not pepper but flour. Roger carries out all the foolish instructions of his master without any objection. The cook is referred to say that she is a respectable woman and has never been behind bars in her life and she isn't going to begin at her age. She asserts that she is quite capable of dealing with anyone who dares to enter through the kitchen door.

b) Compare the character traits of Lord Weston and his wife.

Lord Weston was a famous judge in England. He was quite pompous and vain. He had quite often boasted to his assistant Roger that he had accomplished glory by his hard work and zealous service. He had been the best known and certainly the most impartial judge in England and a favoured servant of his gracious majesty Charles the Second. On receiving the message of threat against his very life, he started behaving irrationally and foolishly. He transferred his terror into the house. He shut the windows and doors and ordered to send his gardener and the cook away from home. He took out his pistol and shouted at the imaginary enemy. He ordered to immerse a light weighted cloak parcel suspecting an infernal machine (a bomb). Thus the well reputed judge was made a mock hero out of him.

Lady Weston was light hearted. She remained unaffected and unperturbed at the threat to her husband. She even sarcastically reminded him of his panic last time for eating a game pie. When Weston abused her that she gave more importance to pepper than his life, she just corrected that it was not pepper but flour. While Weston was quite busy in his plans to thwart the terror attack, she was planning to receive the grocery through window. However she did not neglect the chances of the terror attack because she knew well that many had been affected due to his strict and impartial judgement.

c) Group Work

The play revolves around a 'perceived threat' and how Lord Weston and Lady Weston react to it. Let's reverse their roles. Imagine a panic-stricken Lady Weston and a frivolous Lord Weston. Read the following piece of dialogue from the play and rewrite it to suit the changed roles.

Lady Weston : My dear, your wife's life is in great danger.

Lord Weston : The last time it was in danger you had been engrossed with TV serials. What is it this time?

Lady Weston : [Angrily] Assassination'.

Lord Weston : Well, Well! You always wanted to be a great lady in your ladies club and now you have got your wish.

Lady Weston : What do you mean?

Lord Weston : They don't waste their by assassinating nobodies.

Lady Weston : (Showing him the paper) Read thaïs, and see if you can laugh.

Lord Weston : I'm not laughing. I am sad because all our wishes are not realized.

Lady Weston : The venomous scribbling of an illiterate.

Lord Weston : I wish him to go for some handwriting training.

Lady Weston : Do you know what day this is ?

Lord Weston : Who would forget the dreadful day, it 15th March.

Lady Weston : Do you relate anything with this day?

Lord Weston : I do remember the day when the priest announced that the auspicious time was to be over for me. So I had to tie the wedding-robe immediately

COMMON PARAGRAPH

HIGH LEVEL PARAGRAPH

TOPIC	: Remember Caesar
Author	: Gordon Daviot
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

Characters :

Lord Weston - Prominent judge

Lady Weston - wife of Weston

Roger Chetwynd - Assistant to judge

Lord Weston was a prominent judge in England. He was a judge who rose through hard work and enthusiastic service. He was displeased about Roger's request for a holiday. Suddenly he found a piece of paper, with the words "Remember Caesar", in his pocket. He feared that it was a warning conveyed by his foes who were legally punished by him. The message was sent on Mar 15 which was the Ides of march. It was the day on which Caesar was assassinated. He was convinced that someone affected by his fair judgement was plotting to kill him. Sensing the attack, Lord Weston ordered his secretary to shut all the doors and windows. But his wife was unperturbed by the threat. Lord Weston became angry. He ordered the cook and the gardener to be sent away. Both Weston and Roger took elaborate precautionary measures to spoil the suspected assassination attempt. Finally Weston could recollect that he had written the message himself as a reminder. Caesar was actually a gardener who had an appointment to visit the garden of Weston. The play revolves around Weston's absent mindedness. This was the crux of the play.

AVERAGE PARAGRAPH

TOPIC	: Remember Caesar
Author	: Gordon Daviot
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

A prominent judge named Lord Weston discovers a piece of paper in his pocket. He sees the message “Remember Caesar” on it. Since Lord Weston is a man of importance, he imagines that the message is a warning to him to be murdered by some conspirators like Julius Caesar. As the day is March 15 (it was the same day on Julius Caesar was assassinated) he orders his assistant Roger to close all the doors. He and Roger take such precautions which results in almost ruining the floors. They buy some velvet clothes and some precious books. They even hold pistol to attack the intruders. Towards the close of the play, the real Caesar enters. He is the gardener who promises to meet the judge on the particular morning. The message was written by Weston himself. The entire chaos and havoc was created by Weston himself since he was an absent minded fellow.

SLOW LEARNERS

TOPIC	: Remember Caesar
Author	: Gordon Daviot
Genre	: Short Story
Theme	: Appearances are deceptive

- A prominent judge named Lord Weston discovers a piece of paper.
- He sees the message “Remember Caesar” on it.
- Since Lord Weston is a man of self importance, he imagines that the message is a warning to him to be murdered by some conspirators like Julius Caesar.
- He orders his assistant Roger to close all the doors.
- He and Roger take such precautions which results in almost ruining the floors.
- They buy some velvet clothes and some precious books.
- They even hold pistol to attack the intruders.
- Towards the close of the play, the real Caesar enters.
- He is the gardener who promises the prominent judge to meet him on the particular morning.
- The message was written by Lord Weston himself.
- The entire chaos and havoc was created by Weston himself since he was an absent minded fellow.